

*Елате при Мене всички
отрудени и обременени,
и Аз ще ви успокоя.*

*Аз съм пътят,
и истината,
и животът;*

Господ Иисус Христос

ОТ СМЪРТ КЪМ ЖИВОТ

Бивш наркоман разказва...

ФОНДАЦИЯ *"Звечен живот"*
СОФИЯ, 2007

© 2007, Борислав Крачунов, автор

© Снимка на корицата: <http://www.shutterstock.com>

ISBN 978-954-92152-1-2

© Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана в каквато и да е форма. Материали от книгата се използват единствено с разрешение от автора.

2007, Фондация “Вечен живот”, София

За връзка с автора:

www.bobyemy.com

bobyemy@abv.bg

krachunovi@abv.bg

Посвещавам този труд на всички мои братя и сестри по съдба, попаднали съзнателно или несъзнателно в окултното демонично робство чрез наркоманията, и на всички, които в по-малка или по-голяма степен са свързани с окултизма.

Благодаря на моя Бог и Спасител Иисус Христос, чрез Когото се осъществиха написването на този труд и възможността да излявя делата Му сред приятели, роднини и сънародници.

Сърдечно благодаря за подкрепата от страна на моята съпруга, на роднините ми, на братята и сестрите от църквата, на всички приятели, които ме подкрепиха в написването и издаването на тази книга.

Скъпи читателю, пожелавам ти, докато четеш този текст и вникваш в него:

„Бог на нашия Господ Иисус Христос, славният Отец, да ви даде дух на мъдрост и откровение, за да Го познаете, и да просветли очите на сърцето ви, за да познаете каква е надеждата, към която ви призовава...”.

(Ефесяни 1:17-18)

Списък на използваните съкращения за книгите в Библията

Стар Завет

Бит.....	Битие
Изх.....	Исход
Лев.....	Левит
Числ.....	Числа
Вт.....	Второзаконие
Ис. Нав.....	Исус Навиев
Съд.....	Съдии
Рут.....	Рут
I Цар.....	I Книга на царете
II Цар.....	II Книга на царете
III Цар.....	III Книга на царете
IV Цар.....	IV Книга на царете
I Лев.....	I Летописи
II Лев.....	II Летописи
Ездр.....	Ездра
Неем.....	Неемия
Ест.....	Еستير
Йов.....	Йов
Пс.....	Псалми
Пр.....	Притчи
Екл.....	Еклисиаст
Пес.....	Песни на Песните
Ис.....	Исаия
Йер.....	Йеремия
Плач Ер.....	Плачът на Еремия
Йезек.....	Йезекил
Дан.....	Данаил
Ос.....	Осия
Йоил.....	Йоил
Ам.....	Амос
Авд.....	Авдий
Йона.....	Йона
Мих.....	Михей
Наум.....	Наум

Ав.....	Авакум
Соф.....	Софония
Аг.....	Агей
Зах.....	Захария
Мал.....	Малахия

Нов Завет

Мат.....	Евангелие от Матей
Марк.....	Евангелия от Марк
Лука.....	Евангелие от Лука
Йоан.....	Евангелие от Йоан
Деян.....	Деяния на апостолите
Як.....	Послание на ап. Яков
I Пет.....	I Послание на ап. Петър
II Петр.....	II Послание на ап. Петър
I Йоан. I.....	Послание на ап. Йоан
II Йоан. II.....	Послание на ап. Йоан
III Йоан.....	III Послание на ап. Йоан
Юда.....	Послание на ап. Юда
Римл.....	Послание към римляните
I Кор.....	I Послание към коринтяни
II Кор.....	II Послание до коринтяни
Гал.....	Послание към галатяните
Еф.....	Послание към ефесяните
Фил.....	Послание до филипяните
Кол.....	Послание до колосяните
I Сол.....	I Послание към солунците
II Сол.....	II Послание към солунците
I Тим.....	I Послание към Тимотей
II Тим.....	II Послание към Тимотей
Тит.....	Послание към Тит
Филим.....	Послание към Филимон
Евр.....	Послание към евреите
Откр.....	Откровението на ап. Йоан

Общи съкращения

аор	аорист	напр	например
ап.....	апостол	НЗ.....	Нов Завет
бъд. вр.....	бъдеще време	прич	причастие
гл	глагол	РИ	Ревизирано издание на Библията
евр.....	еврейски език	РИВ.....	Ревизирано издание “Верен”
ед.ч.....	единствено число	с	страница
ж.р	женски род	СЗ	Стар Завет
импер.....	императив	СИ.....	Синодално издание на Библията
инфин.	инфинитив	сл. Хр.....	след Христос
кн.	книга	пр. Хр.....	преди Христос
л	лице	т	том
м.р.....	мъжки род	ч	час
мн.ч.....	множествено число	LXX	Септуагинта

СЪДЪРЖАНИЕ

ЗАЩО НАПИСАХТАЗИ КНИГА?	12
<i>Схема 1</i>	17
<i>Схема 2</i>	18
АВТОБИОГРАФИЯ	19
<i>Схема 3</i>	53
 ПЪРВА ГЛАВА	
Източници и някои аспекти на наркоманията	59
Наркоманията като духовнооръдие за масово духовно и психо-физи- ческо унищожение.....	60
Употребата на наркотици като религиозно средство за въвеждане в ми- стичния духовен свят	66
Психо-физически особености, предразполагащи към развитие на нарко- зависимост. Наркозависимостта като средство за бягство от реалността	69
<i>Възникване на наркоманията - общ преглед</i>	72
<i>Духовно проявление на наркоманията</i>	75
<i>Начин на употреба на наркотиците</i>	76
<i>Последиствия от употребата на наркотици</i>	76
 ВТОРА ГЛАВА	
Методи за борба с наркоманията	79
Медицински методи на лечение	80
<i>Установяване на контакт</i>	80
<i>Терапия за отказ от наркотиците</i>	80
<i>Амбулаторна терапия</i>	81
<i>Стационарна терапия</i>	81
<i>Психотерапия</i>	82
<i>Замесващо лечение на зависими от хероин с метадон</i>	82
Немедицински (нетрадиционни) методи на лечение.....	83
<i>Окултна духовна среда при нетрадиционните методи на лечение</i> <i>не само сред наркозависимите</i>	86
<i>Хипноза и подсъзнание</i>	88
<i>Йога</i>	92
<i>Програма за лечение на организацията „Анонимни алкохолици и нар- комани”</i>	94

ЛСД - терапия.....	96
Комуни	98
Християнски комуни (Християнски център, РЕТО).....	99
Нехристиянски комуни	102

ТРЕТА ГЛАВА

Придобиване на свобода чрез обръщане към живия Бог	105
Библията като основен източник	107
Анализ на състоянието на зависимия.....	111
Физическо състояние	111
Психическо състояние	115
Духовно състояние.....	117
Мотивиране на зависимия.....	120
Запознаване на зависимия с Божиите истини, разкрити в Библията ...	130
Да осъзнаеш, че си грешник	132
Осъзнато състояние на греховност	133
Да приемеш Христос с вяра.....	134
Вземане на осъзнато решение - приемане на живия Бог Иисус Христос като свой личен Спасител	135
Нова самоличност (ново самосъзнание/самоопределяне) в Христос	138
Схема 4	140
Интеграция на освободената личност в обществото	146
До къде ще успея сам?	149
Схема 5	144

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Допълнителна помощ.....	153
Полезни препоръки към хора, посветили себе си да помагат на зависими и да работят срещу окултизма и неговите проявления	154
Духовно освобождение: Отричане.....	157
Исторически поглед.....	157
Практически аспект.....	161
Вариант на практическите стъпки при процеса отричане.....	163
Посвещението – източник на духовна сила и благословения.....	165
Силата на оброка.....	168
Оброкът на Яков.....	170
Оброкът на Анна.....	171
Оброкът на Ефтай.....	172
Христовият живот, видян като служение на Божия народ	175

<i>Оброкът на Павел</i>	176
<i>Обобщение.....</i>	177
<i>Вариант за оброк на Божи служител.....</i>	179
Освещаване на домове	181
Хора, разпространяващи лъжеучения сред народа и християните в България („екстрасенс в църквата”)	184
ЗАКЛЮЧЕНИЕ.....	189
РЕЧНИК.....	192
Библиография	198
Препоръчителна литература.....	199

ЗАЩО НАПИСАХ ТАЗИ КНИГА?

Бях провокиран от бързото разпространение и унищожителното действие на феномена „наркомания“ по света и в България. Мотивиран от своя личен опит и осъзнатото си духовно освобождение от наркотичната зависимост, си поставих задачата да разкрия същността на това духовно робство и правилната, основана на Библията, последователност при отстраняването му - чрез вяра в живия Бог Иисус Христос.

За разлика от известните методи на науката, медицината, религията и нетрадиционните лечебни практики, тук ще разгледаме метод, който се основава на активното участие на наркозависимия в неговото освобождаване от зависимостта, базирано не на потискане, а на съзнателен избор, породен от общуване с живия Бог.

Личният ми опит и наблюденията ми ме убедиха, че не може да има трайно и пълноценно освобождение без активната роля на човека избрал Божия път за спасение.

В тази книга наркозависимият се разглежда като човек с пречупена воля, подвластен на нечисто духовно влияние. И тъй като той е в определена степен окултно обременен, съм включил темата за окултизма и неговите проявления не само сред наркозависимите. Предоставям информация и за други категории хора, попаднали под нечисто духовно влияние, тъй като описаният начин за придобиване на свобода при наркозависимия ще бъде полезен и за онези, които са затънали в окултизма.

Когато определям наркозависимия като окултно натоварен и с окована воля, имам предвид това, че той не само че не знае и не познава духовните реалности и демонични внушения, но на моменти дори не е господар нито на ума, нито на мислите и чувствата си, и по този начин прави грешни избори и взима неправилни решения, от които настъпват неблагоприятни резултати.

Чрез пасивното си съзнание и воля под въздействието на наркотика зависимият многократно е отварял врата към личността си, като е предоставял подсъзнанието си за внушаване на мисли, жела-

ния, страсти, кодиране на поведение от страна на нечистите духове. Затова в отделните глави на книгата освен исторически моменти и психологически фактори за възникване на наркозависимостта ще проследяваме и духовното нечисто въздействие чрез употребата на наркотиците.

Според мен при зависим, който е придобил свобода и спасение от наркоманията чрез възстановяване на взаимоотношенията си с Бога, и ако се изгражда правилно тази духовна връзка с Него, и е на лице духовно израстване, никога повече няма да настъпи рецидив към наркотиците, най-вече - съзнателно влечение към различните форми и проявления на греха. Разработката на тази теза започнах в дипломната си работа, с която защитих бакалавърска степен във ВЕБИ (Виш Евангелски Богословски Институт).

Искам още в самото начало да въведа читателя в една от основните теми на книгата, която разкрива основната причина за възникването на наркоманията като духовен проблем и нейното отстраняване.

Какво имам в предвид, когато определям наркоманията като духовен проблем? (По-подробно се спирам на това в глава трета.)

1. Според Библията първата основна причина за възникването на зависимостта е независимостта на човека от Бога в този свят - независимост, която се определя като грях. (Виж Схема 1 веднага след предговора.) Следващите две причини са второстепенни, те са производни на първата основна причина.

Когато Бог казва, че живеем в грях, има предвид, че сме духовно отделени от Него. На практика това означава че, всички хора, които се раждат по лицето на земята, първоначално нямат духовна връзка с Бога и живеят в грях, т.е. те са в позиция на независимост от Него.

С други думи, ние сами да направляваме живота си както сметнем за най-добре, сами си изграждаме ценостна система, норми и правила на действие, като съзнателно или несъзнателно отхвърляме вече постановените от Бога духовни закони и ценности. С този свободен избор и воля ние отхвърляме авторитета и господството на Бога в живота си. А това е силно изразено в усещането за духовна

непълнота, духовна неудовлетвореност, независимо от постиженията ни в една или друга сфера от живота.

Тъй като сме в позиция на грях (отделеност, откъснатост) пред Бога, наркоманията се явява едно греховно дело на човека, един несполучлив трагичен опит той да придобие духовна пълнота и мир в душата си.

Зависимостта се явява едно от многото средства, които заместват Бога. По този начин тя става „бог” и „господ, господар” в живота на човека, тъй като покорява и оковава волята му и започва да направлява поведението му. От друга страна, зависимостта създава необходимия комфорт - „духовния мир”, от който душата се нуждае. Така в началото човек е зависим не толкова физически, колкото се опитва да удовлетвори духовната си потребност, като внася „мир” в душата си чрез наркотиците.

Впоследствие възникват и психично биологичните изменения в личността. Този „мир”, е фалшив - бледа имитация на истинския Божи мир, който произлиза от присъствието на Бога в сърцето. Трайното освобождение, което слага край на „господството и тиранията” на наркоманията, настъпва в момента, когато човекът се помири с Бога и съзнателно, с вяра Го приеме в сърцето си.

2. Ето и втората причина за възникването на наркоманията и всички нейни форми и разновидности, които обсебват човека като следствие на неговата отделеност от Бога. (Виж Схема 2 след предговора.)

Поради състоянието на духовна отделеност от Бога човекът става благоприятна почва за всякакви зависимости и духовно демонично влияние.

В моята автобиография, която започва веднага след предговора, ще видите как наркоманията навлезе в живота ми не само защото съм роден духовно отделен от Бога, а и чрез духовно демонично водителство. В моя случай не става въпрос за душевно или физически нестабилен човек и опитване на наркотици под стрес, натиск, психоза и т.н. Бях роден и отгледан в духовно окултна среда, под духовно нечисто влияние. Демоничните сили имаха пряк контрол над моя живот поради окултните практики на майка ми и родовите проклетия предавани от поколения на поколения.

Моята майка баеше против урочасване, което в основата си е окултно действие. След време у мен се зароди желание и аз да се науча, явно нечистите духове плануваха да прехвърлят тази „дарба“ и на мен. Ако Бог не бе се смилил над мен, сигурно днес щях да съм екстрасенс, гадател, хипнотизатор и т.н.

Хората с такива способности имат „дарба“ не защото са специални, а защото окултното влияние или се е предало по родов път, или е следствие на интерес от тяхна страна към отвъдното.

И така, при мен става въпрос за духовно посегателство над личността ми още от най-ранна детска възраст от страна на нечисти духовни сили, намерили място в живота ми поради родови проклетия и окултните практики на майка ми, които допринесоха допълнително.

Това духовно влияние не успя да ме убие чрез наркоманията, но успя до голяма степен още в ранния период на възрастта ми да ме отклони в християнска църква, където наред с Божието учение се проповядва и много фино представено сатанинско отклонение от него.

Разкривайки наркозависимостта като духовен проблем, с духовно поробване на зависимия, в никакъв случай не искам да оставя впечатление, че нечистите духове са непобедими. В духовната йерархия духовете, които упражняват власт над зависимите, са сред най-ниските по ранг, и след приемането на Христос като личен Спасител, и духовно новорождение, те отстъпват моментално. След това е въпрос за отстояване на свободата в Христос. Споделям за духовната йерархия, тъй като съм бил свидетел на доста по-сериозна духовна борба.

В книгата е акцентирано многократно на нечистото духовно въздействие в живота на хората, за да се запознае читателят с духовното робство, в което те въвеждат и обвързват чрез различни подходи и практики, а наркоманията е една от тях. Целта ни е да ги обезоръжим чрез познание на истината и да ги победим чрез нейното приемане.

3. Трета причина за възникване на наркозависимост е, че съществуват хора с психо-физически нарушения, които опитват наркотици и стават зависими от тях.

Библейският начин на лечение е духовен подход, който има за цел да възстанови връзката на човека с Бога - неговия Създател, като същевременно ни дава знания за духовния свят и за духовната намеса с демоничен характер както при наркозависимите, така и при други категории хора в окултни връзки с нечистите духове.

Духовният подход на лечение, от една страна, предоставя алтернатива в борбата със зависимостта, а от друга страна допълва постиженията на медицината и психологията. Той не подменя медико-биологичния възглед, а обогатява и завършва представата за личността.

Научно медицинският подход ни запознава с психофизиологичните причини за възникването на наркоманията и с постигнатите до момента резултати в борбата със зависимостта.

Отделих специално място и за нетрадиционните методи на лечение (хипноза, йога, посещения при екстрасенси, врачки, баячки, ходжи, и т.н.), които, както показват достоверни източници и споредличния ми опит, способстват по-скоро за дестабилизация и затвърждаване на духовното робство, отколкото за съграждане на личността.

Вярвам, че поради актуалността на проблема „зависимост“, този труд ще предизвика интерес и ще намери приложение сред неограничен брой читатели.

Книгата се явява в алтернатива пред научно медицинските среди и психотерапията, тъй като предоставя от Библейска гледна точка средство за ново, трайно и пълноценно освобождаване на наркозависимите и окултно обременените души.

Бележка: Тъй като съм използвал редица библейски и богословски понятия, в края на книгата е поместен речник, който предава тяхното значение на достъпен и разбираем за читателя език.

Схема 1**1****БОГ****2**

ЧОВЕКЪТ СЕ РАЖДА В
СЪСТОЯНИЕ НА ОТДЕЛНОСТ
ОТ БОГА

3

КАТО СЛЕДСТВИЕ ОТ ТАЗИ
ОТДЕЛНОСТ ЧОВЕКЪТ ЖИВЕЕ
НЕЗАВИСИМО ОТ БОГА

4

СЪСТОЯНИЕТО НА НЕЗАВИСМОСТ ОТ БОГА Е
ОПИСАНО В БИБЛИЯТА КАТО:

1. Състояние на грах (бунт) по
отношение на Бога
2. Състояние на духовна смърт поради
липсата на връзка с Него.

5

НЕЗАВИСИМИЯТ ЖИВОТ
НА ЧОВЕКА ОТ БОГА Е СЪПЪТСТВАН С ЛИПСАТА
НА ДУХОВНА ПЪЛНОТА И С НЕУДОВЛЕТВОРЕНИЕ
КАТО
СЛЕДСТВИЕ ОТ НЕСЪЩЕСТВУВАЩАТА ДУХОВНА
ВРЪЗКА С НЕГО.

Схема 2**1**

Поради състоянието си на духовна смърт и греховен живот пред Бога, човекът е уязвим за нечистите духовни сили, които предлагат различни начини и средства, за да му поднесат тази пълнота с цел да го подчинят на себе си чрез измама. Не всяко демонично поробване на човека е свързано със стремежа към пълнота, но според мен той е основна причина при зависимите.

Демонични средства за поробване на човешката душа:

Наркомания, алкохолизъм, контактърство, викане на духове, карма и съдба, ясновидство, ирисова диагностика, прераждане, карти таро, нумерология, гадание, йога, вуду, екстрасензорика, правене на магии и др.

2

Ако някой от рода на даден човек се е занимавал или се занимава с някои от изброените окултни практики, това допринася той да бъде още по-лесно податлив на демонично влияние и на пороците като наркомания, алкохолизъм, порнография, садизъм и т.н.

3

Наркоманията се явява едно от средствата, чрез които нечистите демонични сили оковават разума, волята и чувствата на човека и го поробват.

4

От опит знам, че след възстановяването на духовната връзката между човека и Бога зависимостите отпадат естествено.

АВТОБИОГРАФИЯ

Роден съм в град София. Израстнах в семейство на разведени родители. Да виждам щастieto в здравите семейства на съученици и съседи - щастие, на което има право всяко дете, за мен беше болка. Тази болка рушеше детската ми душа от шестгодишен, откакто родителите ми заживяха на семейни начала.

От страна на баща ми, който беше по-скоро кротък алкохолик, нямаше проблем, освен че в началото трябваше да свикна с начина по който изглеждаше в нетрезво състояние почти всеки ден - докато не се изнесе от къщи. Имах двама братя от първия брак на майка ми, които също имаха проблем с алкохола. (Единият е с 21, а другият с 24 години по-голям от мен. Впоследствие единият умря при нещастен случай - падна от третия етаж в пияно състояние, другият катастрофира и остана инвалид завинаги, а по-късно почина.) Братята ми живееха отделно, но често идваха в къщи. Пиянските скандали, побоищата помежду им, семейните разпри станаха част и от моя живот, моето детство. Не след дълго и двамата се разведоха.

На дванайсет години натрупаната мъка вече ме бе превърнала в комплексирани и затворен в себе си човек.

Средата, в която се движех, беше на тийнейджъри със сходен характер и семейно положение. На тази възраст за първи път опитах някакво бягство от реалността - вдишвайки лепило в пликче. Известен период живях така. Тази среда за кратко време заличи възпитанието, което майка ми се бе опитала да ми даде въпреки несполуките си в живота, а самата тя неусетно изгуби напълно контрол над мен.

Братята ми вместо да помогнат на майка ми в моето възпитание, ме настройваха срещу нея и постоянно изтъкваха недостатъците ѝ.

На петнайсет се чувствах зрял, надрасъл детското поведение "благодарение" на семейния „уют“, вече пиех и пушех. Една година от средното ми образование премина в пансион за социално слаби, а следващите две - в социално-педагогически интернат. Животът там не се различава особено от казармения режим.

Страданията, преживени далеч от дома, издевателствата на по-силните и лишенията калиха характера ми. Научих се да не се доверявам никому и да се грижа сам за себе си.

На седемнайсет, вкусил доста горчилка, завърших основното си образование в интерната с отличен успех и се върнах в София. Възнамерявах да започна нов живот и се опитвах да забравя миналото. Записах се да уча в гимназия. Имах всичко, от което се нуждаех - уютен дом, сериозна приятелка, не ми липсваха и пари.

Нищо не бе се променило от миналото с изключение на това, че баща ми беше починал от цироза на черния дроб, когато бях на шестнайсет.

Всъщност не почувствах особена липса, когато той почина. Болно ми беше, но дистанцията между нас ми помогна да не страдам толкова силно. Бях свикнал да се справям сам, без баща. Той се изнесе от къщи, когато бях около седемгодишен, и с времето свикнах с отсъствието на неговата бащинска обич и възпитание. Дори бих казал, че не чувствах почти никаква липса.

Дълбоко вярвам, че и той е искал животът му да се развие в друга посока, но явно не са му достигнали сила и воля, за да се пребори с алкохола и да създаде нормално семейство.

След като завърших в интерната, заживях вкъщи с моята приятелка и майка ми. Посещенията на братята ми вече бяха по-редки.

Единият ми от тях стана жертва на магия, направена от една ромка. (Самата тя беше споделила със съседка как му е направила магия да не пие.) От една среща и преспиване с нея стана така, че брат ми забрави за роднините си и изцяло се остави под нейна власт. Тя направляваше живота му - продаде апартамента си и двамата заминаха в Никарагуа. Там тя го изостави на улицата в чужда държава, без да знае езика и без никакви средства. В крайна сметка се прибра по етапен ред в България и дойде да живее при нас.

С неговото идване мирът изчезна. Всичко започна отначало. Имаше непрекъснати скандали, но вече и аз участвах в тях, често сред употребата на алкохол.

Осъзнаването на глупостта, която беше направил, наред с мъката и вината, които се стовариха върху него, отново го потопиха в

алкохола, докато не намери смъртта си като падна пиян от третия етаж и умря намясто.

(Едно допълнение! Докато съжителстваше с ромката и под въздействието на магията, брат ми беше прекратил алкохола. Не отбелязвам това, за да подчертая силата на магията, тъй като вече е доказано, че тя е нечист духовен метод за въздействие върху човека, а за да покажа че чрез нея духовните сили се намесват пряко в живота на хората. За съжаление мнозина прибегват до нея като средство да променят нещо и по този начин се обвързват още повече с нечистите сили.)

Започнах да оставам вечер до по-късно навън. В моята компания освен алкохола на мода беше марихуаната – нещо ново, оригинално, което бях пропуснал, докато живеях в интерната. Марихуаната се свързваше със стандарта на живот, който имаха младежите на Запад. Започнах да я пуша редовно. При това се чувствах свободен, защото нямаше пряка опасност от зависимост. Така мислех тогава. Но е важно да отбележа, че тук има един психологичен момент: след като веднъж прекратиш вътрешната бариера: „Внимание, наркотици!” и дадеш на душата си забранения плод, вече ставаш отворен за наркотиците. А след този момент употребата и разновидностите се разширяват постепенно според ситуацияте и обстоятелствата. Така стигнах до хероина. Малко алкохол, малко “трева”, нови “приятели” – съчетание, което наред с липсата на здрав разум и често замъгленото ми съзнание ме включи в немалко измамни сделки. Парите в брой, с които разполагах, ми даваха свобода, т.е. възможност заразюздан живот.

Вечерите, които прекарвах под влияние на марихуаната в дома на моя снабдител, ни сплотиха в приятелство. Бурният живот, който водех нощем, напрежението, докато заработвах необходимите за това средства, два пъти ме срещнаха с хероина. Опитах го на цигара и на фолио. И в двата варианта ми стана тежко въпреки мира, който изпитах.

Една вечер, когато посетих моя нов приятел, неговото неадекватно поведение оправда подозренията ми, че взима хероин. Той потвърди, че понякога взима и “твърда” храна (хероин). Свитите като точка зеници, бавно спускащите се клепачи, монотонният глас

ми бяха познати, затова не ме впечатлиха. Вкусът на хероина ме отвращаваше въпреки успокоението което даваше. Интересът ми обаче бе привлечен от друг начин на употреба – венозно. Знаех за опасността от зависимост след продължително инжектиране, но бях уверен, че ако внимавам, ще мога да се спра.

Иглата бавно премина през кожата и проби вената. Напрежението мигновено отстъпи на приятно усещане, което надмина всички мои очаквания. Нов приток на “живот” достигна сърцето и се разля в гърдите ми като топлина. Тръпката продължи да се издига, достигна гърлото, а когато докосна мозъка, съзнанието ми за първи път изпита... спокойствие. “Нежният” допир на хероина, новото чувство на “пълнота” ме завладяха. “Пълнота”, до която имах достъп по всяко време само чрез една доза.

В онзи момент не подозирах, че хероинът зачеваше в мен нов живот, дълбоко в душата – живот, който се храни и расте чрез наркотика. Този живот постепенно успя да вземе надмощие до такава степен, че смисълът на съществуването ми се концентрира единствено в страстта да задоволявам наркотичния глад. Новата придобивка, хероиновата утеха, можеше да премахне всяка болка – физическа и душевна. Неусетно, за два месеца, тя се превърна във всекидневна необходимост. Събуждах се с мисълта за хероин, а вечер бе немислимо да си легна без успокояващото му действие. Купувах си го сам, дрогирах се сам. Предпочитах никога да не знае и не се събирах с наркомани. Изобщо не бях подозирал каква може да е силата на абстиненцията. Тя започва 24 часа след поредната доза и с времето се засилва, но при мен нямаше такъв голям интервал. Първото потичане на сълзи и ставните болки ми напомняха да се погрижа за следващата инжекция преди появата на по-сериозни симптоми.

Смятах, че проблемът с пристрастяването не е голям, щом се преодолява за пет дни (разбрах го след разговор с други, зависими от по-дълго време). Мисълта, че при първата по-сериозна необходимост винаги мога да отделя пет дни за лечението си, ме успокояваше. Вярвах, че аз дърпам конците и следователно няма от какво да се страхувам. След година и половина всекидневно инжектиране и грам и половина хероин на денонощие усетих в пълнота силата на нуждата от наркотик.

Абстиненция. Тази дума имаше разрушителна сила в живота ми. Самоспоменът за последния ми сблъсък с нея сковаваше съзнанието ми и счупваше всички бариери, издигнати от здравия разум. Бях готов да продам собствената си майка, ако това ще предотврати абстиненцията. Агресивните натрапчиви мисли, че непременно трябва да взема хероин и да задоволя този глад, идваха на моменти с голяма сила. Но и по-късно, когато отслабвах, никога не изчезваха напълно. Имаше моменти, когато под наркозата на хероина чувах гласове и несъзнателно им отговарях. Тогава ме подозирах за действието на демоничните сили в подсъзнанието ми. Бях се занимавал с викане на духове, но не подозирах каква е природата им, нито се досещах, че не си отиват така лесно, както са дошли.

Нормалната ми чувствителност се изроди от новопридобитото усещане за “мир и пълнота”, което получавах единствено от наркотика. Коренът на зависимостта стигаше дълбоко в душата ми: чувствата, волята и разумът ми бяха поробени. Новото усещане за “пълнота” сега беше ядрото на моята личност, а тя съществуваше само чрез и за хероина.

След като преминеше хероиновото действие, животът ми изглеждаше непълен и сив, а душата ми със страшна сила отново се устремяваше към наркотика. Празнота обсебваше съзнанието ми, бях убеден, че самият живот ще се оттегли от мен заедно с хероина. Тялото ми беше най-мощният свидетел за това. Физическите болки, които съпътстваха душевната агония при възстановителните лечения, ме караха да мисля, че времето просто спира да тече. Дори когато успях да се преборя с физическата абстиненция, душевната нужда така и не ме напускате, особено при болките.

Това, което получавах от хероина, не можех да придобия в нормалния начин на живот. Известно време потисках нуждата с алкохол. Но хероиновият глад продължаваше да разкъсва душата ми дори когато вече се бях превърнал в алкохолик. Тази битка водих пет години. Започнах да приемам за нещо естествено омагьосания кръг, в който живеех - постоянно спирам да взимам или взимам по-рядко, а излизането от физическата абстиненция граничеше с невъзможното. Повечето пъти когато пробвах да се лекувам, оставах на легло, защото бях неспособен да се движа.

Опитах няколко вида лечение: в клиника, домашен стационар, оттеглях се в различни села извън обсега на хероина, но напразно - така и не получих свобода и трайни резултати.

Метадоновата програма, измислена като вид заместител на хероина, е алтернативата, която медицината и до днес предлага. Алтернатива - да, достъпна след месеци чакане в дълъг списък от нуждаещи се, но не и окончателно решение на проблема. Аз не стигнах до метадоновата програма. Продължих, като се стараех да взимам хероин умерено.

Многократно в периода на наркотичната зависимост съм колабирал. Това е състояние, предизвикано от свръхдоза, и според силата и качеството на хероина зависимият губи съзнание за период от време с различна продължителност - от няколко минути дори до часове. Следващата, по-тежка форма при свръхдозата е преминаване в кома, също с различно времетраене. Последната, най-тежка и необратима стъпка е от кома - в смърт.

При свръхдоза кръвното налягане на зависимия спада, сърцето спира, дишането – също, мозъкът спира да се оросява. Някой от приятелите ми преминаха в смърт след колабиране като предозираха, други просто си инжектираха нискокачествен хероин разреден с неясен примес.

В моя случай поредното предозирание премина в тежка форма. През зимата на 2000 г. бях сам в една порутена сграда. Сложих си наведнъж половин грам хероин. Това бе последният ми спомен. И преди ми се е случвало да колабирам при предозирание, но този път беше различно. Изпаднах в двайсет часова кома, и то при отрицателни температури. Беше март месец. Когато се събудих измръзнал, погледът ми спря на боклуците около мен. Нямах представа къде съм. Не усещах краката си от коленете надолу, нито пръстите на ръцете. Когато не успях да се изправя, страх скова съзнанието ми. Изпълзях до изхода, където ме намериха двама полицаи. Дойде линейка.

Следващият ми спомен е събуждането в токсикологията на "Пирогов", три дни след като съм бил закаран там. Усещах пръстите на ръцете си, но краката оставаха сковани. Страхувах се да ги погледна. Хероинът бе блокирал бъбреците ми. От медицинска

гледна точка единствено сърцето е поддържало живота ми, като е контролирало белодробната дейност, дишането ми и същевременно е снабдявало мозъка ми с кислород.

Не мога да докажа по научен път, че Бог беше Този, Който спря физическата смърт да ме раздели от тялото ми с целия товар и вина, които бях натрупал за годините греховен живот. Това е проява на милостта Му към мен, като ми даде време да оправя взаимоотношенията си с Него и да ме представи чист пред Себе Си, когато всички ще трябва да се явим пред Него. Самите доктори не можеха да си обяснят това, което ми се беше случило, по друг начин освен с думата ”чудо”.

Бях най-тежкият случай в токсикологията. Момчето на леглото до мен умря пред очите ми след свръхдоза. На въпроса на майка ми дали ще се възстановя лекарите отговаряха, че правят всичко възможно, и добавяха: “Ако остане жив - остане!”

След като ме преместиха в отделението по хемодиализа, бях в инвалидна количка. Изгарящата болка в краката бе поносима само с успокоителни. След десетина дни отоците спаднаха, но краката ми оставаха неподвижни. Разболях се от тежка анемия, станах 50 кг. Дори при най-мъчителното лечение в клиниката за наркомани не съм изпадал в такава депресия, каквато ме бе обзела в онзи момент. Не знаех какво следва. Виждах само, че съм в инвалидна количка, никому ненужен отпадък.

Когато бърбреците ми започнаха да се събуждат, надеждата за живот взе бавно да се възвръща. След 40 дни все още бях в инвалидна количка, но вече имах стимул да се боря за живота си. След като ме изписаха от “Пирогов”, постъпих в санаториум за раздвижване. Физиотерапията беше толкова болезнена, че пиех сънотворни преди лягане.

Там отново трябваше да преживея едно тежко изпитание. От “Пирогов” бяха написали в картоната ми диагноза, която докторите от санаториума разчетеха погрешно като HIV позитивен, т.е. че имам вируса на СПИН.

Всички страняха от мен, а аз започнах бавно да свиквам с болестта - до момента, в който не изпратих майка ми до “Пирогов” за

справка. Оказа се, че е станала грешка, и вирусът е не на СПИН, а на хепатит С.

Докато бях наркоман, от мръсна спринцовка се бях заразил с този вирус. Когато той се развие, преминава в цирроза. Лекува се в редки случаи при химиотерапия чрез интерферон. Развитието може да се забави и вирусът да стигне действителната си сила след 5, 10, 15 или 20 години. Докато още не се е развил, може да се опита лечение чрез интерферон, но няма 100% гаранция, че ще се премахне. Когато прерасне в цирроза, е късно за лечение. Въпреки всичко изпитах успокоение, че имам само вирус на хепатит С, а не на СПИН, продължих да се лекувам в санаториума за раздвижване.

Мисълта за хероин всяваше страх у мен и въпреки всичко на трапчиво продължаваше да се връща дори когато бях в инвалидната количка. След месец и половина вече се движех с патерици, а след четири месеца ходех сам. Четири месеца! Това беше най-дългият ми период, преживян без хероин.

Колкото повече укрепвах физически, толкова по-често мечтаех за наркотика. Поне веднъж да се надрусам след толкова страдание, ми изглеждаше заслужена награда. Желанието за хероиново спокойствие, от което се нуждаех и което ми липсваше през тези месеци, се засили толкова, че измести дори спомена за инвалидната количка, заличи и страха от хероина. Това желание притежаваше сила, която обезцени дори живота - единственото и най-скъпото, което ми бе останало. Моят разум беше слаб да се противопостави.

Равносметката? Бях изгубил надежда за живот. Останах самсичък и ако доскоро се опитвах да се освободя от хероина, сега вече го приемах като утеха заради състоянието, в което той ме бе довел. Четири от петте години наркомански живот преминаха в борба с хероина. Клиника, домашен стационар в провинцията, разклатено здраве вследствие употребата на хероин. Продадох един апартамент, имах проблеми с полицията, със силовите групировки по онова време, загубих приятели, станах омразен на всички роднини, пред очите ми човек умря от свръхдоза - всичко това не успя да ме откъсне от хероина.

След като не можах да се отърва от него, реших поне да го взимам умерено - веднъж седмично. Истината е, че исках да спра

наркотиците само тогава, когато осъзнавах колко съм загази с физическата абстиненция, но след като тя премине, с жажда и голямо желание отново приемах хероина. Дори бих казал, че силата, с която успях да издържа болките, беше почерпена от живото очакване пак да взема доза. Омагьосан кръг. Това не беше истинско решение да спра, не беше истински мотив. Всъщност наркоманите харесват хероина, те го обичат, обожават го и затова не могат да се отскубнат от него. Хероинът ги държи, защото те го държат. Към него са насочени цялата им личност, сили и потенциал.

Започнах да се замислям за някакво разумно бъдеще и реализация с надеждата, че ще мога да съчета наркотика с нормален начин на живот и работа. Но това беше илюзия, която зависимостта бързо срути. За кратък период се озовах на улицата и през октомври 2002 г., изгонен от къщи, започнах да спя по входовете.

Движех се в стария си квартал - "Люлин 6", където бях отраснал. Там познавах всички и всички ме познаваха. Славата ми на наркозависим отдавна се носеше.

Един ден срещнах приятелка на майка ми, която ме прибра у дома си заедно с друг мой приятел наркоман.

Тя ходеше в Евангелска баптистка църква. Отидохме два пъти на богослужение заедно с нея. Първия път останах докрай. Бях взел хероин, но умерено и можех да се вслушам в това, което се говореше. След една седмица отново посетихме църквата. Този път излязох по-рано. Но и след като си тръгнах продължи да ме занимава необяснимото приятелско отношение на хората към мен. Те ме приемаха такъв, какъвто съм. Погледите им бяха искрени, без фалш и лицемерие. Думите, които казваха, начинът им на общуване ми бяха толкова непознати - атмосфера на чистота. Те пееха и славеха Исус Христос и определено знаеха в Кого вярват.

Тогава търсех да видя Бог с очите си. Не осъзнавах, че Той ми се разкриваше чрез атмосферата, в която се намирах, чрез променения живот на хората около мен.

При второто посещение започнахме да се молим, аз не можех и не знаех как, но слушах в молитвите на другите около мен. Един човек от църквата се помоли на Бог за моя проблем и тази молитва разбуди замъгленото ми съзнание и развълнува душата ми. Думите

се връщаха в ума ми отново и отново. След като си тръгнах, независимо че не разбирах какво се случваше, тези думи оставиха дълбок отпечатък в сърцето ми. Малко преди да си тръгна, човекът ми даде напечатан лист хартия - беше описал живота си и свидетелството си как се е обърнал към Бога. Прибрах се и преди да си легна го прочетох. Въпреки преживяването в църквата, нуждата от хероин отново отклони мислите ми в друга посока.

След една седмица приятелката на майка ми ме изгони на улицата и пак останах съвсем сам. Намерих подслон в помещение между етажите на един блок. Събрах няколко изтривалки за крака и си направих постелка и завивка. Така продължиха дните ми на улицата в средата на ноември 2002 г.

Останах насаме с мислите си откъде да намеря средства за хероин, си спомних за християнина от църквата, който ми беше дал свидетелството си. В него виждах наивен, добродушен човек, който с богатия си опит на манипулатор и лъжец, можех лесно да измамя да ми даде някакви пари, за да си купя хероин. Така тръгнах към църковното събрание. Когато стигнах до сградата (беше през деня, към обяд) звъннах и той се показа. След поканата му влезнах и проведохме обикновен разговор. Засегнахме и темата за Библията и Бога. Изслушах го не защото ми беше интересно, а защото исках да взема от него парична сума. След като поговорихме, той ме изпрати и на тръгване го излъгах че ми трябват средства за храна, като обещах да му ги върна, и той ми даде. Естествено, отидох и си взех хероин.

След няколко дни отново се сетих за него и реших да го посетя. Намерих го в помещението, в което се събираше църквата. Разговорът продължи до късно вечерта. Отново говорихме за думите на Библията - книга, от която бях чел много отдавна. Отново усетих наситената атмосфера на мир, осезаем мир. Бог ми говореше чрез моя събеседник. Забравих за абстиненцията. Думите, които слушах, ме изпълваха с увереност, че има надежда за мен.

За първи път в живота си излязох от църквата с такава лекота в душата. Независимо че спях по входовете, знаех, че има къде да отида и да бъда приет такъв, какъвто съм. Не се чувствах самотен. Усещах някаква опора. Сигурност.

Започнах да посещавам църквата и желанието ми да разговарям за Бога се засилваше. Въпреки че не осъзнавах докрай какво става, Божият Дух вършеше Своего дело в сърцето ми, а мислите за хероин бавно отстъпваха. Все повече разбирах и осъзнавах безсилието си да променя своето състояние. Дадох си сметка че животът който живея, е противен на Бога, че се бунтувам срещу Него, и че нещо трябва да се промени у мен.

От най-ранна детска възраст съм се чудил как може в мен да живее толкова зло, откъде идват всички садистични наклонности към животните, всички сексуално извратени мисли в съзнанието ми.

По-късно разбрах, че те не бяха продукт на моя ум, нито ги беше предизвикало наличието на повече тестостерон или други хормони в организма ми. Не ставаше въпрос и за навлизане в пубертет, защото тогава бях на 5-6 годишна възраст. Причината беше духовно нечисто въздействие.

Затова в тази книга искам да се спра най-вече на духовната страна, която беше основата в проклятията на нашия род, в нещастията, алкохолизма, наркоманията и цялото зло, което властваше в живота ми и започна да се проявява още в детството ми. Никой не ме е учил да върша зло, не съм гледал филми с насилие, тъй като времето, в което израснах беше на морален ред и дисциплина - времето на комунистическата власт. Злото носех в себе си, то просто извираше, търсеше начин да се изяви, и аз му давах воля на първо място в ума си, в мислите, фантазиите, а след това - и свобода на действие. Пред хората бях много тихо и спокойно дете, но единствено аз знаех какво имаше у мен.

След няколкократните посещения в църквата и беседите върху Библията умът ми започна да се избистря и все по-ясно осъзнавах нуждата Бог да се намеси в живота ми, за да ме измъкне. Времето, прекарано в битка със собствени сили да се отскубна от наркоманията, и пълният ми неуспех като краен резултат, ми помогнаха да се вгледам в Бога и да Го потърся за помощ. Осъзнах, че не мога сам да се справя. Това е първата крачка към Бога.

Ако човек се обърне към Христос със съзнание за своето безсилие и неспособност да промени себе си, знам, че Той вече е преклонил ухо към него и го слуша.

Настъпи моментът, когато Бог ме призова да предам живота си на Него. Ако се питате какъв е призивът и как идва – много е просто. Не чух глас, нито имах видение. Един съвет от мен - не търсете Бог да ви говори специално във видение, някакво странно посещение или чувство. Той ви е призовал преди повече от 2000 г. и ви очаква.

Когато научих повече за своята природа и се запознах със спасителното Му дело - смъртта на кръста, възкресението и възнесението Му - това беше достатъчно. Настъпи времето да взема решение. Това е всичко.

На 25.11.2002 г., когато чрез беседите Христовият Дух вече беше положил в мен основите на надеждата за спасение, застанах на колене с открито сърце пред Господ Иисус Христос и Му се помолих с една простичка молитва и искрени думи да ми помогне. Помолих Го да ми прости всичко, с което съм Му съгрешавал до тогава, като изповядах че съм непоправим грешник, който се нуждае от помощ. Поисках от този момент нататък Той да поеме контрола на живота ми, който предавам в Неговите ръце. Всъщност това беше моето покаяние – обръщането ми към живия Бог Иисус Христос. Не си спомням някога да съм бил толкова откровен и толкова силно да съм желал свобода и реална промяна. Бях се уморил от всичко, бях опитал от всичко, бях ограбен от всичко.

Поразен съм от начина, по-който Христос ми отговори. Не мога да се съглася, че хората търсят Бога, а Той не им отговаря. Мисля, че или в мотивите, с които застават пред Него, нещо не е наред или подценяват греха и смятат че от греховния живот се излиза толкова лесно.

Смятам, че подготвителният процес за всеки е различен - в зависимост от това до колко е навлязъл в греха и покварата. Според мен е нелепо и доста наивно от наша страна, да очакваме хората още от първия път да приемат Бога за свой Спасител, като се имат предвид времето, в което живеем, духовната и материалната поквара, които властват в света и в душите на хората.

В моя случай съкрушаването и смирението на сърцето ми отне на Христос тринайсет години - от момента, когато за първи път започнах да се замислям за Бога, след като гледах филма "Иисус". Може би у читателя възниква въпросът: Защо толкова дълго? Не може ли Бог да се справи по-бързо? Защото Той действа в сътрудничество с човека, с неговата воля, съобразява се с избора му. Бог предупреждава и приканва човека към Себе Си, но всеки сам избира своя път и често това става неосъзнато. Неведнъж в детството ми Бог ме водеше към Себе Си чрез християнска литература, влагаше у мен желание да чета Новия Завет, но повечето пъти избирах да се занимавам със суетни неща и така Го пренебрегнах. Ние имаме съзнание и отговорност за постъпките и изборите си и Бог се съобразява с нас. Като прибавим и активното демонично духовно въздействие от страна на нечистите сили с лъжи и измами, на които човекът е податлив, нещата стават още по-сложни. Изисква се време.

Гледах филма "Иисус" на 12 години, но проклетията в рода ми, окултните връзки на майка ми с духовните нечисти сили, моята греховна природа, която още тогава имаше огромна власт над мен и се изразяваше в мерзостни грехове и садистични наклонности, - всичко това заглуши и отслаби крехкия интерес към Христос в детството ми.

Отварям тази скоба, защото целта ми е да разкрия истинския духовен проблем на човека още от раждането му. Също така и окултните връзки, с които нечистите духове го привличат чрез греховете както на родителите, така и на самото дете. Затова е редно родителите да си задават важния въпрос: Как ще се отрази на детето ми моето посещение при врачка, баячка, екстрасенс, ходжа, или решението ми да използвам нетрадиционни методи на лечение?

За някой хора днес аз съм Божие чудо, но за да стане това чудо, Бог и аз знаем през какво съм преминал. Истината е, че Той воюваше за мен през всички тези години, първо, за да ме изтръгне от греховното ми състояние на бунт срещу Него, второ, от окултното демонично влияние под което бях, и накрая от наркоманското робство в което изпаднах.

Ако думите Сатана, нечисти демонични сили, духове и демони извикват в съзнанието ви някакви митологични същества или образи, които според вас са плод на нечия фантазия, нека ви уверя, че това са реално съществуващи духовни личности, за които Библията предупреждава.

Имал съм възможността да изпитам агресивните духовни демонични атаки на духовете на мрака върху себе си, като също така работих определен период с духовно обладан човек, чрез когото нечистите сили директно се проявяваха като издаваха крясъци и закани. Просто искам да ви убедя в реалността на духовния свят, като привеждам факти от живота си. Така както Бог действаше в сърцето ми, като ме привличаше към Себе Си през тези 13 години, така нечистите духовни сили ме теглеха чрез греховната ми природа и ми предлагаха незначителни удоволствия единствено за да ме държат далеч от истината за изкуплението и спасението, което Бог бе извършил за мен на кръста преди повече от 2000 г. Бог допускаше страдания в живота ми и точно в тези моменти се разкриваше и съкрушаваше сърцето ми, за да ме направи способен да се вгледам в Него и да Го потърся за помощ, а демоничните сили имаха за цел да ме закоравяват в греха, заслепяват очите ми и затварят ушите ми за Бога, като тласкат живота ми в противоположна посока, все по-далеч от Него.

Грехът има страшната сила и способност да закоравява сърцата на хората по отношение на Бога и да притъпява чувствителността им към гласа на Божия Дух. Сатана е личност, зъл мерзостен дух, с пагубни кроежи за живота на човека. Запомнете това! Той дава, но взима душата - чрез греховните удоволствия човек търгува и губи собствената си душа! Колкото повече грях има в живота на човека, толкова по-дълбоко закоравява сърцето му и той все повече губи способността да чуе Божият глас. Това е причината, поради която хората слушат, но не чуват, гледат, но не виждат, и трудно се обръщат към Бога - сърцата им са обвити и закоравели от грях и беззаконие към Него.

Това е духовното наследство, с което се раждаме - всички, до един! Тук възниква въпросът може ли да се ускори този процес на приближаване към Бога? Да, естествено, че може, но зависи от

търсеция човек. Бих желал читателят да обърне внимание на това, че говорим за търсец човек.

Още от малък вярвах, че има някаква сила, че има духовен свят, контактувах с него, като виках духове и вярвах на лъжите им, четях и си купувах много окултна литература, книги като: “Моят живот с духовете” автор Лон Майло Дюкет, “Пътят на душите” автор Майкъл Нютън и д.р.

За ХХІ век свръхестествените прояви, и викането на духове, общуването с тях, наличието на феномена „полтъргайт”, спиритичните сеанси не са ново явление. Трудно е да срещнеш човек, който да не е имал пряк или косвен контакт с духовния свят чрез екстрасенс или гадалел. Всички тези явления сами по себе си са доказателство за съществуването на духовното и на духовни същества. Дори и да звучи невероятно, духовния свят е обитаван от духовни личности.

В моя живот сблъсък с тях започна от детска възраст. Т. нар. „полтъргайт”, присъстваше и в нашият апартамент, но не беше нищо друго освен нечист дух (всъщност те всички са нечисти, без изключение), който бях внесъл чрез викането на духове. След като продадох апартамента, влиянието на нечистия дух (“полтъргайт”) се прехвърли заедно с мен в новото ми жилище. Една от проявите му, колкото и абсурдно да звучи, беше страшно наситена миризма като на изгорял восък. Духът изчезна едва след освещението на апартамента от свещенослужител. Горещо препоръчвам на всички читатели да се замислят над този въпрос и да направят освещение на домовете си. Отделил съм специална глава за освещението и изчистването на духовното напрежение и демоничното влияние в домовете.

Човекът на първо място е духовна личност, която има духовна потребност и развиване на духовни взаимоотношения със Създателя Си, но поради липсата на духовната връзка между него и Бога, нечистите духове търсят и намират място в живота му за да господстват там по една или друга форма, като се стремят да изместят Бога и да заемат Неговото място.

Тъй като се раждаме без духовна връзка с Бога, у нас за момент се получава нещо подобно на вакуум и тъй като за човешката душа

не е присъща подобна празнина, тя усещайки тази духовна липса, започва подсъзнателно или съзнателно да всмуква всичко наоколо с цел да запълни своя духовен недостиг. Ето защо хората са духовно неудовлетворени, независимо какво притежават. Те могат да постигнат някакво душевно равновесие, но това не е духовният мир и пълнота, които търсят. Когато осъществят целите си, за момент намират някакъв вид душевен покой, но след време той изчезва и липсата отново се усеща.

Нерядко хора прибегват от един заместител на душевен покой към друг и накрая попадат на някакъв вид „духовно учение“, окултна практика и т.н., зад които наистина стои духовна личност, даваща на човека „сигурност“ и „мир“. Но за съжаление след сверяване с библейското учение се оказва, че човекът е бил лъган от нечисти сили (има не малко регистрирани случаи), които са се възползвали от липсващото присъствие на Бога в живота на човека.

Според мен човекът се пристрастява към хероина и го желае, като в началото мисли, че е намерил онова, което търси, а всъщност несъзнателно се обвързва с нечисто духовно присъствие (като на това ще се спрем по нататък в книгата). В крайна сметка, дори после да осъзнават пагубното въздействие на наркотиците, зависимите са неспособни да се откъснат от тях напълно, защото според мен, чрез дрогата вече се е зародила окултна връзка с нечистия духовен свят.

От опит съм убеден във факта, че наркоманията е инструмент, чрез който нечистите демонични сили упражняват влияние в живота на наркозависимия, колкото невероятно и абсурдно да звучи. Друг е въпросът, доколко наркозависимият осъзнава това, не иска да си го признае или му звучи абсурдно. Ако и на мен преди 7 години, когато бях наркоман, някой ми кажеше, че съм се оплел с демонични сили, вероятно нямаше да го повярвам. Нашия духовно непросветен ум е склонен да отхвърля почти всичко което не може да си обясни или свърже в логическа последователност относно духовните реалности. Факт е, че много от физиологичните процеси, които протичат у нас и поддържат физическия ни живот не ги разбираме, но въпреки това не можем да отречем че сме живи. Аз не искам да отдавам голямо внимание на духовното нечисто въздействие, но го

подчертавам, защото според мен то е една от най-важните причини за рецидива към хероина, и обяснява защо наркозависимите не могат сами да се откъснат напълно от хероина, въпреки че полагат усилия. Използвам тези факти от живота си и от беседите си със себеподобни (които също потвърждават, че наркоманията е духовен проблем), за да може по-лесно да насочим вниманието си към Бога, Който единствен може да подреди живота ни. Истината е, че при наличието на духовен проблем трябва да потърсим духовни методи и подходи за ефективното му разрешаване.

Много хора търсят някакъв висш разум, висша сила. Търсят навсякъде, но не се сещат да отворят Библията. Ходят на църква на Рождество Христово и Възкресение Христово, честват тези празници, а продължават да определят Бога като „висш разум” и някаква „неопределена сила и енергия”. Но Бог е конкретна Личност, Която по свръхестествен начин посети земята чрез възплъщението Си, възкръсна след смъртта Си и напусна по същия свръхестествен начин тази земя чрез възнесението Си.

Бог обещава, че тези, които Го потърсят с вярата, че Той съществува, ще Го намерят и Той лично ще им се открие.

Благодарен съм Му за всичко през което ме преведе, защото така подготви сърцето ми за Свое обиталище.

Днес Христос е моето богатство. Не съжалявам за това, през което съм минали съм загубил. По-важното е, че съм спасен и принадлежа на Него. Благодарен съм на Бога с цялото си сърце, че допусна наркоманията в живота ми, защото чрез тази зависимост, Той ме доведе до Себе Си. Благодарение на материалните загуби, лишения и скърби, можах да се обогатя с духовен живот.

До последния момент, преди да реша да покая Христос да дойде в сърцето ми, преживях вътрешна борба. Тогава не съзнавах, че мотивите ми, мислите ми, намеренията ми са продукт на внушение от страна на нечист дух, с който се бях свързал чрез спиритически сеанс и други опити за викане на духове. Тази духовна личност имаше за цел да ме отведе от този свят без Бога в сърцето ми, без да съм изчистил миналото си от беззаконията, греховете и вината пред Бога. Ако тогава бях умрял, щях да срещна Христос като мой Съдия, а не като мой Спасител.

Бог ме водеше при своя служител в църквата, за да ме спаси, като целта Му беше да ми се разкрие и да ме свърже със Себе Си, а нечистите сили използваша зависимостта, за да отвлеча вниманието ми и да ме накара да изтъргувам спасението си, като поискам средства от служителя за хероин и да закоравя още повече сърцето си. Или като се поддам на изкушението да му открадна GSM-а и така да прекъсна връзката помежду ни, за да не чуя вестта за спасението ми, което Бог е постигнал за мен, като е умрял на кръста и след това възкръснал. Какви долни нечестиви същества! Колкото повече Бог ми разкрива сатанинските ходове, толкова повече расте омразата ми към греха и нечистите духовни сили.

След като поканих Христос в сърцето си и се изправих от молитвата на покаяние, усетих, че нещо се промени. Все още не разбирах какво означава новородение - това се осъзнава като процес, който следва. Но най-важното, което усещах, макар и да не го разбирах напълно беше, че нещо се случи след тази молитва. Появи се увереността, че молитвата ми е получила отговор. Духът на Господ беше в мен! Това е самата истина!

Дотук свърши битката за душата ми - вече принадлежах на Бога. Христовият Дух беше печатът и доказателството за това, че Бог ми е простил и ме е очистил от греховете ми, че вече съм Негов (II. Кор. 1:22-23). До ден днешен (вече 7 години) аз черпя сили, съвети и всичко необходимо, както за духовния, така и за материалния живот от Бога, Който обитава чрез Духа Си в мен.

Това, което се случи с мен (и не само с мен, а с още много зависими), е необходимо за поставяне на начало на духовна връзка с Бога. Това е библиейско изискване от самият Бог (Йоан 3:3,5). В Библията може да се проследят тези исторически факти, първо в живота на дванадесетте апостоли, а след това и в живота на останалите хора, а именно духовното новораждане, което Божият Дух извършва с нас. То е, което ни прави истински християни! От този момент нататък нуждата от хероин отпадна естествено, без да прилагам волеви и умствени усилия за прекратяване на зависимостта. Поради тази причина споделям с хората, че аз не прилагам усилия да устоявам и да не приемам хероин, аз прилагам усилия да остана в свободата, която Бог ми подари. Свобода от наркотици, алкохол,

цигари, порнография, съзнателно извършване на грехове. Ако преди лъжех на всяка крачка, сега това вече не ми е присъщо.

С Иисус Христовото идване в мен оковите се разчупиха и връзките на греха, с които бях държан, се развързаха. Иисус Христос изпълни празнината в душата ми, която пет години запълвах с хероин. Сега съм едно с Христос, а там, където е Господният Дух, има свобода.

В момента, когато пиша тези редове, мога да потвърдя - дори нямам съзнание, че някога съм бил наркоман. Не се боря с натрапчиви мисли дали да не взема хероин, нямам желание за него, необходимостта отпадна. Но най-голямата и съществена победа която спечелих чрез Христос, е свободата от греховното ми естество и съзнателното влечение към греха. Изчезна насадата от греха. Въпреки че греша понякога с думи и действия пред Бога, не мога да остана в това състояние, веднага търся прошка от Него. Чувствам, че когато съгреша, постъпвам противно на себе си, не според това което съм. Ето го неповторимото чудо, което Бог извършва в нас. Отношението на Христос към греха се предава и на човека, у когото Той обитава чрез Духа Си.

По единестествен начин Бог учи Своите деца какво значи грех, като ги оставя да вкусват от добрия живот в мир и спокойствие с Него и от живота в скръб и безпокойство, породени от греха. Така ни поставя отново пред избора дали да живеем с Него, или с греха. Аз избрах да прекратя завинаги връзката си с греха и покварата на света, избрах връзката с живия Христос. Не съществува средно положение - човек трябва да избере и да се определи.

Свободата, която получих чрез намесата на Бога в живота ми, отвори нов прозорец към света. Възвърнаха се детската ми свобода и стремежът към живот, желанието да се реализирам и да участвам в обществото като пълноценна личност. В основата на тази мотивация за новия ми живот беше стремежът да познавам моя Бог и Спасител Иисус Христос.

След спасението ми се успокоих и тъй като бях незрял в познаването на Бога и не разпознавах сатанинските тактики, не подозирах че нечистите сили ще продължават да ме преследват, ще се опитват да ми пречат да прославям Христос, и да ме вплитат

отново в мрежата си. Много новоповярвали хора, които все още не разпознават Божият глас, попадат в тези сатанински капани. Голяма заблуда е да се отпуснем, след като сме приели Бога, и да си смятаме, че Сатана ще ни остави просто така. Наистина той е лишен от законното право на власт над нас, тъй като сме Божии деца, но придобива власт над нас и упражнява контрол над живота ни чрез измамата и лъжата.

Продължавах да ходя на служби в църквата, където повярвах. Бог започна да подрежда живота ми. Прибрах се вкъщи и не беше нужно да убеждавам майка ми, че съм нов човек. Бог сам й засвидетелства всичко. Триседмици след мен майка ми също се помири с Бога и сподели с мен живота на духовно родения човек.

Жаждата и интересът ми да познавам Бог се усилиха. Започнах да посещавам и други църкви през свободните дни, когато в нашата църква нямаше богослужение. Първо отидох в петдесетната църква „Ново поколение“. Запознах се с едно вярващо момче (също като мен бивш наркозависим) от там и приех поканата да им гостувам. Реших, че щом и той вярва в Бог, заедно можем да израстваме в познанието за Него и да посещаваме църквите си.

Предварително се извинявам на читателя, който не е запознат с тази богословска и църковна тематика, тъй като в следващите страници използвам думи и термини, свързани с конкретен библийски и църковен контекст. Препоръчвам ви да използвате поместения в края на книгата речник.

Онова, което преживях, ми спомогна да стигна до извод, че има църкви, където наред с Божия Дух и Божието учение, което се проповядва, сатанинският дух също си е намерил удобно място и властва като се изявява в измамни знамения, говорене на „чужди и разни езици“, „видения“, „изцеления“, „изопачено тълкуване на Библията“, „падане по пода“ и други съмнителни практики.

Целта ми тук е да представя пред читателя здравото Християнско учение в правилната му последователност, която води до реална промяна в живота, като отделя негативния опит свързан със съвременните петдесетни, крайно петдесетни и харизматични църкви. Църкви с объркана доктринална основа, чрез която отварят врата на нечистите духовни сили да се изявяват от името на Бога.

Искам да ви предупредя, че ако приемете Иисус Христос, представен по някакъв друг начин, а не както е в Библията, ще получите съвсем друг дух вместо Светия Дух!

Няма да оспорвам доктрини и позиции - ще оставя фактите в моя живот сами да говорят и да убеждават читателя. Вярвам, че днес хората са достатъчно интелигентни да направят своята преценка. Бих се радвал, ако успея да предизвикам у читателя предпазливост, по отношение на такъв вид „християнизирание”. Напълно осъзнавам отговорността за обвинението, което отправям към тези среди, но основанията ми за него са силни. Дързостта ми да пиша в този дух е породена от силата на преживения кошмар след тези опитности, които имах в църквите “Ново Поколение” и “Прелом”.

Сега нека продължим с хронологията на събитията. С момчето, което ме заведе в „Ново Поколение”, се срещнахме в трамвая. Докато пътувах, четях една книжка за Светия Дух. В началото на вярата си четях много християнска литература. Едно момиче и две момчета седнаха срещу мен. Едното ме заговори и ме попита дали съм кръстен със Светия Дух. Не разбрах какво има предвид, но тяхната спирка наближаваше и нямаше време да ми обясни. Набързо си уредихме среща и се разделихме.

Споделих с един брат от моята църква намерението ми да посетя тази петдесятна църква. Той ми каза, че мястото ми не е там, но реших все пак да отида. След няколко дни се срещнахме с момчето от трамвая и заедно отидохме в църква „Ново Поколение”.

От самото начало забелязах различия в начина, по който се водят богослуженията. Това, което ме привлече, бе силната музика в стил рок. Допадна ми, защото преди да повярвам слушах такава музика и много се зарадвах, когато намерих нещо познато в църквата.

Направи ми силно впечатление, че тези хора говореха на някакъв непознат, напълно неразбираем език. Когато попитах моя приятел какво означава всичко това, ми отговори, че и той също има тази „дарба да говори на език”, че това е „дарба” от Бога и аз мога да я получа, стига да искам. Това било свидетелство, че Божи Дух е в мен.

Почувствах се някак си ошетен, че Бог не е дал и на мен такава „дарба”, като на всички други. Бях повярвал само преди месец и

още не познавах основните истини на Библията. Не знаех, че всичко, от което се нуждая, вече съм го получил в момента, когато приех Господ Иисус Христос, и че ако не съм получил „дарбата“ да говоря „непознат“ или т. нар. „ангелски език“, то е, защото Бог така е решил. Тогава знаех само, че съм спасен и се радвах на живота и на промяната, която Бог беше извършил и която все повече и по-ясно разпознавах у себе си.

И така, реших да искам тази дарба от Светия Дух. Искях я настоятелно в продължение на около седмица. Тук определено възниква въпросът може ли да искаш от Бога да ти даде Светия Си Дух или някаква дарба и Той да допусне да се яви нечист дух вместо Неговия Дух?

Определено Бог допуска след като неколкократно предупреждавал човека, а той настоятелно продължава да иска. От своя страна Бог няма какво друго да направи, освен да стои и наблюдава, тъй като се съобразява с човешкия избор и воля. По същия начин Бог допуска и хората да отидат в ада, по силата на техния избор и воля.

Бог ме убеждаваше, че Духът Му е вече у мен, но аз, жаден за усещания търсех и търсех. В духовния свят има духовни закони, според които, ако търсиш намираш, ако искаш, ти се дава. Свободният избор на човека е част от постановените от Бога духовни закони. Сатана познава тези закони и проблемът примен беше, че той ме убеди и подготви да искам „дарбата да говоря на непознат език“, като ме комплексира и ме измами, че Бог ме е ошедил. Просто ми преподнесе отново лъжата от Едем. След продължителното си искане за съжаление получих.

Бог няма нищо общо с това мое търсене, нито пък с даването.

Братя и сестри от църква „Ново поколение“ полагаха ръце върху мен, за да получа дарбата. При едно от поредните полагания на ръце усетих замайване. Това състояние ми беше познато. Беше подобно на наркотичната тръпка. Не след дълго започнах да говоря неразбираеми думи и да се смея. Смехът беше неконтролируем. Обясниха ми, че това е „ангелски смях“. Състоянието ми наподобяваше онова, което изпитвах, когато употребявах марихуана. Всичко ми изглеждаше толкова ефирно и светло.

Зарадван от новата „дарба“, продължих да ходя в баптистката църква, където повярвах, но не споделях с никого за придобитата „дарба“. В „Ново Поколение“ ми бяха казали, че в моята църква има други възгледи и няма да ме разберат. Продължих да ходя в тези две църкви, а не след дълго тръгнах и в трета - „Прелом“. Там духовната атмосферата беше същата като в „Ново Поколение“.

След като приех Христос като Спасител, макар и освободен от хероиновата зависимост, все още по силата на навика от време на време запалвах по някоя цигара. После страдах и се самообвинявах. Точно в този момент започнах да ходя в петдесетните църкви и „Прелом“. В „Ново Поколение“ дойде и измамното кръщение съпроводено с „дарбата да говоря на езици“ и „ангелския смях“. Скоро след това на едно от „богослуженията“ в „Прелом“ получих „освобождение“ от цигарите.

Докато си седях на стола в църквата, през мен премина вълна - странно усещане - и отново ме завладя ефирното състояние. Тръгнах си за вкъщи свободен и радостен. Но много бързо останах разочарован от освобождението, защото още на другия ден пак запалих цигара. Въпреки „мощното изливане на светия дух“ на богослуженията и „духовната дарба“, която имах, но пред цигарите нямах духовната сила да противостоя.

Зададох си логичния въпрос: какво освобождение е това? Помислих, че причината е у мен и че съм оскърбил Бога. Започнах да се самообвинявам. Но отново изплува въпросът: защо Бог ме освободи от хероина и не почувствах повече нужда, нямаше дори и мисъл за наркотик, а след освобождението от цигарите на другия ден всичко се повтори, все едно че Той изобщо не се е докосвал до моя проблем? Обхванаха ме съмнения. Попитах един брат от баптистката църква, където бях повярвал, и той ми обясни измамата, която съм приел, и че съм попаднал под влиянието на измамлив дух. Думите му ми направиха силно впечатление. Имах доверие на този човек, чрез него бях повярвал и бях приел Иисус Христос за Спасител.

Това беше моментът, от който започнах да изследвам състоянието си. Продължавах да посещавам и трите църкви, но веднъж, когато отидох в баптистката църква, погледът ми срещна очите на

пастира и нещо ме преряза дълбоко в сърцето. Не можех да издържа на погледа му. Вече със сигурност знаех, че нещо с мен не е наред. Изпитвах неестествен страх от погледа му. Постепенно се появиха кошмарни сънища. Събуждах се посреднощи и започвах да говоря на „чуждия език“, без изобщо да го искам. Имах натрапчиви мисли за самоубийство и какво ли още не.

С всеки изминал ден измамливото кръщение все по-ясно показваше лицето си. Цяла седмица воювах срещу натрапчиви мисли от всякакъв род и изкушения като не разбирах откъде идват, а на неделната служба намирах временен покой, след което всичко започваше отново. Стигнах до момент, когато вече не можех да спя от натрапчиви мисли и съмнения. Чувствах се като шизофреник, не знаех кой съм всъщност. Изчезнаха мирът и радостта от спасението ми. Бях емоционално приповдигнат само на богослуженията в „Ново поколение“ и „Прелом“, а през останалото време битката продължаваше.

Мислех си, че се боря против Сатана, че съм на страната на Бога и че тези битки са нещо нормално, но всъщност не разпознавах другото лице на измамливия дух, който бях приел. В ума ми идваха богохулни мисли, и се измъчвах, защото смятах, че са мои. Това беше една голяма лъжа с цел демонът да ме смаже. Все още не разбирах характера му - изявяваше се като добър, но всъщност си играеше с чувствата ми, тормозеше ме, лишаваше ме от мир и радост. Недостатъчното ми знание и духовната ми незрялост бяха най-големият му коз да ме манипулира и лъже.

Сега, след пет години, ясно разграничавам заблудата, защото разпознавам водителството на Христовия Свят Дух. Тогава възприемах надмощието на чувствата и импулсите на душата ми като глас на Божия Дух. Всичко беше на емоционална основа - чувствата ми се надигаха, а след това спадаха. Започнах да живея според усещането си и постоянно се стремях да бъда в приповдигнато, „духовно“ състояние. Вместо да се задълбочавам в изучаването на Божието Слово, очаквах някой да ми каже, че има откровение или че Бог му е говорил нещо за мен.

На едно от „богослуженията“ видях да полагат ръка върху момче, което падна назад и остана да лежи на земята. Не след дъл-

го и аз се подложих на това преживяване – да лежа на земята и да „почивам в духа”. Вече не ми беше достатъчно да полагат ръце върху мен или да ми пророкуват, очаквах да усещам „светия дух”. Ръководех се от усещането, а не от вярата си.

Един ден реших да се обадя на брата, чрез когото повярвах. Съвсем бях престанал да ходя в Баптистката църква, където Христос ме спаси. Духовното ми състояние си оставаше в начален стадий на развитие, но за сметка на това, за месец и половина бях “израснал” доста душевно.

Срещнахме се и поговорихме като цяло за моя живот и за неговия живот с Бога. Накрая той отново ми каза, че съм измамен и че мога да се освободя от това „духовно кръщение”, като изпитаме духа у мен дали е Христовият Свят Дух.

Първата ми мисъл беше, че така ще похуля и ще отблъсна Божия Дух, т.е ще загубя спасението си. След продължителен разговор и подробно разглеждане на пасажи от Библията, свързани с изпитването на духовете, осъзнах, че Бог не би ме изоставил само защото искам да науча истината, и да придобия свобода. Съгласих се да изпитам дали духът у мен е от Бога и реших, ако не е от Него, да приема отричане от тази измама, за да си възвърна свободата.

Завършихме с молитва и всеки си тръгна, като се уговорихме в кога да се видим и да изпитаме на практика духа, а дотогава да продължаваме да се молим.

От този момент в живота ми настъпи абсолютен ад. Нечистият дух започна да показва истинското си лице. Не можех да се позная. Никога не съм се чувствал така ужасно. До срещата ни имаше три дни. През това време не можах да заспя спокойно нито за минута. Ако някога съм бил разкъсван от вътрешни противоречия, натрапчиви агресивни мисли или убийствени съмнения, беше най-вече тогава. Времето буквално спря. Дори докато бях наркоман, психическата ми зависимост в най-тежките дни не е била толкова болезнена. Вече със сигурност знаех, че съм прихванал „нещо”, от което трябва да се освободя. Битката продължи до последно, дори по пътя към срещата с брата. Умът ми постоянно беше обстрелван от лъжи, че се заблуждавам и затова съм в такова положение, че така реагира Светият Дух, Който е оскърбен. Нападаха ме хулни

мисли против брата, че той иска да ограби благословието, което имам, че ми завижда и т.н.

Влязох в църквата и останах на богослужението, като с нетърпение очаквах края му, за да се подложа на проверката за това кръщение. След трите ужасни дни копнеех с цялото си сърце за свобода. На моменти изпитвах необясним натрапчив страх без ясна причина.

След службата с брата и с пастира се отделихме в една стая. Нямах никакви очаквания какво ще се случи, просто бях с отворено сърце да позная истината.

След тези битки истински жадувах за свобода, душата ми беше изцедена. Проведохме кратък разговор и се изправихме за молитва. Пастирът ме покани да се помоля на Бога чрез „дарбата“, която имам, т.е. на непознатия език. Когато се изправихме и аз реших да проговоря, за мое голямо учудване нищо не се получи. „Дарбата“ не се прояви. Опитах отново, но нищо – духът се правеше на обиден и не искаше да говори. Тогава умът ми започна да се прояснява и придобивах все по-голяма увереност, че съм бил измамен.

Преди да продължа ще отворя една скоба за да поясня някои важни неща.

Определно, когато пред такова нечисто духовно явление, срещано предимно в петдесетните църкви, стои човек с опит и утвърден в истината, нечистия дух, който се изявява от името на Иисус Христос, чрез тази „дарба“, знае и усеща, че е притиснат на тясно и му предстои изобличение посредством това изпитване. Защото при заповед в името на Иисус Христос, самият Бог заставя нечистият дух да се прояви и разкрие нечистата си природа. Правил съм опити с хора, които стоят с години в това лъжеучение и практикуват тази „дарба“ „говрене на чужд език“, която определям като демоничен език, и когато ги предизвикам да изпитаме духът, те отказват и нямат смелостта да се подложат на изпитание, поради ред повърхностни причини, които изтъкват, а други изпитват страх. Но истината е, че дълбоко в себе си предусещат провала си и разобличаването на измамата, която са приели. Има регистрирани случай, един от които е, че когато на човек с такава демонична дарба, при заповед, отправена към дух в името на Иисус Христос, да започне

да говори тези неразбираеми думи на нормален разбираем език, човекът с ужас се чува как проклина Исус Христос (виж <http://www.livio.ru/archive/vera/02/03/article12.html>). Силно е нали? Но е факт!

След като духът изобщо не се прояви, се замислих, ако тази дарба наистина произлиза от Светият Дух, нима Той нямаше да се прояви чрез нея и да прослави Бога? Истината е, че нечистото духовно влияние не се прояви, защото знаеше какво го очаква, а Бог вече ме бе убедил относно нечистия произход на дарбата ми, като допусна да преживея този кошмар и от опит да разгранича духовния мир и пълнота, които имах преди придобиването на тази дарба. До този момент умът ми не действаше в друга насока, освен да очаква усещане, а за това трябваше да полагат ръце върху мен, да падам на земята и да „почивам в духа”. През цялото време, докато говорехме, изпитвах съвършен мир и спокойствие - състояние, което не бях преживявал вече месец и половина. А и от доста време разговор не ме беше предизвиквал така за размисъл. Не беше нужно някой да ме убеждава повече, получих вътрешно свидетелство и увереност, че това е правилният път и че сега Бог е в основата на освобождението ми. Изчезнаха всички лъжи, че хуля Светия Божи Дух, изпълних се с радост и спокойствие.

След всичко това пастирът се помоли за мен с полагане на ръка, но с Божието благословение и на разбираем език, а не с непонятни думи. Молитвата ме увери още повече в истинността на служението, което извършвахме. Радвам се, че чрез нея Бог прояви милост и ми даде благодат, за да се проясни умът ми, който дотогава беше затворен за Божиите истини и откровения.

Следващата стъпка беше едно осъзнато и искрено отричане от окултната връзка с нечистия дух, когото бях приел чрез лъжа и измама.

След отричането от този дух и това антибиблейско кръщение, Бог ме изпълни с мир и спокойствие като свидетелство, че това, което извърших, е Неговата воля. Благодарихме на Господ Исус Христос и аз си тръгнах за вкъщи.

Прибрах се с радост и за първи път от толкова време заспах спокойно. Мислите, които се връзваха в ума ми, като постоянно ме обвиняваха, изчезнаха. Започнах да познавам гласа на Светия Хри-

стов Дух в дълбочина, отвътре, от сърцето ми към ума ми, като знание и яснота. И този глас беше безкрайно различен от обсебващите, натрапчиви мисли за Иисус Христос - мисли без съдържание. Зад тях стоеше само жаждата за усещане, не и желанието за дълбоко познание на Бога, което беше притъпено след измамното кръщение.

Започнах все по-ясно да виждам и да осъзнавам заблудата, в която Сатана ме впримчи. Животът ми се нормализира, връзката с моя Изкупител се задълбочаваше и продължава да се задълбочава до днес. Сега съм напълно удовлетворен от живота с Христос. По времето, когато бях под влияние на измамливите духове, не изпитах удовлетворение. Нямах постоянен мир и спокойствие, все нещо търсех, чувствах, че нещо ми липсва, но не осъзнавах какво. Липсваха ми истинските взаимоотношения с Бога.

Големите амбиции за мощно служение, силно помазание и пророчески дарби, които мечтаех да имам, угаснаха. Това си бяха човешки амбиции - липсата на истински живот с Христос избиваше в различни комплекси за само изява, като мислех, че търся Христото, а всъщност си беше лично моето. Много пъти се чудех защо, след като търся Неговата слава, няма отговор от Него и не постигам целите си, а напротив, всичко се срутваше, нямах сили, липсваше ми постоянство, бях обезсърчен, нямах водеща цел, носех се и се разбивах като морска вълна.

Принуждавах Бога да благоволява в моите амбиции и планове, без да осъзнавам, че съм воден от измамлив дух, който ме привдига емоционално, но същевременно ме обвинява, че нищо не постигам и нищо не става от мен. Бог в милостта Си рушеше всички мои стратегии и не веднъж ме връщаше в изходна позиция с цел да се замисля и да преразгледам живота си.

Спрях да ходя в другите две църкви, имах нужда от прояснение на ума, за да разбера какво се случва. Това е една от причините, поради която много хора не могат да се освободят от това учение, тъй като - те остават в атмосферата на измамливи духове.

Но това, което се проповядва там, не е просто идея или учение, зад думите стои духовна сила! Хората, изложили себе си на такова духовно влияние, постепенно отслабват и рано или късно се поддават на учението и убежденията на петдесетните, крайно

петдесетните и харизматичните проповеди. Става дума за дух! Личност! Съветвам ви да не му позволявате да ви въздейства! Никога няма да забравя конкретното водителство на измамливия дух - той ми посочваше пасажите в Библията за кръщението и говоренето на език, като с това се опитваше да потвърди пред мен, че не се заблуждавам.

Духът, който стои зад това антибиблейско учение, е страшно измамливо и лукаво същество. Ако се подлагате на неговото въздействие, той рано или късно ще започне да формира мисленето ви и да влияе на трезвата ви преценка. Повярвайте ми, не се излиза лесно от там.

Тъй като споменах за цигарите, искам да споделя как придобих истинската си свобода от тях. Още в първата седмица, след като отново започнах да посещавам Баптистката църква, в която повярвах, у мен започнаха да настъпват радикални промени. Още в самото начало Светият Божи Дух ми показва, че цигарите не вредят единствено на здравето ми, а и на взаимоотношенията ми с Бога.

Първото нещо, което направих, когато повярвах, беше да се опитам сам, със собствени усилия, без да търся помощ от Бога, да се справя с цигарите. И се провалих неведнъж. Стана нещо подобно като със зависимостта от хероина - опитваш и не се получава.

В този момент на борба с тютюнопушенето попаднах в петдесетно-харизматичните църкви и изцяло се предадох на лъжеучението, „дарбите“, „чудесата“ и „ангелския смях“. Докато аз се „радвах“ на „богослуженията“, Светият Дух се утесняваше в мен.

Истинското освобождение от цигарите, без връщане към тях, стана с активното участие на разума и волята ми, в която Христос вложи сила и благодат, за да я укрепя, а не докато стоях пасивно на стола в църквата и през мен преминаваше някаква вълна.

Можаях да оставя цигарите едва когато отново се върнах при Бога чрез здравето библейско учение и започнах да постоянствам в него, като същевременно обърнах гръб на измамата в която нечистите духове ме бяха вплетели.

След загърбването на петдесетните и харизматичните среди се оказах в първоначалната позиция, когато Божият Дух ме изобличи за цигарите. Тогава вместо да насоча вниманието си към Христос,

се обърнах към себе си и започнах сам да се „справям“ с вредния порок. Интересен е принципът, по който Бог работи с човека, като го връща към началото на неговото отклонение. Времето, което прекарах в тези църкви, за съжаление бе изгубено.

Истината е, че бях допуснал силата и действието на Христос в живота си само по отношение на зависимостта от хероина, тъй като бях дълбоко убеден, че не мога сам да се справя с нея, а се бях подмамил, че тютюнопушенето ще преодолее със собствени сили и воля. За това търпях поражения.

Когато направих Христос Господ над целия ми живот, започнах реално и всекидневно да разпознавам действията Му в живота си. Христос се изявява в човека до толкова, до колкото той Му позволи.

Когато казвам, че направих Христос Господ, имам предвид, че Му подчиних себе си и всичко, което притежавам, наред с проблемите и слабостите си. Едва тогава можех да изпитам мощната Му подкрепа, не изразена само в свободата от наркотиците, а постоянно. Научих се да се уповавам на Него и да Го очаквам.

Макар да Го изповядвах за мой Господ и Спасител, докато се опитвах да направя или да придобия нещо сам, без Неговата подкрепа и без да търся съвета Му, всъщност Той бе Господ в живота ми донякъде. На практика се оказа, че докато „можех да се справя сам“ с тютюнопушенето, на Него не Му оставаше нищо друго, освен да ме изчака да се уморя и да дойда разочарован при Него за помощ.

Върнах се обратно в църквата, в която първоначално приех Христос. Имах нужда да „изтрезнея“ духовно от този „духовен опиум“, който бях погълнал. Прояснението за измамното учение и придобиването на истинската свобода от цигарите дойде като следствие от много вътрешни битки, сериозен анализ и обмисляне на случилото се, както и време, прекарано в пост и молитва в уединение с Бога.

Написах тези редове заради гладните и жадните за Христос души, разочаровани от тези църкви, и хора които са на път да си тръгнат от там и да не помислят повече за Христос.

Товаaljеучениевъведе в заблуда хиляди хора тук, в България, и милиони по целия свят. Вярвам, че ако този сатанински дух се отстрани от евангелското християнство, ще се спасяват много повече души.

Като християнин се разграничавам от тези антихристиянски практики и сатанински учения:

1. Приемане на кръщение със/в Светия Дух и получаване на дарбата за говорене чужди езици като белег за вече кръстен със Светия Дух човек.

2. Кръщение със/в Светия Дух и дарба език като белег за присъствието на Светия Дух.

3. Стремеж към: Кръщение със/в Светия Дух и дарбата за говорене на езици, като белег или доказателство, че Божият Дух е у човека, при положение че е преминала библийските стъпки на изповед, покаяние и примирение с Бога, а в живота му присъстват плодовете на новия живот.

При мен измамата навлезе точно по тази трета точка.

Не допускам, че Светият Божи Дух ще дойде и остане да живее в едно сърце, което е затънало в поквара и дори не осъзнава това, а иска „дарби и говорене на езици”. Вратата, през която Бог влиза в сърцето на човека чрез Духа Си се нарича покаяние и скръб, предизвикана от греховете, които е извършил през живота си. Човекът е притиснат от товара на вината и търси изход.

Спасителният вик пред Бога е: „Господи прости, загубен съм завинаги без Теб!”, а не: „Господи, кръсти ме с „духа си” и ми дай „дарби да върша чудеса” в твоето име, дай ми „белег”, че си у мен, като проговоря на език”.

Това е сатанинска имитация и лъжа. На такава настойчива молитва се отзовават нечисти духове и дават „дарби” според търсенето на хората. А има и друг вариант, с който Сатана впримчи мен (човек вече духовно свързан с Христос), - накарал ме да си помисля, че нещо ми липсва и ме убеди да търся „кръщение” и „дарби” като потвърждение.

Да влезеш в църквата без съзнание за греховността си, без скръб за греховете си и веднага да започнеш да търсиш „дарби и говорене на езици”, е първият вариант който се среща при измаме-

ните. Вторият е да си вече спасен от Бога и да си излъган, че нещо не е наред, щом нямаш „дарбата да говориш език”. Това са два от основните варианти, чрез които сатанинския дух води хората в заблуда и си основа в християнството своето петдесатно и харизматично движение.

При необходимост съм готов да защита тезите и възгледите си и публично да се обоснова както Библейски, така и практически.

Но разграничавам ли се от такива хора, братя и сестри приели Бога? От някои от тях - категорично не. Не бих могъл да сложа всички, които посещават такива църкви по един знаменател. Там, където се проповядва:

1. Осъзнаване на греховното естество в човека;
2. Изповед на греховете и отстъпленията от Бога;
3. Покаяние и възстановяване на връзката с Него;

Т.е. правилната библейска основа. В тези църкви има спасени хора, които искрено обичат Бога. Те просто са попаднали в заблуда, както се случи и с мен. Но за съжаление мнозина, които вкусиха от това учение са в психиатрични болници, други отдавна са извън църквата, а трети продължават да се надяват нещо да се промени в живота им.

Изпитвам състрадание към тези братя и сестри, които живеят в заблуда. Сред тях има хора, които с течение на времето стигат до истинско познание на Бога поради Негова милост и защото Той вижда търсещите им сърца. Независимо че първоначално са приели измамливо кръщение чрез лъжеучението, докато изучават Библията, те осъзнават греховността си и стигат до духовна връзка с Бога, но чрез покаяние пред Него, а не чрез първоначално търсене на „знамения”, „дарби”, „говорене на езици” и т.н.

Категоричен съм, че нашумялата „дарба за говорене на разни или чужди езици”, срещана предимно в петдесатните и харизматичните среди днес, е сатанинско явление. Познавам служители, които за стаж от 20 години, когато са изпитвали тази „дарба”, все още не са срещали случай Божия Дух да се изявява чрез нея, а напротив, нечисти духове напускат жертвите си.

Ето защо въпросът вече не е дали ще обидя „духа”, ако го изпитам според Библията, а - длъжен съм да изпитвам дали духът у

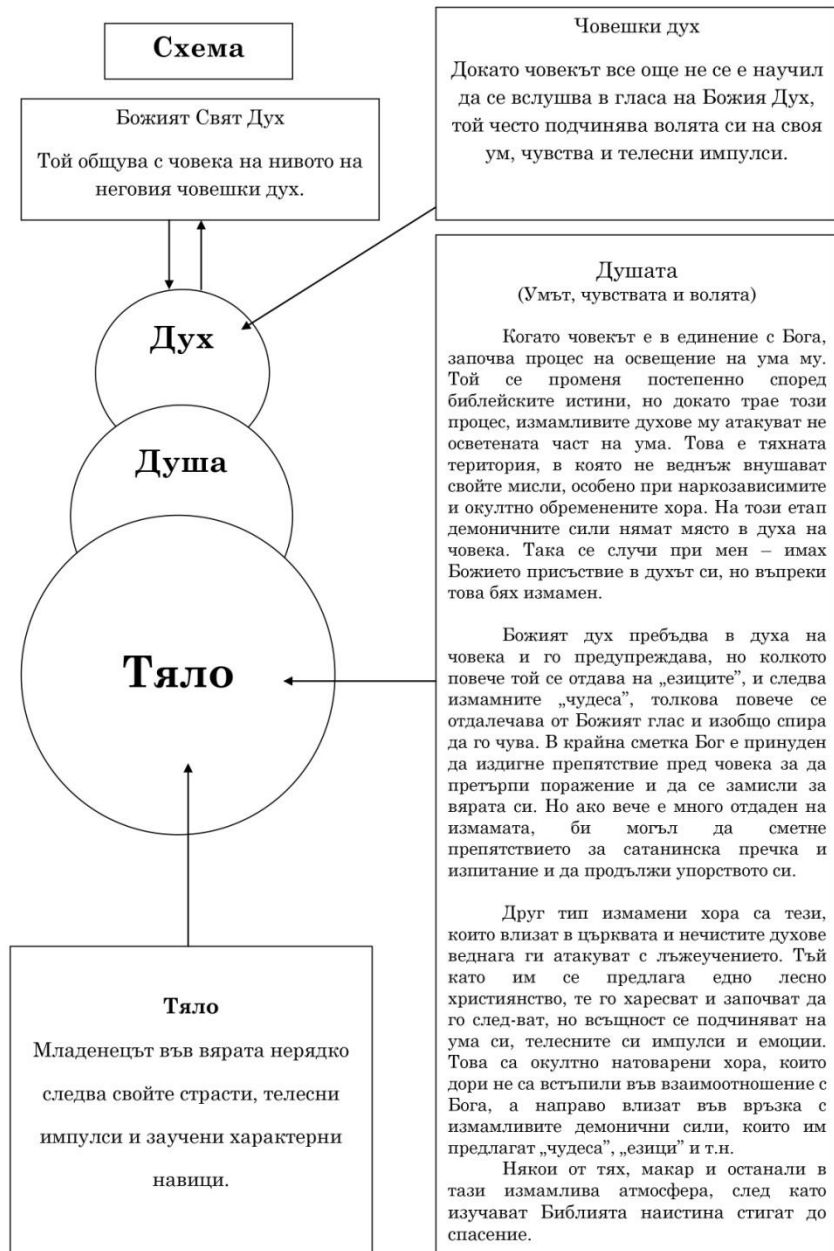
мен е този, за когото се представя. Там, където последствията за човешката душа са тежки, няма място за обиди и огорчения. Докато не се изпита и докаже, че чрез „дарбата“ се изявява Божият Дух, за мен при всички практикуващи свръхестествено говорене на езици източникът е нечист и всъщност става дума за поддържане на духовна връзка със сатанински дух”.

Съществуват и по-консервативни петдесетни църкви, които се придържат към истинското библиейско учение и последователност. Тене търсят „дарби и кръщения“, но и не ги отхвърлят. Носят името „петдесетни“, но тези „дарби“ не се практикуват.

Знам, че с това твърдение повдигам въпроса възможно ли е присъствие на Божия Дух и сатанински дух в човека? За много служители това е несъвместимо, но за съжаление е факт, тъй като обиталището на Светия Дух е у човешкия дух, а нечистите духове първоначално мамят на ниво ум, чувства, воля.

Окултно обременените, какъвто бях и аз, в началото на вярата трудно разпознават гласа на Божия Дух, тъй като са духовни бебета. Така, макар и с Господния Дух у себе си, новоповярвалият може да попадне под влиянието на нечистите духове. И те властват не защото Божият Дух е слаб, а защото човекът е излъган и иска да “говори на език”, „да върши чудеса“, „да има видения“, „да пророкува“, „да изцелява“, - желаниа, които водят началото си от комплекси и копнеж за само изява. И по силата на свободния избор от страна на човека Бог допуска да се случат определени неща, а сатана придобива законното право да дава на търсещия.

Но нека оставим фактите и опитът да изместят човешкото мъдруване и неосведоменост по отношение на този сериозен въпрос. (Виж Схема 3)

В четвърта глава на книгата, раздел 4.6., ще намерите кратък списък с имената на хора, които проповядват и разпространяват лъжеучението си чрез проповеди и литература.

Бих желал, доколкото ми е възможно и зависи от мен, да предпазя народа си от това пагубно духовно въздействие.

Искам да бъде разбран правилно - целта ми е да се разгранича от практики, учение, дарби и т.н., а не от личности. Единствените хора, от които се разграничавам и не мога да приема като братя и сестри, съм ги посочил в списък в края на книгата. (виж 4.6)

Вярващите, които са приели Христос в сърцето си и водят нов живот, макар и заблудени, за мен са братя и сестри, но се разграничавам от делата им и от „дарбите“, които са получили по не библейски път.

За мен съществува разлика между човека, и неговите дела. Никой от нас няма да отхвърли детето си само защото то греши и върши зло. Обичам братята и сестрите си в Бога, макар и делата им понякога да са нечисти. Първо, техните „дарби“ са до време и ако братята и сестрите стигнат до небето, там няма да има нужда от „дарби“.

И второ, което е по-важно, в небето няма да влезе нищо нечисто. Там ще остане само любовта помежду ни.

След излизането ми от тези среди започнах да служа на Бога с дарбата да свиря на музикални инструменти (китара, синтезатор), с духовната дарба да разпознавам духовете и с дарбата вяра. Дарби, които Той ги е вложил в мен по собствената Си воля и които се развиват с времето.

Когато говоря за дарбата да разпознавам духовете, нямам предвид дарбата, с която петдесетни и харизматици назовават духовете с всякакви имена като: дух на страх, дух на диабет, дух на хемороиди и т.н. Под това разбирам духовна проникателност, разпознаване на мотиви, духовен усет, всичко това се изявява в съработничество с Бога при живот, посветен на Христос и странящ от греха и беззаконието в света.

Дарбата вяра не е онази демонстративна дарба, при която се набляга основно върху изцеления, чудеса и знамения, както често се казва: „Ти само вярвай и ще бъдеш изцелен“.

Но така и никой не си задава въпроса: „Дали Бог иска да изцели?“ Подобна вяра в изцеленията не почита Бога, не казва на Бога: „Да бъде Твоята воля!“, не дава възможност Той да прецени какво да прави.

Дарбата вяра, която Бог ми е дал, не изключва вярата в изцеления и чудеса, които Той може да извърши, ако пожелае. Но тази дарба вяра, с която стоя и живея всекидневно пред Него, е независима от чувствата, ума и волята ми. Тя се изявява в свръхестествено доверие към Него. Докато ходех в харизматичните църкви, вярата ми все се опираше на „нещо“ или „някой“, „харизматичната ми вяра“ все търсеше храна от някакво чудо или знамение. Това бе вяра, която „извиваше“ ръцете на Бога, „принуждаваше“ Го да извърши чудо, защото е обещал в Словото Си. Без никакво съобразяване с Бога и волята Му.

И така, дарбата вяра, на първо място е безпрекословно доверие в Бога, всекидневно следване на Неговите пътища, сигурност в бъдещето и настоящето с Него. За невярващите, които разчитат единствено на себе си, такова доверие към Бога е по-скоро лудост. Не съм лишен и от вяра в чудеса и знамения, но всичко вече е в правилната библийска последователност. По-нататък ще опиша поредната Божия свръхестествена намеса в живота ми чрез изцеление. След като излезнах от тези църкви, се възвърна щастието и радостта ми от това, че мога да прославям Бога с покоряване и вслушване в гласа на Светия Дух, а не с големи чудеса и знамения.

В сърцето ми се зароди желание да продължа образованието си. Вече пет месеца бях в Баптистката църква и служех на Бога. Живеех на квартира, започнах да работя като хлебар нощни смени. Искях сам да се издържа и да си плащам квартирата със собствени средства, спечелени с труд. Господ ме мотивираше, сам едва ли бих имал желание за всичко това. След нощните смени отивах на църква и дори не мислех, че не съм спал. Това беше дисциплина, породена от живота ми с Христос.

Подадох документи във Висшия евангелски богословски институт в София. Беше през 2003 г., докато все още работех като хлебар. Имах увереността, че ще ме приемат. Така през есента за-

почнах да уча четиригодишна редовна програма по специалността богословие в Обединения богословски факултет към ВЕБИ.

Вече от около десет месеца имах духовен живот с Христос. През този период, макар и освободен от влиянието на измамното кръщение, което приех и от което се отрекох, преживях немалко агресивни духовни атаки. Първата година от обучението ми мина така - с доста вътрешни борби. Следването се оказа много по-трудно, отколкото очаквах. Не бях се научил да уча, трудно запомнях. Имаше моменти, когато усещах духовен гнет в душата си, без видима и обяснима причина. Няколко пъти измамливият дух се изяви в живота ми чрез този ангелски смях, който бях приел преди. Бог допускате това да се случи и ми показва колко е трудно човек веднъж, предал волята си на това учение, да се откъсне от него. Преживях в онази атмосфера месец, а има хора, които живеят така с години, последствията дълго време ги преследват.

През първата година от обучението ми настъпи един момент на духовно, душевно и физиологично „наместване”. Сега, като погледна назад, виждам единствено Божията подкрепа, защото без Него изобщо не бих успял да се справя. По-скоро бих изпаднал в депресия или в най-добрия случай бих потърсил подкрепа и разтоварване чрез хероина. В крайна сметка завърших с успех над 4,00.

През втората година успеха ми се повиши над 4,50. Третата година от следването ми даде много в духовно и материално отношение.

Трудностите допринесоха за духовния ми растеж. Самата образователна програма във ВЕБИ не прибави нещо особено важно към духовния ми живот с Бога, но по-скоро натрупах знания и информация. Искрено се надявам, след време, това богословско училище да може да посреща и духовните нужди на студентите си.

При мен те бяха удовлетворявани от църквата, в която повярвах, и от личния ми живот с Бога. Църквата играеше ролята на филтър - тя пречистваше всичко, което се преподаваше в института и не беше в синхрон с библейските истини.

От момента, в който се обърнах към Бога, не съм спрял да разгласявам славата Му сред роднини и познати, приятели и непознати. Бог ми се разкриваше всекидневно, - не спираше да ми дава

откровения за Себе Си от Библията. Водех библейска група, проповядвах в моята църква и в други църкви.

В трети курс реших да взема две години за една, което на практика означава да взимам наравно с редовните предмети за трети курс и предметите за четвърти курс едновременно. Така щях да завърша една година по-рано от състудентите си. Потърсих Божията подкрепа, тъй като в института вече беше започнало да ми става тясно предивсичко в духовен аспект и горях от желание да завърша по-скоро. Четвъртата година ми се виждаше като загуба на време. Можех да направя много по-полезни неща навън, сред хората, отколкото да получавам стипендия и да уча бавно. И без това бях изгубил достатъчно време.

Завърших третата година, натоварена двойно, с по-висок успех от миналите две, когато не бях толкова ангажиран и ми беше полесно. Освен това през тази година пишех и дипломната си работа по темата за наркоманията. Общият ми успех от всички предмети беше над 5,00.

През същата година Бог ми подари прекрасна съпруга от моята църква. Тя също учеше във ВЕБИ, в първи курс. Годешът и сватбата ни бяха едни от най-прекрасните събития в живота, защото изявяваха и разкриваха Бога и Неговото дело в живота ни поотделно и заедно като семейство, което Той си съгради.

Вече съм баща на петмесечна дъщеричка и очакваме второ дете.

Знам, че има хора постигнали доста повече от мен за тези години, реализирали се значително по-добре, но разликата е в това, че всичко, което постигнах за тези пет години, е чрез съдействието на Бога в живота ми, с Неговата подкрепа.

Целта ми тук не е да се изтъквам, а да разкрия силата на Христос в живота си и това, което Той може да извърши чрез нас, стига да Му позволим, като вземем решението да понесем трудностите за Негова прослава.

И така, от напълно изгубен човек, неспособен и на едно правилно решение, безволев характер, който обича злото и хули Бога, с покварен живот и дела, Бог ме превърна в благословен и уравни-

весен баща на семейство, с духовен опит и обич към Него и хората. Не съм си представял това и в най-смелите си фантазии!

Когато стигнахме до този момент, вероятно в читателя възниква въпроса: какво стана с вируса на хепатит С? Този вирус вече го няма в мен. Христос отново прояви силата и властта Си в живота ми.

След молитва и помазание с елей от страна на свещеник, както е посочено в посланието на ап. Яков 5 глава, Господ Иисус Христос премахна вируса и съм напълно здрав. Това е поредното свръхестествено дело на Бога към мен за Негова прослава.

Завърших висшето си образование и се дипломирах със степен бакалавър. В момента продължавам да уча в шуменския университет „Епископ Константин Преславски” - магистратура по богословие.

ПЪРВА ГЛАВА

**ИЗТОЧНИЦИ И НЯКОИ АСПЕКТИ
НА НАРКОМАНИЯТА**

НАРКОМАНИЯТА КАТО ДУХОВНО ОРЪДИЕ ЗА МАСОВО ДУХОВНО И ПСИХО-ФИЗИЧЕСКО УНИЩОЖЕНИЕ

Материалът в тази глава е предназначен да предостави на читателя по-задълбочен поглед върху наркоманията като духовен проблем. Наред с материалната форма на опиатите ще разгледаме духовното влияние върху хората, употребяващи наркотици.

Наркоманията има дълга история. Тя хвърля сянката си над живота не само на отделни хора, но и на цели култури. Използването на гъби и други психоактивни растения и производството на упойващи напитки са само част от многообразните функции на наркотиците в живота на хората. Има сведения, че растенията и гъбите, предизвикващи халюцинации, алкохолните напитки, както и производните на опиума и канабиса се употребяват от хилядолетия.

Още от древността наркотиците са имали духовно значение, изразено различно в различните култури. Обща причина за тяхната употреба е потребността на човешката душа да запълни духовната си празнина чрез промяна в състоянието на съзнанието, целяща преживяване на екстаз и опиянение.

Халюциногенни наркотици се употребяват преди всичко във връзка с традиционни ритуали, главно в шаманските култури в Сибир, Източна Азия, Централна и Южна Америка.

Историята на опиума е описана в труда „Енциклопедия на дрогите“. Авторите Дьони Ришар и Жан-Луи Сенон разказват как студентът Фридрих Вилхелм Адам Сертиорнер открива морфина. Той е от Вестфалия, ученик на придворния аптекар Франц Антон Крамер. През 1804 г. започва да се интересува от опиевите медикаменти.

„Най-напред изолира маковата киселина, а след това му идва идея да търси „соли“. Тогава получава една кристализираща сол и публикува работата си през 1806 г., като я нарича “морфиум” по името на гръцкия бог на съня Морфей.”¹

За развитието на опиевия медикамент морфин можем да почерпим информация от книгата „Наркоманиите“, в която авторът Дитер Ладеви́г описва появата на хероина.

„Въз основа на опиума немският аптекар Зертхюргер доразвива формулата на морфина, а през 1850 г. се изобретява спринцовката. Немската фирма “Е. Мерк” от Дармщат започва масовото производство на морфин през 1827 г., а фирмата “Байер” в Елберфелд през 1858 г. - на диацетилморфина под името “хероин”. През 1862 г. отново фирмата “Мерк” пристъпва към масовото производство на кокаин.”²

Следофициалното „въвеждане“ на опиата и създадените впоследствие негови законни и незаконни производни, наркоманията започва бързо да се разпространява. През XIX-XX в. европейските творци, особено литераторите, опитват да засият и обновят своя талант чрез наркотици, предимно опиум, а по-късно - морфин, хероин, кокаин и алкохол.

По данни на Дитер Ладеви́г съвременната психология начело с психоанализата на Фройд също е вкусила от опияняващото действие на наркотиците. Ладеви́г посочва Зигмунд Фройд като един от известните учени, употребявали кокаин, при което изживял т.нар. „кокаинова еуфория“. През 1885 г. излиза монографията на Фройд върху кокаина, оценена по достойнство от научните среди.³

Тук не искам да отхвърля постигнатото от психолозите и психотерапевтите до момента, тъй като има видими резултати от техните психологични терапии. Но искам да подчертая, че психологията е човешко учение, изградено въз основа на опити и наблюдения у човешката психика и физиология.

Фактът, че Фройд е изпитвал опиянение и частична промяна на съзнанието чрез кокаина, който е мощен стимулант, ни дава основателна причина да се замислим доколко трезва и обективна е неговата преценка.

Според теорията на Фройд човекът е висше създание у което доминират сексуалността и агресивността. Те формират поведението и мотивират постъпките му. Ако не намерят израз и решение, тази сексуалност или агресивност водят до неврози и болести. Макар подобни психологически реакции да са често факт, по този на-

чин Фройд представя същността на човека напълно биологизирана. Като се има предвид неговият атеистичен мироглед, не е учудващо, че той стига до това заключение.

Наркозависимостта, или по точно употребата на морфин и производните му, достига връх в годините след Първата световна война. Тогава има множество зависими ветерани, а наред с тях - немалко зависими лекари и медицински сестри.

След края на Втората световна война отново има скок. Зависимите сред лекарите вече са 20%, а сред медицинските сестри - 10%. Тази статистика е въз основа на всички зависими тогава наред с ветераните.⁴

Културата на хипитата от 60-те години е друг етап в развитието на наркоманията. Наркотиците са неизменна част от живота на хипитата, които въздействат върху мисленето както на възрастните, така и на младото поколение чрез своите песни и творчеството си.

Наркотичната вълна с нейната богата и разнообразна палитра е понесла на гребена си хора като Едит Пиаф, Франк Синатра, Ханк Уилямс, Джони Кеш, Боб Дилън, музикантите от "Бийтълс", "Ролинг Стоунс", Мик Джагър, Елвис Пресли, Джони Холидей, Ерик Клептън и др. Техните почитатели започват да им подражават и така постепенно наркоманската вълна залива цялата земя.

Голяма част от съвременната популярна музика идва от чернокожите в Америка, като отразява техния протест срещу потискането им и расовата дискриминация от страна на обществото (нагледен пример е рап музиката).

Но духовната основа на тази музика е свързана с култовата практика при някои африкански племена за поклонение на демона вуду, с типичното за всички култове от подобен род общуване с бесове в състояние на екстаз, достигнато чрез ритмични танци и пеене, често с използване на наркотични средства, кървави жертвоприношения и блудство⁵.

Отначало този окултен характер се предава на джаз музиката, а по-късно в още по-голяма степен - на рок музиката.

Това в никакъв случай не означава, че човекът е способен да твори само под въздействието на наркотици или нечисто духовно

влияние. Историята и културата свидетелстват за разумно творчество на хората без духовно вдъхновение.

Когато проследяваме историята на рока, например, не може да не ни направи впечатление, че мнозинството рок музиканти и композитори са черпили “вдъхновение” под въздействието на наркотиците.

- Приемане на наркотици от изпълнителите и техните почитатели, които искат да подражават на своите идоли;
- Състояние на наркоза в следствие на drogата;
- Навлизане в нечистия духовен свят чрез пасивна воля и съзнание под въздействието на наркозата.

Хората употребявали наркотици като средство за вдъхновение и творчество, навлизат в опасна територия. За какво вдъхновение става дума в състояние на наркоза? Как ще се прояви то без творческото участие на ума, волята, чувствата? Повече от ясно е, че тук вдъхновението идва от вън, то се внушава в подсъзнанието на човека, докато личността му е потисната и в пасивно състояние.

За много от тези хора, наркотиците са станали инструмент за познаване и осъществяване на окултна връзка с демонични духовни сили, откъдето черпят “вдъхновение”. Има случаи, когато в музикалното изпълнение се намесва непосредствено духовна личност, която използва човека и възпроизвежда своя музика.

В интервю бившият лидер на групата „Кинг Кринсъм” Робърт Фрип споделя: „Наркотиците само отварят някои врати, а после вече може да се мине и без тях”.⁶

Изглежда наркотиците поставят само началото на духовната намеса в личността на човека, а след това музиката, вдъхновена от духовното демонично въздействие, намира достъп до подсъзнанието на човека по различни начини.

Тази теза подкрепя в изследването си Ян Ван Хелзинг, който описва въздействието върху подсъзнанието на слушателите с помощта на високочестотния звук: „По време на записа на изпълнение на рок група заедно с музиката се записват и специални съобщения с толкова висока честота, които не могат да се възприемат от съзнанието, но оказват активно въздействие на подсъзнанието. В този случай, когато мозъкът се подлага продължително на въздействието

на подобен звуков сигнал, в него протича биохимична реакция, аналогична на предизвиканата от морфина. Тази реакция произвежда двоен ефект: необичайно усещане за нещо приятно и активизация на мозъчните процеси. Подобна хиперактивност на мозъка позволява по-лесно да се възприемат подсъзнателните съобщения, които в подсъзнанието се превръщат в програми за изпълнение.”⁷

Анализът и дешифрирането на тези тайни съобщения и внушения в песните на различните групи показват, че те се свеждат насаждане на ненавист към ближния и към родителите, до подтик към секс, магии и наркотици. А това е пътят за разрушаване на човешката личност.

И така, ходенето на такива концерти и слушането на такива записи способства духовното послание на тази музика да проникне непосредствено в подсъзнанието на човека. Така независимо дали чрез хипноза, наркотично опиянение или високочестотна музика, в крайно сметка се стига до духовно демонично обременяване и разрушаване на човешката психика.

Ще дам пример от моя живот. В миналото бях жертва на музика, сътворена под въздействието на наркотици. Моят идол, на когото се кланях и подражавах, беше Кърт Кобейн от гръндж групата “Нирвана”. Тази музика съдържа демоничен духовен заряд. Проучих миналото на вокалиста и се оказа, че е бил наркоман - на хероин. Слушането на такава музика беше едно от най-смислените неща в живота ми, караше ме да се отпускам, въвеждаше ме в друг свят. По късно разбрах и религиозната принадлежност на вокалиста, и значението на името на групата. “Нирвана” е последната стъпка след крайното прераждане в будизма. Това е състояние на пълен покой и “сливане” с Буда.

Будизмът не е просто философия или учение - в основата на тази религия стои дух, личност с пагубно въздействие, който според мен наред с наркотиците, внушенията и психическият срив доведе Кърт Кобейн до самоубийство. За човек с духовно отворени очи не е трудно да забележи, че в живота му присъства нечиста духовна намеса - следствие на наркотичното влияние.

Духовният заряд и посланията, които се предаваха чрез музиката на тази група, оказаха въздействие върху подсъзнанието ми и моята окултно обременена душа. Дотолкова се бях увлякъл, че веднъж реших да повикам духа на Кърт Кобейн. Вече бях прочел много окултна литература и вярвах, че душите на умрелите са около нас и могат да бъдат извикани.

В отговор се появи духовно присъствие, но съвсем различно от това, което очаквах. Звукоуредбата ми се пускаше сама. Последваха и други проявления, като движения на дръжките на вратите, осезателно преминаване на духовна личност покрай мен, при което настръхвах.

Не след дълго си забих и иглата с хероин и така поставих началото на наркоманията в живота си. Много по-късно разбрах, че съм извикал демон, който се отзова от името на Кърт Кобейн. По този начин съсипах пет години от живота си.

За съжаление много от неговите почитатели, след като научиха за самоубийството му, също се самоубиха.

Някой задава ли си въпроса: какво стои зад тази демонична музика, и не само зад тази? Какво проповядват всички тези групи? Какво е отношението на медиите, науката и психологията към всичко това? Или просто този певец беше поредният психически слаб, неиздържал арогантността на обществото?

Истината е, че тази музика не само прави хората психически слаби, но прониква в съзнанието, а след определен период на слушане прониква още по-дълбоко, в подсъзнанието на слушателите им. Ето защо поведението на слушателите започва да се контролира от внушения в текстовите послания. Това са демонични послания, чрез които хората попадат под контрола на демоничните сили.

И всичко това е само защото някой е решил да почерпи вдъхновение, като изпадне под наркоза. Какво мащабно и пагубно въздействие има музиката, вдъхновена от нечистите духове!

Нека покажем уважение към себе си, като бъдем разумни и предпазливи на каква музика предаваме съзнанието си. Нека изследваме предварително източника ѝ, нека проучим ако е необходимо, живота на нейния изпълнител, преди да ѝ се отдадем.

УПОТРЕБАТА НА НАРКОТИЦИ КАТО РЕЛИГИОЗНО СРЕДСТВО ЗА ВЪВЕЖДАНЕ В МИСТИЧНИЯ ДУХОВЕН СВЯТ

След всичко казано можем да обобщим, че употребата на наркотици е окултна мистична практика, която е част от антихристиянската култура, и улеснява контакта на човека с падналите духове. Ако дълго време тя наистина изглеждала мистична, за нас, живеещите в ХХІ век, Бог чрез Библията сваля покривалото на тази мистика и ни разкри враждебно настроения към нас нечист духовен свят.

Формите, под които се употребяват наркотиците, през вековете се променят, но основата остава същата. В езическите традиции наркотичните средства имат сакрална (свещена) функция. Те играят съществена роля в шаманизма, при предсказването и обредите. Шаманите или жреците - духовните водачи на езичесвото - използват различни психотропни и халюциногенни вещества за да улеснят контакта си с духовете (демоните). Езическите народи и днес използват наркотични съставки, за да влязат в контакт с духовния свят. За тях това е нещо съвсем нормално, както например в Индия обладаните от бесове хора и нечистите духовни прояви се срещат не рядко във всекидневието.

Шаманът или жрецът (които при нас са просто: екстрасенси, медиуми, врачки, гледачи, медитатори и т.н.) играе ролята на медиатор, т.е. посредник между света на духовете и хората, търсещи помощ от тях. Оказва се, че всички подобни практики и ритуали имат в основата си откровения, получени от духовна личност, при това получени в състояние на екстаз или транс. Използването на психоактивни средства е един от най-разпространените начини за изпадане в такива състояния. Човек веднъж предал себе си, да бъде посредник на духовете, вече е способен да осъществява контакт с тях и без въздействието на наркотиците.

Посредничеството може да намира израз както чрез непосредствена проява на духа, докато човекът е в транс (в случая с Ванга),

така и чрез вдъхновяване, например за определена музикална мелодия, с която се пренасят определен духовен заряд и послание. Тогава музиката играе ролята на преносител - както клетките на ДНК пренасят наследствената информация.

Упойващите вещества се употребяват съзнателно, с цел да неутрализират волята на човека до пасивност, и за да навлезе демона у него и да получи свободен достъп до подсъзнанието му. След като човекът веднъж му е предал доброволно волята си, съзнателно или несъзнателно, и с времето допълнително се е обвързал с него, демонът вече навлиза у човека като в свой дом, според собствената си воля и желание.

Такова съзнателно обвързване се вижда при шамана или жреца, който предоставя себе си на духовната личност и тя се изявява чрез него. В този случай има съзнателно обвързване на човека, той прибягва до услугите на демона, а демонът използва дадената му възможност да се изяви.

При несъзнателното обвързване нечистите духове навлизат в подсъзнанието на човека без неговото съгласие и там внушават и посяват своите идеи, планове и стратегии. Пример за такова действие е наркозависимият. Без неговото съгласие означава, че човекът взима наркотици, защото търси духовен мир, и без да съзнава, става обект на духовни нечисти сили. Така той се е обвързал несъзнателно, като приема за свои внушения в подсъзнанието му демонични мисли и идеи. Но когато започне да осъществява демоничните внушения в действия като акт на своята воля и когато това се повтори многократно, се заздравява връзката му с духовната личност, на която несъзнателно е дал достъп чрез употребата на наркотици.

За много от тежките престъпления, които наркозависимите и алкохолиците извършват, не биха дори и помислили в трезво състояние. Но те стигат до тях, не толкова под въздействието на алкохола и опиата, колкото под духовното демонично въздействие. Но човек може изобщо да не разбере, че е изпълнявал чужда воля, до момента, когато се срещне с Бога, както стана при мен.

Като имаме предвид начина за навлизане в контакт с духовете при шаманите и жреците, логично е да заключим, че наркоманията

също предоставя възможност за демонично въздействие и то само като първа стъпка, за да може нечистият дух да окове волята на зависимия и да властва над живота му.

При употреба на психоактивни вещества човекът не просто се обръща към безсъзнателната част от психиката си и не просто навлиза в подсъзнанието си (както би се изразила психологията), а разкрива себе си за въздействие от страна на нечисти духовни сили. Така психоактивните средства предразполагат към окултно влияние и създават условия за пряко общуване с бесове.

Опиянение на съзнанието, пасивна воля и духовна намеса - това е основата, върху която се изгражда самата зависимост. И едва после се появяват промените в психосоматичен план на ниво биохимични, психически и физиологични процеси.

ПСИХО-ФИЗИЧЕСКИ ОСОБЕНОСТИ ПРЕДРАЗПОЛАГАЩИ КЪМ РАЗВИТИЕ НА НАРКОЗАВИСИМОСТ. НАРКОЗАВИСИМОСТТА КАТО ЗАЩИТНО СРЕДСТВО ЗА БЯГСТВО ОТ РЕАЛНОСТТА

Според д-р Евгений Николаевич Проценко⁸ една от причините за поява на наркотична зависимост е ниското ниво на ендорфините⁹ по рождение. В този случай става въпрос за биохимична зависимост - тялото се стреми да запълни недостига на веществото ендорфин.

Много често човек с такъв проблем за първи път през живота се чувства добре, „в норма”, когато пробва алкохол или наркотик, защото тези химически вещества пряко или косвено „нормализират” нивото на ендорфините.

Да сравним това болестно състояние с наркоманията е също толкова абсурдно, колкото да обвиним в зависимост хората, които боледуват от захарен диабет и вземат инсулин. Медикаментите, които се употребяват под лекарски контрол за балансиране на душевното и физическото равновесие, също не се разглеждат като опасни или предизвикващи зависимост. При зависимостта, която имаме предвид, човекът съзнава, че това, което върши не е редно или може би го убива, и въпреки усилията на волята си не може да престане.

Ако човек с недостиг на ендорфин започне да си го набавя чрез спорт или някаква активна форма на действие, това болестно състояние ще се нормализира, тъй като организма на човека има способността да възпроизвежда ендорфин по естествен начин. Но ако човекът възприеме употребата на алкохол или наркотици като начин да „нормализира” живота си, много скоро ще се превърне в алкохолик или наркоман. Такъв човек вече борави със сатанинските методи на „самолечение” - алкохол, наркотици - и не след дълго ще стане жертва и на духовна демонична намеса.

Така съчетанието от липса на духовна пълнота и нарушено биологично равновесие в един момент от живота на човека, когато

опитва алкохол или наркотик, може да го предразположи към наркомания и така да се стигне до духовно робство.

Алкохолизмът също е духовен проблем, с не по-малка сила и пагубни действия от наркоманията. Тук нямам предвид хора които умеят да се контролират и пият определено умерено количество алкохол. Но когато тази умерена употреба премине в постоянна и при опит на прекратяване на алкохола настъпят пристъпи на делириум, според мен категорично става дума, за определен вид зависимост. Баща ми за съжаление преживяваше няколкократно делириум. Средният ми брат, който почина, също имаше халюцинации след препиване. Но в предвид на окултното наследство, в което сме родени с братята ми, съм по-склонен да видя в неговите халюцинации след алкохолно препиване духовна основа, а не настъпили алкохолни халюциногенни изменения на психо-физиологично ниво.

Друга особеност която предразполага към подобно „нормализиране“, като при това е налице съзнателен избор за приемане на опиати в зависимост от съществуващата потребност, са душевните разстройства.

Копнежът за бягство от действителността също е причина за обръщане към наркотиците. Главна роля тук играе самооценката на човека. Тя съчетава и направлява нагласи, комплекси, афекти, подбуди или действия. Приемането на наркотични средства често е опит да се компенсира чувството на недостиг, несигурност, вътрешна празнота. Всъщност стремежът за повишаване на тази самооценка е ключ за разбиране на поведението и вътрешната динамика на зависимия:

Хероин - носи мир, покой;

Кокаин - приповдигане, прилив на сила;

Други халюциногенни наркотици – пренасяне в нереалния свят на фантазиите и халюцинациите.

Зад бягството от действителността стоят надежди и претенции, които биха могли да бъдат осъществени много трудно или постигането им е невъзможно. Техният провалили отказът, с който човекът се сблъсква, води до недоверие, дори омраза - най-вече срещу самия себе си. Да преживяваш себе си като неудачник, а някой друг като идеал, който никога няма да достигнеш, значи личността ти да

се раздвои вътрешно на “добра” и “лоша” половина, а това може да завърши със саморазрушение или бягство в някакъв нереален свят.

Генетично предразположени към пристрастяване са хора с личностни характеристики, на чийто фон психоактивните вещества намират добра почва. Най-вече става дума за онези с неуравновесено поведение в сферата на чувствата и подбудите, които трудно контролират своите импулси и мисли, които са недоверчиви и лесно раними – непрекъснато се страхуват да не бъдат пренебрегнати. За тях наркотикът може да се окаже защитна стена.

Друга предпоставка е невъзможността да се изживява радост (анхедонизъм), душевната студенина или дистанцираност. Такъв човек е затворен в себе си и предразположен към фантазиране.

Има хора, които непрекъснато са измъчвани от вина, напрежение, тревога, страх, несигурност и комплекс за малоценност. Те изпитват дълбок копнеж някой да им съчувства.

При всички тези хора психоактивните вещества (наркотиците) могат да имат успокоително, потискащо и дори премахващо страха действие, както и обратно, да действат стимулиращо.

Ето защо може да заключим, че хората с различни личностни характеристики търсят различните ефекти на наркотиците.

Възникване на наркоманията – общ преглед

В психологията съществуват множество теории, които се стремят да обяснят възникването и развитието на наркоманията. Психолозите я възприемат като стремеж у човека да запълни своите духовни празноти с наркотични вещества, материални обекти или взаимоотношения. За такива духовни непълноти или липси говори и Библията.

В историята на човечеството се откроява ясно феноменът “зависимост” - от хора и неща (храна, алкохол, наркотик, интернет и т.н.), - който дори започва да смятаме за норма в съществуването ни.

Така в основата на наркоманията има неудовлетвореност, липса, страст или стремеж, чрез които човек се стреми да запълни духовната празнина в най-дълбоката си същност.

Но тук трябва отново да разграничим духовно от душевно, библейско от светско. Съществуват духовна пълнота, свобода и мир, придобити по библейски път, а от друга страна - и душевна „пълнота и мир”, непостоянна и внесена отвън, чрез наркотици или други средства. Духовната непълнота се отразява върху душата на човека (върху разума, волята и чувствата му). Затова в душата настъпва някакъв вид спокойствие и когато той постига успехи, осъществява цели и т.н. Това всъщност никак не е лошо, то внася някаква пълнота и смисъл в съществуването, но на практика става дума за душевно удовлетворение, което изчезва след време и започва търсене на нещо ново.

Този вид душевно “запълване” е компенсиращо човешко действие, опит да се справим с духовната липса. А истинската духовна пълнота у човека, която се предава в душата му, удовлетворява всички негови търсения за смисъла на живота му. Той продължава да работи, да твори, да поема отговорностите си, но е изпълнен с мир, със сигурност за настоящето и бъдещето чрез познанието на живия Бог, Който му дава отговори на всички, терзаещи душата му

въпроси за нейното съществуване, смисъл и цел. Така трескавото търсене спира, духовният живот изобилва с пълнота чрез срещата му с Бога и измества предишното душевно и биологично съществуване на личността, като я издига от състоянието на духовна и душевна липса към пълноценен духовен живот.

Изключително важно е да отбележим, че духовният поглед към проблема наркомания, надхвърля границите на науката, медицината и психологията. Например, при заболяването шизофрения от медицинска и психологическа гледна точка става въпрос за раздвоение на личността, като вероятните причини за възникването му са травми на главата, наследственост и т.н.

Но духовно обновеният човек може, с Божията помощ, при болестта шизофрения да разпознае не една личност, раздвоена на две, а наистина две личности. Едната да е самият човек, а другата - нечисто духовно присъствие, проникнало там чрез окултни практики. Отстраняването на това духовното присъствие е възможно единствено чрез духовни методи, а не чрез медикаменти.

В този пример медицината и психологията ще констатират и диагностицират шизофрения, а духовният служител (свещеник) ще познае, че става дума не за раздвоение на личността, а за обсебване от демон. Има множество такива регистрирани случаи, но те в момента не са обект на нашите размишления.

Приведох този пример с цел да поясня, че така, както науката и психологията не разпознават духовните причини, предизвикващи шизофрения в личността на човека, наркоманията също е духовен проблем, не просто психо-физическа зависимост, на който науката и психологията за съжаление не могат да дадат решение.

Тезата в тази книга е, че наркотичната зависимост не обвързва човека само във физическо и душевно робство - защото неведнъж съм имал сила на волята да излизам от състоянието на физическа и психическа зависимост, но в духовната битка съм бил разгромяван многократно. Зависимостта обвързва наркозависимия духовно, като посредством наркоманията той става подвластен на духовно демонично влияние.

По тази причина и истинското излизане от духовното робство става възможно, като се прекъсне създалата се духовна връзка на

човека с нечистите духове и се зароди друга духовна връзка, - чрез съединение на човека с Бога.

От гледна точка на вечността психологията не може да доведе човека до духовен живот и духовна връзка с живия Бог. Тя е ограничена в рамките на душевното и физическото. Това, което днес съвременната култура и медицина определят като духовност, в Библията се нарича душевност, т.е. прояви на душата. Духовният живот на личността започва чрез духовното ѝ възкресяване и съединяването ѝ в духовна връзка с живия Бог.

Поради тази причина за много от случаите на психичноболни хора психологията няма точен отговор и допуска някаква форма на шизофрения (раздвоение на личността). А всъщност човекът страда от демонично обременяване, което е по-често резултат от окултни практики.

За да може един практикуващ психолог да е полезен и способен да помага на пациентите си и в сферата на духовното, той трябва да има духовен живот. Само така ще има и духовен поглед върху нещата.

Духовно проявление на наркоманията

Йеромонах Анатолий Берестов разпознава духовната нечиста намеса при наркозависимите от опит - чрез работата си сред тях.

Той е доктор на медицинските науки, до 1995 г. е професор в катедрата по детска невропатология на Руския държавен медицински институт, ръководител в рехабилитационен център за инвалиди, болни от детска церебрална парализа. Сътрудник е на Руския православен университет и е настоятел на “Свети преподобни Серафим Саровски” - института по травматология. Ръководител в Рехабилитационния душепопечителски център на Крутицкото подворие за хора, пострадали от окултни занимания и наркомания.

У нас е познат с книгите си “Числото на звяра”, “Да се завърнеш към живота” и “Духовни основи на наркоманията”.¹⁰ От 1998 до 2007 г. над 3000 наркомани са излекувани в Московския православен център със съдействието на д-р йеромонах Анатолий Берестов¹¹.

В интервюто за българската преса той споделя: “Успешното възстановяване при нас е около 85%.¹²” Според него: „...при наркоманите трябва да се говори не просто за биохимична зависимост на организма от наркотика, а за почти пълно поробване на човека от бесовете... Нужно е време за израстване на духа и натрупване на духовни сили.¹³”

Д-р йеромонах А. Берестов отбелязва, че наркоманията има и духовен характер, като често явление при нея е намесата на духовни сили. Характеристиките за техните прояви говорят за злонамерени същества – демони или бесове.

Начин на употреба на наркотиците

Най-опасният начин за взимане на наркотици и по-конкретно на хероин е инжектирането. При това има огромен риск от свръх-доза или прием на некачествен наркотик (който може да доведе до мигновена смърт), както и от заразни болести, предавани по кръвен път - СПИН, хепатит В и С.

Други не толкова практикувани начини на употреба са пушенето му на фолио и на цигара, с чийто тютюн се размесва хероина.

„Средно около 22% от болните от СПИН в света са наркомани, които се дрогират по такъв рисков начин. Доказано е, че голяма част от вирусите на „чумата на XX век“ – СПИН - се пренасят от инжектиращи се наркомани. Държави, където процентът на инжектиращите наркотици сред заразените с вируса СПИН е по-висок са: Франция - 25%, Австрия - 29%, Бразилия - 39%, Швейцария - 40%, Полша - 41%, Испания - 66%, Италия - 69%, Тайланд - 80%”.¹⁴

Последиствия от употребата на наркотици

На физиологична основа медицината регистрира множество случай на интоксикации, полиневропатии, сърдечно-белодробна недостатъчност, дихателни и неврологични разстройства. А на психическа основа психологията описва и се опитва да лекува разновидни депресии, разстройства на личността и т.н.

Бележки към първа глава:

¹ Ришар, Д., Ж.-Л. Сенон. Енциклопедия на дрогите. С., Рива, 2003, с. 150.

² Ладевиш, Д. Наркоманиите. С., Лик, 2000, с.16.

³ Пак там, стр 19.

⁴ Пак там с. 22.

⁵ Берестов, А. Духовни основи на наркоманията, Според посоченото на с. 62.

⁶ Пак там с. 62.

⁷ Пак там с. 64.

⁸ Проценко, Е. Наркотици и наркомания. С., Интеграл, 2000, 17-18.

⁹ Ендорфин - естествено изработен в организма на човека морфин.

¹⁰ [<http://news.bg>]

¹¹ [<http://news.bg>]

¹² [<http://news.bg>]

¹³ Берестов, А. Духовните основи на наркоманията. с. 64, 122.

¹⁴ Даскалов, Р., Дрогите. С., Антипод, 2001. с.29

ВТОРА ГЛАВА

**МЕТОДИ
ЗА БОРБА С НАРКОМАНИЯТА**

Медицински методи на лечение

В тази част ще разглеждаме някои от използваните медицински и немедицински (нетрадиционни) методи за лечение на наркотичната зависимост. Водещата при всички тях е една цел – отстраняване на наркоманията. Ние ще проследим както успехите, така и неуспехите им.

Пристрастеността може да се възприема като удължено във времето самоубийство. Голям процент при зависимите от наркотици правят опит за самоубийство или завършват със самоубийство.

Медицински методи

Медицината използва за лечение различни терапии в борбата с наркоманията и ние ще разгледаме шест от тях чрез кратко описание на целите им, взето от Националния център по наркомании¹⁵. Терапиите са част от цялостното лечение.

Установяване на контакт

Целта на тази терапия е изясняване на психичната, физиологичната и социалната картина в живота на конкретния наркоман. Тя е съществена за хода на лечението.

Терапия за отказ от наркотиците

Тази терапия е първата важна крачка към продължителната, градивна терапия. Медицината прилага редица медикаменти за отказ от наркотиците.

Амбулаторна терапия

При амбулаторното лечение се включват социални работници, психолози и лекари, различни държавни учреждения и частно практикуващи. Оказва се професионална помощ и самопомощ от страна на зависимия.

Стационарна терапия

Тя предлага професионална помощ в множество стационарни заведения, клиники, „терапевтични общности”. Подобни терапии са претърпели дълго развитие и тяхната ефективност е доказана.

Психотерапия

При тази терапия пациентите се запознават с био-психосоциалния модел на своята болест. Следва същински анализ на поведението и проблема. Терапията има за цел да изгради самоконтрол, справяне с конфликти, избягване на стимулите за прием на наркотик, способност да се поемат натоварвания. Друг важен терапевтичен елемент е обучението за изграждане на социални умения и поведение и на самоутвърждаване. Постоянна тема е справянето с рецидиви. Пациентът трябва да бъде обучен на стратегии да си възвръща контрола. В основата на свободата психотерапията поставя самосъзнанието. Отказът от ограничената от наркотиците гледна точка, готовността да се допусне и усвои друг и многообразен опит водят след около четири години до положителна промяна. Всичко това насочва зависимия към един постоянен процес на мислене и развиване на разума. Позитивните промени се изразяват в стабилен основен фон на настроението, трайно чувство за задоволство и щастие.

Заместващо лечение на зависимия от хероин с метадон

Метадонът като опиат поддържа телесната зависимост, но дава възможност на човека да се откаже от нелегалният хероин и така да се интегрира в обществото и други различни социални дейности. Този метод на лечение има за изходна точка продължаващо 24 часа насищане на рецепторите за опиати – до такава степен, че приемането на хероин да стане ненужно. Свободата от стреса, свързан с набавянето на хероин, прави възможни редица трудови занимания. Необходимите промени в начина на живот обаче налагат допълнителни грижи, опора и работа за справяне с конфликтите.

Подобна програма за лечение се използва и в нашата страна.¹⁵

НЕМЕДИЦИНСКИ (НЕТРАДИЦИОННИ) МЕТОДИ НА ЛЕЧЕНИЕ

В основата на нетрадиционните методи на лечение е феноменът „свръхестествено” - намеса на сила извън човека или търсене на свръхестествени възможности в самия него. Някои от тези методи са хипнози, ЛСД-терапия и т.н.

При повечето от тях се използва внушението. Някои от методите и практиките са насочени пряко към подсъзнателната дейност на човека с цел контролиране на съзнанието му.

Не смятам за необходимо да изброявам всички съществуващи нетрадиционни методи на лечение, нито да ги коментирам поотделно, тъй като е напълно ясно, общото между тях е, че там действа нечист източник. Имам предвид екстрасенси, ходжи, врачове, заклинатели, магьосници на „бяла и черна магия” и т.н., които ще споменем в следващата подточка.

Нека видим Божието отношение към тези практики, изразено ясно в Библията. Ако всички тези нетрадиционни „целители” се бяха родили по-времето когато Бог дава Своя Закон, щяха да бъдат убити с камъни: „Също мъж или жена, които запитват зли духове или са врачове, да бъдат умъртвени; с камъни да ги убият; кръвта им да бъде върху тях” (Левит 20:27, РИ).

Когато Бог казва „зли духове”, това не означава, че има и „добри” към които трябва да се обръщаме. Хората, които са прочели поне веднъж Библията, ще разберът основната истина, че с това название Бог разкрива истинската им същност и тяхната зла природа.

Като християнска нация би трябвало да се запитаме защо Бог произнася тази заповед? Защо подобни действия заслужават смърт? Или може би Бог е несправедлив? Кой обича повече човечеството и мисли за него? Бог или заклинателите, които всъщност не знаят с кого си имат работа?

Тази заповед е начин да ограничи действието на нечистите духовни сили и изявата им в света чрез такива „лечители”. Нечистите духове се загръщат в мантията на „доброто” и Бог с тази заповед ги разобличава и разкрива кой всъщност действа.

Както прочетохме в Библията, Бог произнася смъртна присъда върху хората които са в контакт с духовния демоничен свят, защото чрез тях нечистите духове осъществяват своите пагубни цели за човечеството. А Бог иска чрез страха от заповедта хората да не се предоставят като инструменти на сатанинския дух.

За огромно съжаление днес направихме Ванга светица. Да, пророчица е, но на кого? Това е въпросът? Хората като нея са нещастни, които въпреки стремежа си да помогнат на народа, Сатана ги е оплел в мрежите си и чрез тях, като негови посредници, обвързва и оплита други, по-нещастни и от тях. Много бивши екстрасенси, гадатели и врачки, след като са излезли от сатанинския капан, в който са били хванати, разказват за пагубните действия на духовни същества, с които са общували.

Вероятно си мислите, че такива хора всичко познават и имат сила да лекуват. Няма съмнение, че познават и лекуват, но източника на уменията им е сатанински и има своя цел с тези лечения и облекчения.

Нека насочим вниманието си към една част от опасните процеси които протичат в мозъка на екстрасенсите, медитаторите, хипнотизаторите, хората в транс, отдадените на окултни занимания и т.н. Човешкият мозък работи в три режима: на бодърстване, на бавновълнов сън и режим на парадоксален сън. По време на хипнотичен, медитационен и екстрасензорен сеанс в мозъка на хипнотизатора или екстрасенса се наблюдава високоамплитудна хиперритмична активност, която изключва всеки от трите режима в човешкия мозък. А в нормалната си функция мозъкът работи винаги в един от тези три режима. Те никога не действат едновременно.

Няма да навлизаме в свръхестествената сфера на духовните нечисти сили, но искам да обърна внимание, че изпадането в такива „състояния“, дори и на физическо ниво, е твърде опасно - както за здравето и психиката на самия екстрасенс, така и за неговите пациенти, на които се предава напрежението.

Според д-р Анатолий Берестов при екстрасенсите и техните пациенти често се развиват тежки психически и телесни заболявания в резултат на екстрасензорното въздействие върху мозъка.¹⁶

Затова не се удивлявайте от свръхестествените действия или знания на „лечителите”.

За да сте добре сега, ще трябва да платите високата цена да прекарате вечността в ада - това е целта на сатанинския дух. А адът е безкрайно скъпата цена, която заплащате за временното си облекчение тук. За дявола е важно човешката душа да бъде обвързана с нечистите сили чрез хипнотизатора, екстрасенса и т.н., но когато дойде време този човек да се приближи към Бога, Сатана показва истинската си същност и мотиви.

Не е ли по-добре да се обърнем към Бога, нашия Създател, за помощ и лечение и Той да ни изцели чрез служителите Си (свещениците), които е избрал за това? Препоръчвам една книга, в която бивша екстрасенска описва произхода на „лечебната си сила” и цената, която плаща за излизането си от този демоничен капан - „Цената която аз платих” на Галина Криженевская.

Окултна духовна среда при нетрадиционните методи на лечение не само сред наркозависимите

Думата “окултизъм” предава идеята за нещо тайно, скрито. Окултната духовна среда е средата на нечистите духове, които изявяват себе си, като предават свръхестествените си способности на екстрасенсите, маговете, гадателите, магьосниците, хипнотизаторите, изцелителите и т.н. Всички те са инструменти и проводници на духовната сила, предавана им от духовния демоничен свят.

За тези хора Бог казва: “Да няма сред тебе някой, който да прекарва [принася в жертва] сина си или дъщеря си през огън, нито един прорицател, окултист, гадател или магьосник, никакъв чародей, запитвач на зли духове, врач или човек, който извиква духове на мъртви, защото всеки, който прави тези дела, е омразен на Господа ...” (Втор. 18:10-12, РИ).

Нека проследим действията и влиянието на духовния нечист свят не само в подсъзнанието на наркозависимите и опитващите наркотици, но и при хора като описаните в пасажа. Ако наркотиците в древността способстват за нахлуването на духовния свят в живота на човека, днес освен тях като средство нечистите духове използват своите “служители”.

Днес окултните практики и демоничните учения се облякоха в съвременни “духовни”, научни и медицински термини като: контактьорство, енергийни корекции, карма и съдба, биоенерготерапия, ясновидство, ирисова диагностика, акупунктура, енергийни картини, прераждане, таро, гадание, нумерология, шаманизъм, традиционно рейки, вещерство, чародейство, вуду, китайски хороскоп, астрология и т.н. Списъкът е доста дълъг.

Библията е категорична по този въпрос, тя отхвърля всички подобни практики с нечист духовен източник.

Ярък пример за такъв нечист духовен проводник е Ванга, която допълнително натовари народа ни с демонично духовно влияние, когато хората се допитваха до нея, а всъщност влизаха в контакт с нечисти духове и те им отговаряха. Ако прочетете автобиографичните ѝ книги, ще разберете още по-ясно какво имам предвид.

При това “духовно наследство” се формира младото поколение. То се изгражда в окултно-демонизирана атмосфера, която спомага за развитие на всякакъв вид зависимост. Интересно е, че никой от тези “лечители и помощници” на България, не споменава нищо за Бога, нито пък се стреми да обърне народа ни от греховете му към Него. Какво благословение може да очаква българският народ от Бог при наличието на всички тези мерзости, обхванали буквално всички области от живота на съвременния човек? Време е да се разграничим от техните действия и “помощ”. Независимо че някои от тези целители си плащат патента и данъците на държавата, може просто да спрете да се обръщате към тях за помощ.

Както вече споменах, моята майка, също с добри мотиви, в миналото се занимаваше с окултизъм - баеше. И като следствие, нечистите духове полепнаха по мен още от ранното ми детство. Запомнете! Всяко посещение при тези лечители ще се отрази на вас, децата, внуците, и правнуците ви. Помислете над това!

С тези посещения предавате децата си и съдбите им в ръцете на нечистите духове. Не се чудете, че след време те тръгват по пътя на наркоманията, алкохолизма, блудството и т.н. Това е резултатът. Когато Бог предупреждава и дава заповед, то е не за да отнеме на човека някакво удоволствие, а - от обич към него, за да го предпази от огромната цена, която трябва да заплати за това удоволствие.

Хипноза и подсъзнание

До този момент разглеждаме наркоманията като средство, което дава достъп до подсъзнателната дейност на човека.

Съвременната медицина създава все повече упойващи средства. Тя може да обясни детайлно влиянието им върху едни или други мозъчни рецептори.

Независимо дали по венозен път, или като газ, упойващите средства блокират нервните импулси към мозъчната кора и така потискат съзнанието.

В чисто психологически план възниква въпросът какво става с психиката (душата) на пациента през това време?

Психотерапевтите са категорични, че при изключване на съзнанието поради стрес, анестезия или хипноза контролът върху тялото се поема от подсъзнанието. Следователно анестезията, хипнозата и наркотиците ведна или друга степен се явяват средство за навлизане в подсъзнанието на човека.

Според психотерапевтката Ингрид Валие по време на анестезия подсъзнанието е активирано и записва всичко - обстановка, усещания, образи, думи и т.н.¹⁷ Тя прави своите наблюдения, като изследва пациенти, които чрез регресивна хипноза възпроизвеждат детайлно какво се е случило в такъв момент - те знаят дори думите казани от оперативния екип. Други психотерапевти говорят за прераждане, тъй като хора излезли от хипноза или анестезия, споделят, че са наблюдавали от високо тялото си и лекарите около него. Или разказват за преражданията си с изменен тембър на гласа и т.н.

Ясно може да намерим сходството между двете състояния - под анестезия и под хипноза, тъй като и двете са ключ към дълбините на човешката личност: подсъзнанието, подобно на разгледания метод за достъп чрез наркотиците.

Тук няма да коментираме степента на това потискане на съзнанието, а самия достъп до него. Така, както нечистите сили си намират достъп до подсъзнанието на музиканти, учени, творци или наркозависими, чрез наркотиците, на медиуми, екстрасенси, врачките и т.н., чрез извършваните от тях окултни практики, така тези

нечисти духове достигат и до пациентите в медицинските заведения чрез хипнозата, регресивната хипноза, ирисовата диагностика (която е форма на врачуване) и др.

Подсъзнанието е сфера, където личността не участва с волята си. Нейното участие може да се осъществи единствено с волево действие, съзнателен избор и разумна преценка. Защо е нужно да се отстранява всичко това? Обръщането към несъзнателната част на личността като към самата личност е опасно действие, това е навлизане в забранена област от човешката цялост.

Освен защитни стереотипни модели на поведение, записани като програми, или дълбоко потиснати страхове, които съзнанието е изтласкало в дълбочина като неприятни, в подсъзнанието може да се срещнете и с духовна личност, която говори с глас, дава информация за миналото и се представя от името на човека, чието съзнание е подтиснато чрез наркотици, хипноза, анестезия и т.н.

Нека обърнем внимание на определението за хипноза:

„Хипнозата е състояние на физическа и психическа релаксация (но не сън), която позволява подсъзнанието да бъде по-открито за позитивна промяна на вашите мисли, чувства и цялостно отношение към живота. Хипнозата е ръководена от хипнотерапевт, който използва силата на вашето подсъзнание за достигане на желана промяна в различни сфери от живота ви... Хипнозата е научен, естествен и релаксиращ метод, който има мощно въздействие по отношение на формирането на чувство за увереност в себе си и редуцирането на стреса... Хипнозата е лечение, което се прилага при фобии, стрес, страх, тревожност, психически травми, личностни, емоционални проблеми, отслабване, тютюнопушене и др., в процес от време чрез сеанси...

Всичко се поражда във вашия ум. Как се чувствате, какво правите и какви са отношенията ви с другите хора се определя от вашите мисловни нагласи. Когато вашето подсъзнание не подкрепя съзнателния ви ум, сама по себе си силата на волята не е достатъчна да надделее над нездравословните навици и модели на поведение. Имате нужда от метод, който да програмира подсъзнанието ви по начин, по който то да ви служи по конструктивен начин.”¹⁸

Обикновено сеансите са с продължителност около час и половина. Човешката воля по правило е пречка за прякото въздействие на нечистите духовни сили, за това те прибегват към действия и практики, които водят до пасивност на волята.

При хипнозата се извършва един вид “кодиране” в подсъзнанието, което на практика е вкарване на чужда програма за поведение.

Независимо колко са добри мотивите на „лекуващите”, този начин на програмиране е посегателство над личността, която макар да дава съгласието си за такава терапия, го прави притисната от създалата се ситуация или възникналия проблем и собствената си безпомощност да го промени.

За да навлезе тази програма на поведение в подсъзнанието и да стане сила, способна да направлява действията на човека, той трябва да бъде лишен от волята си. За целта му се предлага да заеме удобна поза, да затвори очи, да се отпусне максимално, да не мисли за нищо и да изпълнява командите на хипнотизатора.

Волевата пасивност е задължителна при окултните действия и това са не толкова изисквания на хипнотизатора, колкото необходимите условия духовният демоничен свят да проникне в подсъзнанието на човека и да го подчини на волята си. Именно чрез подсъзнанието нечистите духове най-лесно упражняват влиянието си.

Със своите въздействия те са в състояние да поразжат в нашето подсъзнание различни греховни мисли, желания, образи, стремежи и да влияят върху поведението ни. При човека без Бога и липсата на духовен поглед към нещата, съзнанието и подсъзнанието са отворени за прякото влияние на духовете.

При хипнозата в подсъзнанието на човека му се внушава под формата на заповед определена информация, която става ръководство за действие. Така чрез хипнотизатори, лечители, магьосници и т.н. нечистите духове внедряват в подсъзнанието своите сатанински програми. И посятото у човека вече не е негово - той изпълнява чужди желания, мисли, стремежи, а ги възприема за свои и дори се учудва как е способен на такива действия.

„Ако нечистите духове започнат да ни внушават пряко на нивото на нашето съзнание: „Блудствай!”, „Убивай!”, „Изнасили!”, ние никога няма да приемем, но ако командата дойде от самите нас, от

нашето подсъзнание, тогава ние ги възприемаме като наши, естествени, както възприемаме например желанието да се храним.”¹⁹

Тези мисли и желание могат да ни бъдат внушени и закодирани от нечистите духове чрез техните служители, заклинатели, ходжи, магьосници и др., ако евентуално сме се обръщали към тях за помощ.

Окултните действия правят психиката на хората които ги извършват и на тези, които се подлагат на това въздействие - силно податлива на внушение и хипноза. Това духовно влияние се предава и на децата им в тяхната ранна детска възраст, когато детската воля все още не е укрепнала.

Моят случай е подобен. Поради действието на окултните сили чрез майка ми, тъй като бях воден и при „лечители” още в детска възраст, когато волята ми беше неукрепнала и по-скоро пасивна да се съпротивлява, нечистите духове внедряваха в подсъзнанието ми своите мисли, чувства, желания и аз оставах в недоумение за всичко, което се случваше в душата и в живота ми.

В заключение ще обобщя, че хипнозата е окултен метод на лечение, който изключва активната воля на личността. Това е в противоречие, на първо място, с принципите на Бога, Който се съобразява с волята на човека, и, на второ място, с методите на лечение с траен резултат, които включват активното волево участие на пациента.

Всички тези истории за миналото на човека, за прераждания, излизане от тялото и наблюдаване от горе, преминаване през тунели и т.н., които се рзказват от хората били под хипноза са демонична лъжа. За нечистите сили не е проблем да възпроизведат въззнание-то или подсъзнанието на човека определени картини.

Истината е, че нищо добро не очаква човека след смъртта му, ако той приживе не се е погрижил за това т.е. да се примири с Бога.

Йога

В съвременното общество упражненията йога се предлагат предимно в помощ на физиологичните функции на организма - развиване на гъвкавост, издръжливост, контролиране на метаболизма и т.н. Това е практичната част, но йогийските упражнения водят към стъпки, които след време започват да се преплитат с духовна теория и практика, докато се слейт и водещата медитацията (повече за медитацията - виж посочените на края на книгата интернет източници).

Системата йога има няколко дяла: първият е хата йога, след него раджа йога, който води към будизма и неговата ценностна система, основана върху прераждане и постигане на състоянието нирвана.

На практика излиза, че упражненията по йога като телесно занимание са само началото, което подготвя човека за определени „духовни възгледи“ и дори „преживявания“. Медитацията спомага за осъществяване на такъв духовен контакт с „божеството“ и за въвеждане в тези преживявания. Но, от друга страна, тя води до странични ефекти като невротичен срив и още редица психични отклонения. Медитацията е поредното средство, чрез което нечистите сили активно въздействат и поробват човека духовно.

Йогата си има своя идеология, основана върху индуизма, акупунктурата - върху будизма, магьосничеството - върху сатанизма, психоанализата - върху богоборчеството и т.н. Но тук няма да се спираме на тези учения. Важното е да отбележим, че те откъсват хората от истинското библейско учение.²⁰

Учителите по йога, както и по индуизъм, внушават на своите ученици, че са частици от самото „божество“ и при определено усърдие могат да постигнат могъщество. Всичко това е противно на християнското учение, което подтиква християнина да се уповава на Господ и Неговата благодат и милост, а не на себе си и собствените си сили.

Много хора започват упражненията по йога само за да придобият физически тонус, но за съжаление завършват с окултно

робство. Тези упражнения имат своето духовно начало и целят да подчинят волята на човека. Когато започнете да ги правите, вие навлизате в сферата на духовното и по силата на своя свободен избор давате законно право на духовния източник, който стои зад всичко това, да властва над личността ви.

Бих посъветвал читателя, преди да предаде здравето и душата си на упражненията по йога или на някакъв „лечител“, да потърси съвет от свещенослужител или вярващ лекар.

Програма за лечение на организацията „Анонимни алкохолици и наркомани”

Програмата за лечение на анонимните алкохолици и наркомани се състои от дванадесет стъпки. Зависимите преминават през тях, като се събират на групи. Целта е те да осъзнаят ясно и конкретно същността на лечението.

„1. Ние признаваме безсилието си пред нашата зависимост, признаваме, че животът ни е станал неуправляем.

2. Стигнахме до убеждението, че само Сила, по-могъща от нашата, може да ни върне здравомислието.

3. Взехме решение да поверим нашата воля и живот на Бога така, както ние Горазбираме.

4. Изследвахме дълбоко и смело своето поведение.

5. Признаваме пред Бога, пред себе си и пред другите хора същността на нашите грешки.

6. Решили сме да се подготвим цялостно, за да може Бог да ни избави от всички отрицателни черти на нашия характер.

7. Смирено Го молим да ни избави от нашите недостатъци.

8. Спомнихме си всички, на които сме направили зло, и сме готови да ги овъзмездим.

9. Лично сме върнали отнетото на тези хора, при които е възможно, освен в случаите, когато възвръщането би могло да им навреди.

10. Продължаваме да наблюдаваме критично своето поведение, като се молим, когато грешим съзнателно, да си признаваме грешките.

11. Стараем се чрез молитвата и размишлението да задълбочим нашето съзнателно общуване с Бога, както ние Горазбираме. Молим се да осъзнаем Неговата воля за нас, както и да ни даде сила, за да я изпълним.

12. Резултат от изпълнението на тези 12 стъпки, стигнахме до духовното пробуждане, като се старяхме да споделяме опита си с други алкохолици и наркомани и да прилагаме тези принципи във всички наши дела.”²¹

Единствената забележка, която имам към тази програма, може да изглежда несъществена, но точно поради такава несъществена грешка, натоварен с окултното си минало, попаднах под демонично влияние, независимо че Христос беше в сърцето ми.

Забележката ми е във връзка със следните изречения от т. 2 и 3: "...че само Сила, по-могъща от нашата, може да ни върне здравомислието" и "Взехме решение да поверим нашата воля и живот на Бога, така, както ние Го разбираме".

Тези две твърдения са много важен ключ, за да излезе човека от кризата на зависимостта, или да изпадне в друга, още по-тежка форма на духовно робство.

Осъзнаването, че си неспособен да се освободиш със собствени сили и трябва да потърсиш сила извън себе си, е съществената първа стъпка, за да излезеш от кризата. Решението да повериш волята си и живота си на Бога е чудесно и правилно. Притеснението ми е свързано с един изключително важен момент в цялото това решение - че не е достатъчно да повериш живота си на безлична „сила“ или на някакъв „Бог“, както сам си го разбираш. Защото твоето разбиране може да е повлияно от много философии, но християнският Бог има име, с което се е явил като Спасител на хората - Иисус Христос. При Него се идва по определен път. Той не е някаква безлична „сила“. За да си предадеш волята и живота си на някого, би трябвало да знаеш кой точно е той.

Иисус Христос очаква да се запознаем с Него, с учението Му, със същността Му, и като резултат от това, съзнателно да предадем живота си на Него. Не става дума за сляпо доверяване. Затова съществува Библия и има подготвителен период, през който да разбереш Кого приемаш, и на Кого се отдаваш.

Има опасност заради неопределена „сила“ и „бог“, когото разбираме някак си по своему, да предадем живота си на друга личност, която ще се представи за „бог“, а после трудно ще се освободим от нея. Може да се случи както примен - когато приех лъжливо учение посредством което дадох място, за определен период от време, на нечисто влияние да ме тормози и измъчва. Забележете, че това нещастие ми се случи, въпреки че имах чисти мотиви.

Цар Давид бе поставен от Бога на престола да царува и Божието благоволение вече почиваше върху него, но въпреки това, той също претърпя един неприятен момент докато пренасяше Божия ковчег, и след този случай осъзна, че не е потърсил Бога според вече постановления от Него начин изявен в старозаветния закон на израелтяните. Това провокира цар Давид да изследва старозаветните Писания и да свери своето търсене с начина по който Бог бе постановил, ако искаше да има успех. (I Лет. 15:13) Изводът е, че при неправилно търсене съществува голяма вероятност да се отзове „друг“, който да се представи за „Бога“.

Подобно свободно предаване на волята може да ви запознае с някой „бог“ от течението Ню ейдж, а това вече е сериозна опасност.

В Библията, чрез пророк Осия, Бог говори, че схващането на Божеството, според собственото разбиране на човека е равносилно на идолопоклонство (Осия 13:2, РИВ).

Според мен, като изключим тази духовната неопределеност, това е поредната човешка система в няколко точки за самоусъвършенстване.

ЛСД - терапия

Тя се прилага с цел да се предизвика негативно отношение към състоянието на съзнанието, обременено от наркотична интоксикация (отравяне) и зависимост. ЛСД е синтетична субстанция със силно халюциногенно действие. Основният ефект на тази терапия е халюцинаторен. Психическото се изразява в: повишена общителност, промени във възприятията - със зрителни и слухови смущения, смесване на чувствата, илюзия за виждане и чуване и промяна на субективното усещане за време.

Лечението се провежда под наблюдението на лекар - специалист, с провеждането на сеанс с прием на ЛСД в умерени дози. По време на сеанса пациентът достига "космическо единство", осъзнава дисхармонията при употребата на наркотици и се отвращава от тях.

Тук се спряхме на съвсем малка част от практикуваните нетрадиционни методи на лечение. Те са много разнообразни, но в основата си всички са насочени към свръхестественото.

В обобщение ще заключим, че изброените методи могат да бъдат класифицирани в две групи. При едната усилията са насочени към търсене у силата в човека или, по точно, в подсъзнанието му (непознати ресурси), независимо чрез каква терапия. При другата става дума за намеса на сила отвън, която според учението или терапията може да се нарича "бог", „висша сила", "космическо единство", "всемир", "световен разум" и т.н. ЛСД терапията пък борава с опасния метод на внушение, който в основата си е окултен. Внушението е пряка намеса в личността, независимо от мотивите на лекуващия. Ще цитирам едно кратко, но твърде показателно определение за внушението: „Въздействие върху нечие съзнание с цел да се наложи определено убеждение или поведение”²²

КОМУНИ

Комуните за наркомани възникват през 30-те години на миналия век в САЩ като алтернатива на лечението в болнична среда. Резолтатността на този метод по света е 80%. Другите възможности за употребяващите са известни - затвор, психиатрия, гроб. Днес условията в комуните са за предпочитане пред болничната обстановка и много хора се насочват към такъв вид лечение.

На кратко ще разгледаме програмите на два вида комуни, които работят със зависими - християнски и нехристиянски.

Християнски комуни (Християнски център РЕТО)

Християнският център РЕТО е успешна организация, която с работата си в международен план и мащаб допринася за освобождаване на зависимите от хероин.

Посещавал съм една от къщите комуни на РЕТО в село Войняговци - имаше среща с бивши зависими, намерили свободата си чрез вяра в Христос.

За да се запознаем с подхода и изискванията на този център, ще цитираме част от неговата програма:

„Изискванията при постъпване в центровете за рехабилитация на РЕТО са:

а) Времето за престой в центъра е по желание, въпреки че в повечето случаи се смята за необходим период от 8 до 12 месеца. Във всички случаи постъпването е напълно безплатно.

б) Ако е възможно, трябва да се удостовери здравословното състояние на пациента с актуален лекарски доклад (за да се улесни следенето на здравето му), както и всякаква лична документация: паспорт, здравна книжка, съдебна документация и др.

в) Не се позволява употребата на никакви вредни за здравето вещества: наркотици, алкохол, цигари и др.

г) По време на абстиненцията пациентът остава под пряко наблюдение в приемната къща, без да излиза.

д) Трябва да се приеме придружаването от назначен наставник.

е) Трябва да се спазва разписанието за всекидневните дейности.

ж) Пациентът участва, когато физическото му състояние го по-

зволява, в различни дейности на центъра: кръжоци за уплътняване на времето, домашни работи и др.

з) Всеки център определя график за посещения, обаждания, разполагане с пари и др.

и) В случай на постъпване на семейна двойка, мъжът и жената трябва да се разделят временно, докато се сметне за необходимо.

Специалисти от центъра помагат за възстановяването на семейството.

Програмата, по която работят всички центрове на РЕТО, се състои от 3 етапа:

1. Дезинтоксикация

Това е най-деликатната и трудна фаза. Трае около 15 дни, в които пациентът се мотивира в борбата му да се измъкне и да продължи напред. Състои се в пълна дезинтоксикация чрез подходящи терапевтични средства, които позволяват да се открие проблемът в организма, предизвикан от отровните вещества: дълги разходки, контакт с природата, фитотерапия и масажи, които правят поносим синдрома на абстиненцията.

През тази фаза пациентът трябва да се опитва да избягва всякакъв вид контакт със средата, в която е бил преди постъпването си в центъра. С изключение на специални обстоятелства, той не може да бъде посещаван, нито да се обажда по телефона, докато не минат 15 дни. Кореспонденция по пощата се позволява още от първия ден. Също така, докато трае този период, на роднините се предоставя цялата необходима информация за развитието на пациента от отговорниците или наставниците на къщата, в която живее.

2. Рехабилитация

Втората фаза започва, след като минат първите 15 дни от постъпването. В нея пациентът се учи как да се оправя в ежедневието - от ученето на занаят до простото действие да съжителства с други хора.

Дейности, които се развиват в този период:

Занаятчийски кръжоци: фурниране и боядисване на автомобил, заваряване, дърводелство, зидарство, механика на автомобил, тапицерия, поправка на мебели и електроуреди.

Организация на свободното време: спорт, школи по музика, театър и др.

Срещи със семейството: тук основна роля има т. нар. “Училище за родители”. Тази структура РЕТО се опитва да преодолее пропастта, която наркотиците са създали в семейните отношения и да укрепи основите за интегриране на човека в обществото в благоприятен момент. В този процес роднините и близките също получават съвети и помощ от наставниците, които работят в центровете.

3. Интеграция в обществото

Това е етапът на завръщане към работата и обществото. Тук проблемите са най-много. От една страна, сригът в отношенията с обществото (съдебни процеси, сериозни грешки в предишната работа, раздели...). От друга страна, безработицата, слабата икономика и неподготвеността на работодателите затрудняват още повече задачата.”²³

В заключение мога да обобщя, че къщите РЕТО работят на библейска основа и предоставят много добър алтернативен метод на лечение, с доказан във времето положителен резултат.

Нехристиянски комуни

Възникването и функционирането на първата българска комуна за лечение на наркозависими е свързано с името на Владимир Качаклиев.

„Фондация “Право на свободен избор” е с председател Владимир Качаклиев, който е инициатор за създаването на първите наркокомуни в България. В момента те са четири - Белмекен, край велинградското село Пашови, от (27 ноември 2000 г.), край софийските села Делян (от 6 януари 2001 г.) и Герман (от 28 юли 2001 г.)”.²⁴

Преди постъпването се подписва терапевтичен договор, регламентиращ отношенията между екипа на програма “Алтернативи” към фондацията и т.нар. доброволен комунар. Лечението е напълно безплатно. То се поема от “Право на свободен избор”. Момчетата постъпват в комуната, след като вече са свободни от физическата зависимост и са преминали абстинентния период.

В общността са забранени употребата на лекарства, психоактивни вещества, алкохол, кафе, газирани напитки, както и гледането на телевизия, слушането на радио, сексуалните отношения, четенето на вестници и списания. Комунарите не разполагат с пари. Хранителни продукти, строителни материали и всичко необходимо им се доставя на място. След шест месеца престой е разрешено свиждане с членове на семейството. Писма получават и пишат веднъж месечно, като те се четат от ръководството на фондацията. При доброволно напускане на комуната човекът няма право да се върне.

Режимът е: ставане в 6:30 (през зимния сезон), в 7 (през лятото), следва закуска и работа. В 11 ч. има кратка почивка за чай, в 13 ч. - обяд. До вечеря отново труд без почивка. Вечер има един час свободно време. Тогава момчетата обсъждат свършеното и разпределят задачите за следващия ден. Разполагат със скромна библиотека. Като цяло интересът към религията е слаб. Денят в комуната завършва в 23 часа, когато се гасят лампите.

Средният престой е около 15 месеца, като всеки сам решава кога е готов да си тръгне. Основният принцип е взаимопомощ. Засега няма комуни на фондация “Право на свободен избор” за зави-

сими девойки. Лечението се провежда под ръководството на изпълнителния директор на фондацията д-р Лазар Узунов, психиатър от ВМА.²⁵

Ако ми се наложи да насоча наркозависим към комуна, бих предпочел някоя от християнските, тъй като в къщите РЕТО се работи на библейска основа.

Споменавам комуната сред нетрадиционните методи на лечение, но не я препоръчвам като алтернативен вариант за освобождаване на наркозависими.

Бележки към втора глава:

¹⁵ Виж Интернет страницата на Националния център за наркомании:

[<http://www.ncn-bg.org>].

¹⁶ Берестов, А., „Числото на звяра”. С., Св. Апостоли и евангелист Лука, 2004. с. 84, 86.

¹⁷ <http://www.magicaura.com/forum/>

¹⁸ www.hypnoza.org

¹⁹ Берестов, А., „Числото на звяра”. С., Св. Апостоли и евангелист Лука, 2004. с. 30-31.

²⁰ Авдеев, Д., Православна психиатрия. Света Гора, Антон, Славянобългарски манастир „Св. вмчк Георги Зограф”, 2004. с. 73.

²¹ Проценко, Е., Наркотици и наркомания. С., Интеграл, 2000, с. 55.

²² Берестов, А., „Числото на звяра”. С., Св. Апостол и евангелист Лука, 2004. с. 34.

²³ Допълнителна информация за дейността на РЕТО в България виж на адрес:

[<http://www.asociacionreto.org>].

²⁴ За повече информация виж: [<http://www.svobodenizbor.org>].

²⁵ Пак там.

ТРЕТА ГЛАВА

**ПРИДОБИВАНЕ НА СВОБОДА
ЧРЕЗ ОБРЪЩАНЕ КЪМ
ЖИВИЯ БОГ**

В тази глава ще се опитам да представя няколко последователни практически стъпки, които проследих в живота си. Искрено се надявам да съм полезен със следващите редове. Основен източник на информацията е Свещеното Писание – Библията.

Изхождам предимно от своя практически опит като наркоман и стъпките, които направих към Бога, в следствие от които днес съм духовно новороден и свободен човек. Ще се позова и на богослови, душегрижители, както и на съвременната медицина и психология.

В тази глава разкривам началните стъпки на новоповярвалия – (духовно новородения) човек, през които преминах, а именно изграждането му в личен план, духовното му израстване и интеграцията му в обществото.

БИБЛИЯТА КАТО ОСНОВЕН ПЪРВОИЗТОЧНИК

Този труд е написан като алтернатива на нетрадиционните духовни методи за лечение и борба със зависимостта.

Тук ще се съсредоточим главно върху употребата на хероина. Пристрастеността към хероина е само едно от многото проявления на зависимостта, а целта ми не е само свобода от хероина, тя е достигане на свобода от всякакъв вид зависимост, както вече споделих, чрез лична среща с Иисус Христос. Избрах да разгледам хероина като едно от многото лица на пристрастеността, тъй като в тази насока имам най-голям и личен опит. Смятам, че ще е по-ясно, ако като бивш наркоман, наред с истините, които искам да споделя и изложа, се опирам на своя опит.

Като изключим медицинските подходи в борбата с наркоманията, другите методи които разгледахме са свързани със свръхестественото. Действително е нужно да насочим вниманието си към сферата на духовното и да потърсим градивен духовен метод и подход, чрез който се достига и премахва същността на проблема наркозависимост, а психо-физиологическите, т.е. медицинските методи на лечение, ще възприемаме като съпътстващи, но второстепенни.

Днес навсякъде може да се намери окултна литература - екстрасенси описват своите свръхестествени способности, дават се указания за правене на магии и други, различни по своя характер практики, които въвеждат в духовния свят. На фона на тези познания ще се опитам да предложа като алтернативен път свръхестествената намеса на Бога в живота на човека. За да предотвратя всякаква друга духовна намеса или всяка манипулация от страна на демоничния, духовния свят, ще конкретизирам Личността на Бога в плът - Иисус Христос. В своя анализ ще използвам учението на Свещеното Писание, което е основен източник на християнската вяра. Библията ще бъде наш първоизточник, с признат авторитет като исторически документ. Тя е единствената книга, която разкрива реалното състояние на човека. Ако методите за борба с наркоманията, които разгледахме, се занимават с проблема на даден човек, за Библията е важен самият човек и неговото окаяно духовно състояние още от раждането му. Нека ви представя един възглед

на известния богослов Карл Барт за характера на Божието Слово - Библията:

„Божие Слово е по-скоро динамично, а не статично понятие. То не е учение, думи или твърдения, а събитие - нещо, което се случва. Божието Слово е събитието, при което Бог говори на човека чрез Иисус Христос. Божието Слово се изправя пред нас не като предмет, не като обект, който можем да контролираме, а като субект, който контролира нас и ни въздейства.”²⁶

Когато разглеждам наркоманията според Свещеното Писание, разбирам, че в основата си зависимостта е резултат от независимостта на човека, в този свят, от Бога. Както вече казах, Библията определя тази независимост като грях.

И така, независимостта от Бога, която на пръв поглед дава свобода, всъщност често се оказва предпоставка човек да изпадне в друг вид порочна зависимост и робство. Тъй като човекът е грешен пред Бога (т.е. отделен, откъснат от Него), сама по себе си наркоманията се явява една от формите на греха. Тя е греховно действие на човека, според мен един несполучлив, трагичен опит в душата му да има пълнота и мир. Бих оприличил отделения от Бога човек, още от рождението му, като личност, която е в състояние на постоянен абстинентен духовен синдром, т.е. изпитва постоянна духовна нужда, и се опитва по всякакви начини, съзнателно или подсъзнателно, да си набави това „духовно лекарство”, от което се нуждае.

Това което наблюдавах у себе си бе, че в началото не се чувствах зависим толкова физически, колкото се опитвах да удовлетворя духовната си потребност чрез хероина. Според мен по-късно настават психично биологичните изменения в личността.

Убеден съм, че абстиненцията започва първо в душата и след това обхваща тялото. Затова и когато тялото се изчисти от наркотиците, психическата (душевната) абстиненция продължава.

На практика нематериалната същност на човека - душата - се опитва да си набави духовната пълнота, от която се нуждае, чрез хероина, а той въздейства върху тялото. Затова, когато действието на наркотика премине и душата излезе от биологичното състояние на наркоза, тя отново усеща липсата на духовната пълнота. Така е в началото, докато тялото още не е привикнало, не са настъпили из-

менения, не са се зародили наркотичните клетки и не е възникнала физическа необходимост от задоволяването им.

Тази духовна липса и потребност от Бога в живота ни е породена от това, че ние не Го познаваме. Срещата с Него е на по-късен етап и е следствие от желанието ни и свободния ни избор. „Бог ни е дал свободна воля.”²⁷ Човекът е създаден за да съществува чрез Бога, Който е основният източник на живот. Човекът е преди всичко духовна личност, облечена в плът, и духовната ни същност има нужда от духовна храна, за да съществува, както тялото има нужда от материална храна. Тази духовна храна се предоставя от Бога чрез общуването с Него.

Запитайте се колко пъти сте потърсили Бога в живота си за съвет, например при избор на брачен партньор, да поискате мъдрост от Него по даден важен въпрос, да потърсите подкрепа и т.н.. И дори да ви се е случвало някога, това все още не ви прави да Го познавате. Познанието на Бога като първа стъпка е лична опитност на човека с Него. Това е силата на християнството. Проследете в Библията момента, в който 12-те апостоли започнаха да проповядват, че Иисус Христос е възкръснал. Това не стана, когато Мария им каза, че Го е срещнала, нито стана чрез свидетелства на други, а силата и увереността, с която те започнаха да проповядват за възкръсналия Христос, дойде единствено чрез личната им среща с Него. За това акцентирам на личната среща с Христос. Тази първоначална среща и последвалите след това променят човека. Истината е, че не е възможно да срещнете възкръсналия Иисус Христос и в живота ви да не настъпи радикална промяна.

Според мен първата и най-главна стъпка, с която започвах лечението си, беше изразът на личното ми желание и решение да потърся помощ. Безполезен беше опита на всички около мен, които се опитваха да ми помогнат, до момента в който сам не се убедих, че трябва да търся начини да се справя с хероина.

За съжаление истинската мотивация не винаги е налице, тъй като в окаяното си състояние, като наркомани, много пъти търсим всякакви методи на лечение и неуспехите, непостоянството, често липсата на цел, ни довеждат до порочен цикъл, който всеки път става все по-безнадежден и все по-ограничен. В повечето случай

такъв процес на деградация определено води до липса на всякакви мотиви за лечение и прекратяването на наркотиците е по-скоро краткосрочно или принудително (затвор, липса на средства, здравословни причини - отравяния и т.н.).

След няколко неуспешни опита повечето от наркоманите стават напълно пасивни по отношение на лечението си. Готови сме да търсим лесни начини на изцеление, например да плащаме на лечители, да се подлагаме на хипнози, да се доверяваме на чудодейни предмети или сеанси при екстрасенси. Благодаря на Бог, че ме е опазил от това, защото резултатът от такива „лечения и терапии“ е разпадане на личността. За съжаление действителното излекуване на човека, изискващо труд, постоянство и време за възстановяването му, в личен и социален план, често се заменя с манипулиране на неговото съзнание чрез окултни тайни и неясни за самия него средства. От опит се убедих, че дори ако успееш да се избавя от наркоманията временно, проблемът ми все още не е решен. Днес, след 7 години живот с Бога, съм категоричен в извода си, че в основата за появата на наркоманията е залегал духовния проблем на човека. И знам, че човекът ще продължава да бъде духовно болен, докато не се обърне към Бога.

Свободната воля на човека всъщност го прави способен да избира и чрез избора си да определя своето по нататъшно развитие.

Това за което наистина трябва да се притесняваме е, че в момента, когато биологичните процеси в тялото ни спрат, а все още не сме възстановили връзката си с Бога, преминаваме във вечността с тази празнина в нас. А към нея ще се прибавят и вината от делата ни, която сме потискали, жаждата и копнежът по всички други форми на зависимост, похот, разврат, пороци, до които сме прибегнали и към които сме се привързали през земния си живот.

С всичко това ще трябва да застанем пред Бог като пред Съдия, защото не сме избрали да Го приемем като Спасител и сме отхвърлили поканата Му за нов живот. Избрали сме да се наслаждаваме на временните проявления на греха и да намираме удовлетворение в тях.

В следващите точки ще проследим някои основни състояния при наркозависимите на хероин.

АНАЛИЗ НА СЪСТОЯНИЕТО НА ЗАВИСИМИЯ

Физическо състояние

При зависимостта съществуват степени на пристрастеност и деградация. Не всеки зависим е в еднакво физическо, психическо, и духовно състояние. Според различните видове пристрастеност към различни видове наркотици се срещат различни психически и физически симптоми.

Макари проблемът да е духовен, ще започнем с най-външната, видимата част на човешката личност - тялото. Физическите симптоми при наркозависимия могат да бъдат с различна сила в зависимост от употребата - честотата на приема и количеството хероин, което той взима.

Анализът на физическото състояние и способността за възприемане е важен момент в работата със зависимия, тъй като ако той не е адекватен, е необходима грижа за подобрене на физическото му състояние.

Съществени въпроси на това равнище са: От колко време е зависим този човек? Какво количество хероин приема? С каква сила е физическата му абстиненция (при някои по-тежки случаи на абстиненция той остава на легло поради липса на сили и болки в ставите)?

Преди да разгледаме абстинентния период, ще се спрем на определението за абстиненция според „Енциклопедията на дрогите“:

„Временно състояние на зависимия индивид с преживяване за празнота и желание за пълнота... Абстиненцията представлява едно състояние на изпразване, което стимулира движение към запълване. При преживяване на липса се търси начин за нейното премахване.“²⁸

Физическият абстинентен период може да продължи от 10 до 15 дни (вредки случай и по-дълго време), в зависимост от количеството на дозата, която е взимал зависимият, от честотата на приема и т.н. При употреба на по-големи дози периодът трае около две сед-

мици. Тогава зависимият е отпаднал физически, със силни нервно-ревматични болки и комплекс от други симптоми, което често го принуждава да остане на легло със съзнанието, че не е способен да направи каквото и да било друго. Но, от друга страна, е налице и психическата зависимост, която успоредно с тази физическа немощ го притиска и заставя отново да търси физическо нормализиране чрез хероина и душевно „успокоение, мир, пълнота”.

Най-тежки са третият и четвъртият ден, като след това болката постепенно намалява. Повечето от зависимите прекарват този период на медикаменти и след него им остава само психическата (душевната) зависимост, която обаче продължава. Дори да продължават мислите за хероин, ако той е свободен от физическата абстиненция, ще има сила на волята да се съсредоточава, да разсъждава, да се бори.

Немислимо е да се започва духовна работа, когато човекът все още е лабилен и е контролиран от физическите си импулси и от силното желание за хероин. Поради тази причина в наркоцентровете като РЕТО, и други места, зависимите които все още прекарват физическа абстиненция са отделно, докато тя премине и личността се стабилизира. Има и други места, където условието за постъпване е след като зависимият е преминал физическата абстиненция т.е. истинското лечение започва след преодоляването ѝ. Главната цел е съзнателното възприемане, осъзнаването и активното участие в процеса на лечение от страна на зависимия.

„Колкото психическата и физическата зависимост са по-силни, толкова по-редовно и с по-изразена непоносимост се конфронтира индивидът с липсата.“²⁹

Необходимо е тази конфронтация на човека да се сведе до минимум и той да придобие сили, за да я контролира.

В периода на абстиненцията зависимият изпитва душевна и физическа нужда от хероин, но сега разглеждаме физическото му състояние. Особено значение има състоянието на главния мозък. Хипократ пръв изтъква ролята на мозъка: „Човек трябва напълно да осъзнава този факт, че именно от мозъка - и именно от мозъка - произлизат нашите чувства на радост, удоволствие и веселие, както и нашата печал, болка, скръб и сълзи. Ние мислим с мозъка и с не-

гова помощ можем да виждаме и чуваме, способни сме да различим уродството от красотата, доброто от злото, това, което е приятно, от неприятното.”³⁰

Древният мислител определя мозъка като седалище на душата. Според него ние мислим и извършваме определени действия чрез мозъка.

Според разбирането в медицината, душата е цялостната личност, т.е. това е сложна психо-физиологична структура, контролирана от главния мозък.

Тук е редно да разграничим медицинското от Библейското разбиране за човешката душа и физическото тяло. Според думите на Бога, записани в Библията, душата е безсмъртна и след приключването на биологичния живот се отделя от тялото. Душата е отделен духовен орган на човешката личност. Т.е. след смъртта, човешката личност продължава да е жива, умира само тялото:

„Не се бойте от онези, които убиват тялото, а душата не могат да убият; а по-скоро се бойте от Онзи, Който може и душа, и тяло да погуби в пъкълa” (Мат. 10:28, РИВ).

Така, според библейската позиция, след смъртта душата продължава своето съзнателно съществуване, макар да е отделена от тялото.

Мозъкът определено играе централна роля при възникването на физическата зависимост, тъй като:

„Когато човек си инжектира хероин, той достига до мозъка и попадайки там, се превръща в морфин.”³¹

Физическата зависимост възниква при нарушение, недостиг или неправилно отделяне болкоуспокояващото вещество ендорфин в тялото на човека. Когато това вещество се набавя отвън поради различни причини, тялото на зависимия започва все повече да се нуждае от него.

Адаптацията към подобно физическо и душевно спокойствие, в резултат на всекидневен прием на хероин, се нарича наркомания, а прекъсването на този прием и процесът на връщането към нормалните естествени функции на организма се нарича рехабилитация. Периодът на възстановяване от физическата зависимост е кратък. Тялото се връща към нормалния си ритъм и функциони-

ране за около две седмици (в някой случай и повече), а цялостната дезинтоксикация, според медицината, настъпва приблизително за около четири години (при активен спорт процесът значително се съкращава). Под възстановяване на тялото разбирам прекратяване на абстинентния симптом, предизвикан от пристрастеността към хероина на биологично ниво. Пълното изчистване на кръвта или лечението на възможните други токсични увреждания, породени от злоупотребата с наркотични вещества, не са свързани със същността на духовната работа.

Но свободата от хероина, в сферата на физиологията, е само началната стъпка.

Психическо състояние

Психическата зависимост от хероина се изразява в моментно желание отново да се вземе наркотик, въпреки че тялото не изпитва физическа нужда и периодът на дезинтоксикация е преминал.

Когато зависимият се пребори с физическата абстиненция, придобива свобода и лекота от бремето да търси средства, за да си набави хероин. Но този период отминава и когато споменът от преживените физически и душевни болки избледнее, много често на преден план излиза миналото, споменът за разрухата, която е оставил зад себе си. Това изплуване на минало много пъти е било определящо за бъдещето ми. Макар и свободен от хероина, не бях свободен от вината и самообвиненията за това, което съм причинил на околните (роднини, приятели) и на себе си.

Малко са тези, които намират сили да обвържат волята си с „нещо“ или „някого“, за да се амбицират и да поправят грешките от миналото или да забравят за него, т.е. и да погледнат напред. Аз не бях сред тях или поне не за дълго време.

„Кога ще успея да оправя всичко, което съсипах?“ „С тази малка заплата какво да свърша по-напред?“ „Приятелите ми постигнаха толкова много, а аз?“ „Кога ли ще се развие този вирус на хепатит С, който прихванах?“ „Кога ще се разгледат делата за моите грабежи и кражби?“ Това бяха само част от въпросите, които определяха мисленето и състоянието ми след физическата абстиненция, а вярвам, че не само при мен е било така. В този период в ума ми се водеше битка, в която много често печелеше отново наркозависимостта и която в повечето случаи убиваше всякакво желание за бъдещата ми реализация. За жалост много рядко зависимите са мотивирани за по-дълго. Разбирасе, има и изключения сред тях.

Душевното състояние на наркомана е лабилно. В неговата душа, разумът, чувствата и волята като основни елементи на личността, в определени моменти са в силно противоречие.

Анализът на физическото и душевното състояние цели да ни помогне да установим и отстраним пречките в тези сфери, за да стане възможна душегрижителската работа, насочена към духа на човека. Когато аз заставах пред Бога в молитва на покаяние, моята

физическа абстиненция почти отсъстваше и имах определено стабилно душевно равновесие, което ми даваше способността да се концентрирам, вслушвам и държа адекватно. Опитвал съм да помагам на наркозависими под наркоза и резултатите са били нулеви. Излишно е да ви убеждавам, че в извършването на духовна работа с наркоман в състояние на физическа и психическа абстиненция, резултатите също ще са обречени на провал.

Тези стъпки по отношение на физическото, душевното и след това - духовното състояние на зависимия, според мен са всъщност определящи за началото на неговото лечение.

След като сме запознати с физическото (без физическа абстиненция) и психическото (видимо стабилна форма) състояние на наркозависимия, може да преминем към най-съществената работа с него - духовната, която засяга неговия мъртъв дух по отношение на Бога. Предимно в това се заключава и работата в християнските наркокомуни, където духовната работа с личността е преоритет, и точно тя дава истинските положителни резултати.

Библията подрежда човешката личност в следната последователност: дух, душа и тяло.

„И сам Бог на мира да ви освети напълно; и дано се запазят непокътнати вашият дух, душа и тяло без порок при пришествието на нашия Господ Исус Христос“ (I Сол. 5:23, РИВ).

Ще цитираме още едно богословско определение за трите елемента у човека:

„Първият от тях е физическото мутяло... Втората основна част, съставлява човека е душата. Това е психологичният елемент, основан на разума, чувствата, социалната взаимовръзка и т.н. Трети елемент е духът. Този религиозен елемент дава възможност на човека да възприема духовните неща и да отвръща на духовните стимули. Точно тук се помещават духовните качества на индивида, докато личностните характеристики се обособяват в сферата на душата.“³²

Дори след съединяването на човешкия дух с Божия Дух и освобождаването от наркотичната зависимост, този процес на изграждане продължава в същата последователност - като духовно, душевно и физическо стабилизиране.

Духовно състояние

За разлика от съвременната психология, която отнася душевните преживявания към духовното, Библията разглежда човекът като душевно и физически жив, но духовно мъртъв.

С тази позиция на отделеност от Бога, което означава роден в грях, вече се запознахме в началото на глава трета. А това се доказва в Посланието на ап. Павел към ефесяните:

„И съживи вас, които бяхте мъртви във вашите престъпления и грехове, в които сте ходили някога според вървежа на този свят, според княза на въздушната власт, на духа, който сега действа в синовете на непокорството, между които и ние всички сме живели някога в своите плътски страсти, като сме изпълнявали волята на плътта и на помислите, и по естество сме били деца на гнева, както и другите“ (Еф. 2:1-3, РИВ).

Тука апостола описва своя живот, преди да срещне Бога, който е бил според княза на въздушната власт, или, с други думи, от нечистите духовни сили. Князът на тази власт е дух, духовна демонична личност, която властва в различни области на човешкия живот.

Ап. Павел говори на духовно новородени хора, които някога са били духовно мъртви, но след това са били съживени (духовно възкресени).

Всеки човек по рождение е духовно мъртъв - независимо дали е бил той зависим някога или не. При духовно мъртвия човек няма жива връзка със Създателя му, не съществува живот с Него.

Духът на човека присъства още от самото му раждане, но не функционира (мъртъв е) по отношение на Бога. Духът е най-дълбоката част от личността. В Библията на места е представен като сърцето на човека.

Усещането за духовна липса (празнина) у човека идва от неговия дух. Този „духовен орган“ е вложен в нас от Твореца с цел в него да обитава и господства самият Бог чрез Светия Си Дух. Когато в началото ми четяха от Божието слово, с ума си не разбирах всичко докрай, чувствата ми бяха на моменти противоречиви, но дълбоко в себе си усещах благодатните думи на Божия Дух, че това

е истина, че трябва да се помиря с Бога. Когато поканих Христос да дойде в мени да ми помогне, Той направи моя дух Свое обиталище. Областта на човешкия дух не се схваща с ум, с чувства или с воля, а с вяра. Затова духовното израстване е свързано с израстване във вяра и ходене с вяра, както казва Светото Писание.

Затова най-важното е човек да бъде изпълнен със Светият Дух, с Неговата благодат и сила. Ако бях разбрал истината че съм грешник и че имам нужда да се покая за греховете си, само на ниво ум, това нямаше да ми помогне. Но когато тази истина достигна до духът ми с духовна сила, чрез благодатта и силата на Светия Дух, тази истина ме съкруши, доведе ме до смирение и истинско покаяние пред Бога.

За медицината и психологията за сега остава скрито, че човек притежава дух - чрез който поддържа духовна връзка с Бога. Ето защо, за да са по-ефективни в работата си в духовната област, психолозите и психотерапевтите първо трябва да преживеят духовно новородение. Според мен не е възможно да помагаш на хора с духовни проблеми, когато самият ти си духовно мъртъв. Тук не говоря конкретно за помощ на наркозависими, защото в борбата с наркоманията психологията има голям принос, но както казах вече, приносът е в областта на душевното – не на духовното, според Библейското разграничение което вече направихме. Немислимо е да се лекува в духовната област без наличието на духовен живот, Божие съдействие и водителство.

В Библията Бог разкрива един важен момент от живота на вярващия с Него: „Понеже, които се водят от Божия Дух, те са Божии синове...“ (Рим. 8:14,16, РИВ).

Един духовно новороден психолог пристъпва с молитва към работата си и упование преди всичко на Божието водителство и благодат.

Истинският духовен живот започва от възстановяването на тази духовна връзка между човека и Бога. За мен истински постигнат успех е да видя наркозависимия (и не само наркозависимите, а по принцип даден човек) духовно новороден и изпълнен с Божия мир и благодат в себе си. Такива духовно възкресени хора имат дори различен поглед и излъчване.

Според мен трудните възстановителни стъпки, с цел физическа и душевна стабилизация, при наркозависимия са необходимо условие за да бъде адекватен и готов да откликне на Божията спасителна благодат, когато Бог ще посети, посещава и докосва неговия мъртъв дух чрез четене на Библията, молитва и други духовни занимания, докато дойде момента на неговото духовно новорождение, както се случи и с мен. Защото Бог е новораждал духовно наркомани преди мен, новоражда и в момента, и ще новоражда и след мен, когато вече няма да ме има.

Мотивиране на зависимия

Според мен мотивирането е най - трудния момент, защото има много фактори, които пречат или способстват на наркомана да продължава да взима, да спира за период от време или да се опитва да съчетава хероина с живота си като цяло. В личен план аз винаги съм харесвал употребата на хероин, но не съм харесвал последиците до които води той, както в личния ми живот (психическа, физическа абстиненция, Хепатит С и т.н.), така и в материален аспект като социално положение и т.н. Истината е, че се замислих за по-сериозно лечение, едва когато бях стигнал дъното след една година сериозна употреба. Преди това съм спирал, но с мотивацията за няколко дена за да мога да се изчистя малко и след това започвах от ново. В началото аз заобичах хероина поради това което ми даваше, едва по-късно, когато започнах да търпя последствията и загубите които ми нанасяше, започнах да се опитвам да се изтръгна от него. Силно мразех последствията от хероина тогава, когато се опитвах да се лекувам или оставах без него поради липса на пари и т.н. Но когато минеше физическата абстиненция се променяше и мисленето ми. Други зависими след като са преминали физическата абстиненция, посягат отново към него поради някакъв нещастен случай или обстоятелство в живота им. Трети не могат да забравят спомена и усещането, което хероина дава и периодично прибягват при него за „почивка”. Четвърти, дори след като са прекратили дрогата и се завърнат в реалността и това което са оставили след себе си, започват да го взимат като утеха, за по-лесно преживяване на пораженията, които хероинът им е нанесъл. През моя наркомански живот аз посягах отново към хероина и при четирите варианта, които описах, като има още редица обстоятелства, които насочват наркомана към рецидив. Вярвам, че това поведение е характерно за повечето наркозависими. Но в крайна сметка, всичко зависи основно от наркозависимия, неговия характер и воля, които притежава като личност. Имам приятел, който спря хероина, защото произлиза от добро семейство, което му оказва навременна помощ, преди всичко с авторитета на родителите, който те имаха върху него.

Самият факт, че зависимият изрази воля да се лекува (изрази воля за лечение, но когато не е под наркоза, защото хиляди са слушайте, когато зависимите обещава под въздействието на хероина всичко и на всички), това вече е голям напредък.

Важното е, независимо по какъв повод се случва, да се породи желание за прекратяване. Радостното е, че то е на лице. Мойте истински мотивации са произлизили от недостиг на пари за хероин и сам съм се затварял по една седмица без никой да ме мотивира. И то съм изкарвал абстиненцията без никакви медикаменти - не веднъж. Предпочитах да не спя 4-5 дена, но да ми мине по-скоро, отколкото да пия хапчета и буквално 15 дена да не знам къде се намирам.

Според мен мотивацията предимно се заражда, тя води началото си от беседи с наркомана и т.н. Още повече, ако зависимият има пример пред себе си в лицето на бивш наркозависим. Тази мотивация трябва да се поддържа и подхранва. Според мен затова успеваемостта на наркокомуните е по-голяма и с по-голяма алтернатива за справяне с проблема, защото там с наркоманите работят бивши наркомани и то по 24 часа. За мен християнските наркокомунни са сред най-ефикасните методи за лечение с всякакъв вид зависимост, като след излизането от комуната отговорността дали ще взема отново или не, според мен, си зависи от човека.

Смятам, че наркозависимия не трябва да се разглежда от гледна точка, че не може, според мен не иска. Вярно е, че с течение на времето се развива и по-голям нарконавик, но зависимия може винаги да вземе решение да се лекува. След като не може да се оправи в нормални домашни условия, затова има наркокомунни, още повече, че там ще е заобиколен с бивши наркозависими, което е един голям плюс.

Отново подчертавам, че според мен наркомана не иска да се лекува, защото ако не може да се справи в една среда, то в друга ще може, и това е доказано. Но повечето зависими са изнежени и не им се стои в комунни. Според мен трябва да се поставят ясно и категорично условия от страна на близки, роднини, майка, баща, брат и т.н. на зависимия: или отиваш в комуна или се оправяй както знаеш! Той трябва да решава. За мен този метод също е част от

мотивирането на зависимия, въпреки че някой няма да се съгласят с него.

Изключено е да обхванем всичко относно мотивацията в тази точка, но според мен най-важното е, че мотивацията е процес, в който участват две страни. Едната е човекът който подава рамо на зависимия, а другата страна е самия зависим.

Но тъй като книгата е с духовен характер искам да преминам към духовната страна.

Аз се радвам, когато някой наркоман спира да взима хероин независимо по какъв начин, с какъв подход и метод, макар след като е спрял да остане с психическата си (душевната) абстиненция. Стига метода и подхода да са градивни, а не окултно деградивни. Но искам да ви кажа, че за мен този човек си остава потенциален наркоман. За мен истинското лечение и свобода, които настъпват са чрез намесата на Иисус Христос. Знам, че това звучи за много хора абсурдно, но е факт в живота на много вече бивши наркомани. И ако попитате всеки един от тях, които са придобили свобода чрез Бога, ще ви кажат точно това: Иисус Христос ме освободи! И то без рецидив. Много хора споделят, че децата им са били в Испания и къде ли още не в християнски комуни, но като се върнат, отново започват. Искам да ви кажа, че тези, които намират истинска свобода я намират в Иисус Христос, не в комуната. Не казвам, че престоя в комуната е напразен, но спасението идва от Христос, не от организацията, не и от хората които работят там.

Както вече видяхме, при наркомана хероинът е средство-то, чрез което съзнанието му е под влиянието на наркозата, става пасивно и така демонични сили могат да навлязат в неговото подсъзнание. Убедихме се, че за демоничните сили това е една от най-важните сфери на действие в личността на зависимия. Наркоманът не осъзнава, че много пъти е воден подсъзнателно. Когато човек се занимава съзнателно с някаква дейност, неговата активност ограничава въздействието на демоничните сили. Но когато се сблъска с тежък проблем или непреодолима трудност, смърт на близък или друга съществена загуба, при повечето хора съзнанието блокира под товара на скръбта или трудността и движеща сила става подсъзнанието. Ако в случая става въпрос за наркозависим,

твърде вероятно е в такъв тежък момент към ума му да изплува мисъл от подсъзнанието: „Ще взема да се надрусам само ведъж за да мога да преодоля това по-лесно“, която всъщност може да води началото си чрез внушение от нечисти духовни сили, които отново го връщат към наркоманията. Самият човек също може да реши сам, без духовно въздействие, да отиде и да си вземе, просто като си припомни усещането за мира, спокойствието и пълнотата, която предлага хероина.

Точно тук е мястото да споделя, че човек, който принадлежи на Исус Христос, в такива тежки моменти Бог го изпълва с мир, който му дава подкрепа да изживее този момент от живота си с Неговата благодат и подкрепа. Споделям това от опит, защото не веднъж Бог се е застъпвал за мен в такива тежки моменти, когато под тежестта на проблема, дори не съм се сещал да се помоля и да извикам към Него за помощ. Това е само една страна от невероятно-то приятелство между човека и Бога и духовната връзка по между им. В такива моменти дори и мисъл не ми е минавала за хероин, като преди да стана Божий син, точно такива моменти са ме връщали отново към drogата.

Според мен, както вече казах, при наркомана става въпрос и за духовно нечисто влияние, което е в основата на много от подтиците, който се зараждат у наркозависимия, наред и с другите фактори които му помагат отново да посяга към хероина, независимо дали е в абстиненция или я е преминал. Освен горепосочените четири варианта на рецидив в началото на точката, от духовна гледна точка рецидив към наркоманията води демонично влияние и духовната непълнота, на която хероина предлага доста успешна и с нищо не повторима имитация. Искам да споделя от личния си опит разпознаването на това демонично влияние.

При демоничното въздействие може ясно да се разграничи силното желание за прием на хероин съпроводено с натрапчиви мисли. Това е различно от желанието за хероин, предизвикано вследствие на празнината. Демоничното въздействие има свой специфичен агресивен характер.

Желанието за наркотик, предизвикано под духовно въздействие, идва агресивно и принуждаващо, съпроводено със силен стре-

меж и копнеж за хероин. Но е придружено и с духовна сила и се усеща периодично, на моменти.

Ще дам пример от животаси. При единот многократните опити за лечение отидох в отдалечено село, където нямаше транспорт за връщане и разчитах, че това ще ми попречи да си набавя хероин през периода на лечението. Противно на очакването ми, на третия ден, когато след две безсънни нощи психическите и физическите болки се усилиха неимоверно, въпреки тежкото ми състояние и липсата на транспорт, тръгнах за София на автостоп. Вероятността да се придвижа така до столицата не беше голяма, тъй като по този път не минаваха почти никакви коли, но продължавах заради крайната цел - хероина.

Както вече споделих, психическата зависимост на моменти е съпроводена с нечисто духовно внушение на натрапчиви мисли за хероин. Тези мисли се появяват постоянно и нямат власт над лекувания се, докато той е твърд в намеренията си и продължава да желае лечението си. Но на третия или четвъртия ден силата на тези мисли в ума се усеща още повече заради все по-голямата психическа нужда и все по-нетърпимите физически болки. Тогава съм разпознавал най-много това влияние и активност на демоничните сили в ума ми. Не веднъж се провалях, когато възприемах тези мисли, и започвах да разсъждавам над тях, и без да осъзнавам, присъединявах волята си към волята на това нечисто духовно влияние. Обмислях различни варианти как да намеря хероин и стигах до там, че въображаемо се пренасях в момента, когато вече съм взел наркотика. Така под това начално внушение и доразвиване на тези мисли преодолявах всички прегради - първо вътрешно, а след това идваше и изпълнението им в реалния ми живот. Тази духовна нечиста методика на демоничните сили в ума ми, ми е вече доста добре позната, защото по силата на внушението те работят не само с наркозависими и не сам по отношение на наркотиците, а в стимулиране на похот, разврат, разпри и т.н.

Истината е, че след като се подадох на подобни мисли и вземах решение да спра да се лекувам, настъпваше друг етап. С този избор, направен под влияние на нечистите сили, идваше и нечистата духовна сила за изпълнението му. Духовете вкарват в психиката

на човека нечиста духовна сила. Не се очудвайте на това, защото има хора, които под въздействието на демонична сила проявяват наистина удивителни способности и проява на свръхестествена сила, която не е присъща на човека без тази духовна демонична намеса. Но при наркозависимият не става въпрос за чак такова демонизиране или духовно обладаване. Горният случай го цитирах просто като пример. Това духовно въздействие е преодолимо и всеки зависим, който е дръзвал да се лекува, го е преодолявал и то не веднъж. Споделих го с цел да е в помощ на някой, защото тук става въпрос за верига от демонични въздействия. Освен натрапчивите агресивни мисли в ума на зависимия, среща се друг вариант, чрез внушение, което е на ниво подсъзнание. Мислите, които идват в ума ни са от подсъзнанието, което е поле на действие за внушение, а ние ги възприемаме като наши. Мислите идват в първо лице единствено число, например: „На вън все ще си намеря пари, отколкото да съм тук и да лежа!“ „Може да срещна еди кой си и заедно да измислим нещо!“ „Днес за последно ще взема“, „От колко време не съм взимал, само веднъж нищо няма да ми стане!“ Вероятно ще ме попитате как разпознавам тези мисли и ги разграничавам от себе си, след като са в първо лице и как разграничавам истинските си мисли? И това е много уместен въпрос. Истината е, че тези мисли, които идваха в ума ми в първо лице единствено число, успях да ги уловя и разпозная, едва когато преживях духовното си новородение. След като преживях духовното си новородение и осъзнах свободата си, веднъж се подмавих, точно по този начин, от такива мисли и отидох и си взех хероин. Тогава за първи път осъзнах още по-дълбоко промяната, която Иисус беше извършил в мен. Тогава си забих иглата, но я забих никак насила, с усещането, че наистина нямам нужда от нея. Сложих си хероина, но осъзнах, че това, което вече имах като мир и пълнота от Бога е повече от това, което хероина ми предлага. Затова и казвам, че Божията пълнота и мир превъзхождат тази на пороци като: алкохол, наркотици и др.. От тогава започнах да анализирам процесите у себе си и предимно демоничното влияние, защото от самото начало аз имах определено знание и познание за него от опит. Затова пиша книгата сега, когато вече имам 7 години натрупан опит като духовно новороден човек с духо-

вен поглед върху проблема и предимно в собствения си живот. Разпознаването на тези мисли не се получи от веднъж, а постепенно, когато започнах да изучавам Библията и да се запознавам с моето духовно положение в Христос. Затова написах и определена глава за новото самосъзнание на духовно родения човек. Ще се опитам да обясня тази важна духовна истина.

Духовно роденият човек е присаден в Христос, което означава, че в тази му позиция от него самия никога няма да произлезне мисъл за връщане към хероина, тъй като той има всичко необходимо за душата си - и вътрешното спокойствие и мир, и е лишен от тази способност. Това важи и за други пороци и наклонности. Той е новосъздание (II. Кор. 5:17). От новата духовна същност не може да произлезне такава наклонност към порок. Затова в главата за самосъзнанието в Христос подчертах, че духовно новородения човек трябва да познава себе си, вече като нов човек с нова духовна самоличност. А това познание и съзнание се развива постепенно, когато човек израства духовно. Затова Бог говори в Библията за деца, младенци и бащи във вярата. Когато определям наркозависимия като окултно натоварен и с окована воля имам точно това предвид, че той не само че не знае и не познава духовните реалности и демонични внушения, но на моменти дори не е господар нито на ума, нито на мислите си, и по този начин прави грешни избори и взима неправилни решения.

Тези демонични действия, изразяващи се предимно във внушение, се откриха още по-ясно у мен, когато дори след като бях духовно новороден, усещах духовно демонично водителство, което с определена духовна сила и агресия ме подтикваше към извършване на грехове, от които наистина съзнавах, че вече бях свободен.

Според мен това е нормално явление при хора, които излизат от окултно робство, защото в тях започва процес на духовно изграждане и формиране на ума. Придобиването на духовна устойчивост е процес. Човек може да е свободен, но трябва да се утвърди в свободата си. Затова Библията говори към духовно новородените и вече свободни хора: „И така, стойте твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго” (Гал. 5:1).

Затова според мен за тези духовни атаки се подхожда с пост, молитва, четене на Библията, които отслабват демоничното влияние и Божията благодат подкрепя човека. Преживял съм това от опит и мога да кажа, че духовната атмосфера се отразява по особен начин на човешката душа. Не случайно споделих в автобиографията си, че в църквата, в която отидох, усещах осезаем мир. Споделих, че мислите за хероин постепенно изчезваха. Хорас тежки окултни проблеми свидетелстват също, че демоничното влияние постепенно отстъпва, когато човек се занимава с духовното.

Редки са случаите, когато наркозависими прибягват към пълно духовно лечение, защото след като премине физическата абстиненция и психически укрепнат, те си изработват система с която противостоят, отхвърлят или избягват този род мисли за наркотици и така живеят. Но въпросът е до кога? Затова казах, че за мен такива хора са потенциални наркомани. Защото според мен проблема не е решен, тъй като, ако мога така да се изразя, е духовен проблем възникнал върху духовно проблемна основа, на която стои зависимия. Първо, наркомана е духовно мъртъв и има нужда от духовно новородение и връзка с Бога, и второ, наркомана е подложен и на духовно демонично влияние.

И както не веднъж съм казвал, Бог работи предимно с грешници. За мен думата наркоман е синоним на грешник.

Аз не бях мотивиран наркоман да спра хероина, а бях мотивиран от Бога грешник, да предам живота си в Неговите ръце. И това което направих е, че просто откликнах на Христовия призив да Му предадем себе си, като направих необходимите стъпки за това. Това е.

Истинската мотивация идва от Бога, Който предимно употребява хора за да мотивира други проблемни хора. И тук не става въпрос само за наркозависимостта.

Участвал съм в работата по освобождаване на духовно поробен човек, чийто демонични прояви бяха толкова явни физически, че на този фон, повярвайте ми, наркоманията изглеждаше бледо отражение на действителните духовни проблеми, в които тези духовни сили могат да вкарат човек, и то с вечни непоправими последици за душата му. Да не говорим за психическия и духовния гнет, който

тази душа преживяваше, и времето през което демоните ѝ говореха директно в ума ѝ чрез мисли, че ще направят всичко възможно за да я вземат в ада заедно с тях.

Моята задача винаги е била, доколкото ми е възможно, с Божието съдействие, да помогна, било то на зависим или на друг човек, да си постави за цел да преживее истинската свобода, която е напълно реална, както за мен, така и за него, независимо на какъв порок е подвластен, и да пристъпи към осъществяването на тази цел. Не е лесно, но не е невъзможно.

Вярвам, че при наличието на правилна библейска мотивация - да прекрати греховния си живот - зависимият ще започне да придобива увереност от Бога, че е възможно да постигне реална свобода, и същевременно ще черпи духовна сила от Него за реализирането ѝ. С Божията благодатна подкрепа и Божиите откровения за зависимия ще бъде възможно с вяра да вкусува приближаващата свобода до момента, когато я преживее реално.

Съществено за приближаването му към Христос е да четехристиянска литература. Чистата атмосфера на църковната среда също оказва благотворно влияние.

Искреното ми желание е, с Божията благодат и съдействие, да успея да мотивирам било то наркозависим или обикновен човек да потърси Бога. Защото Изкуплението и Спасението, които Иисус Христос изработи, е за всички без изключение, защото всеки човек има духовен проблем още от раждането си, а греховния ни начин на живот, който водим в следствие, е поредното доказателство за това, че нещо не е наред у нас.

Истината е една, че човекът е болен от най-коварната болест и това е грехът. Процесът, при който се осъзнава проблема – греховност, и човекът вече иска да прекрати този начин на живот, е малко по-тежък сред зависимите и като цяло сред хората, които в една или друга степен са окултно натоварени, тъй като при тях активното демонично въздействие, чрез подсъзнанието им, допълнително утежнява състоянието на обременената им с грехове и вина душа. Но ако попитате всеки един наркозависим, който се е обърнал от греховния си живот и е бил духовно новороден от Бога, той ще ви каже, че истинския му проблем не е бил наркозависимостта, а грехът. Може да

се убедите в това, като вземете интервю от бивши наркомани във всяка една християнска наркокомуна.

Тъй като вече казах, че за мен думата наркозависим е синоним на грешник, от тук нататък ще употребявам двете думи като взаимно заменяеми.

Запознаване на зависимия с Божиите истини, разкрити в Библията

Целта ми, когато беседвам с наркозависими или с обикновени хора, е до колкото мога да им помогна да видят себе си в светлината на Библията. Според мен нещата започват от зараждането на надеждата у тях, че чрез Иисус Христос винаги могат да започнат живота си отначало, като пълноценни личности, духовно стабилни и уравновесени, независимо от какво естество е проблема им, било то порок и т.н.. Когато човек отвори сърцето си и повярва, че това е възможно и за него, според мен зараждането на тази надежда е вече постигнат успех в процеса на запознаването му с Божиите истини. Преди да преживея духовно новородение, аз притежавах у себе си тази надежда. Затова е важно да четем Божието слово, защото притежава духовна сила да променя човека. Много от хората са преживели положителен обрат в живота си чрез Библията, която е жива Книга, и им е давала надежда и подкрепа в трудни моменти. Зараждането на истинската вяра е плод от слушане и четене на Христовото слово (Рим. 10:17).

Желанието в човека да постигне и осъществи това духовно новородение (обновление), за себе си, на практика е свързано с осъзнаването на собствената му греховност пред Бога. Греховност, на първо място, като състояние на духовна отделеност от Него по рождение и, на второ място, чрез извършените от самия човек дела, които свидетелстват за наличието на грях в живота му. Бог се е постарал да убеди всеки човек в тази истина и знам, че всеки има съзнание за поне един грях в живота си.

Няма как да поискаш да имаш духовни взаимоотношения с Бога без да си осъзнал лично и признал за себе си, че ти никога не си Го познавал, че си отделен от Него, и че имаш нужда от Него.

Истинското съзнание за греховност, което води до положителна промяна в живота на човека, идва от Бога чрез откровение - така, както и след това Бог посочва изходния път, отново чрез откровение. А това често се случва, когато четем Библията, слушаме проповеди, беседваме върху духовните теми и т.н. Когато казвам, „откро-

вение” имам предвид Бог да просветли ума на човека и да докосне мъртвия му дух, като разкрие истинското значение на думата „грех” пред Твореца.

В следващите редове ще разгледам по-конкретно момента, в който човекът се обръща към Бога.

Наистина неведоми са Божиите пътища, по които Той води хората към връзка със Себе Си, но при всички е необходим един задължителен духовен акт - духовното новорождение на човека. Иисус Христос първи постави това условие за влизане в Божието царство и проумяване на Божиите истини (Йоан 3:3). Ние ще се спрем на това, което е постановения библийски модел, оставен ни от Иисус Христос в Библията, а именно Неговата и на останалите мъже на вярата проповед: Покайте се! (Мат. 4:17 Марк 1:15 Деян. 2:38) Т.е., след като сте чули благовестието, обърнете се от досегашния си начин на живот и се помирете с Бога, като Го призовете в живота си.

Да осъзнаеш, че си грешник

Когато Божият Дух проговори към сърцето ми, докато с човека в църквата четяхме Библията, и ме изобличи за греховния ми живот, аз изместих фокуса си от това, че съм наркоман, а по-скоро дойдох пред Бога като грешник, който е в бунт против Него, и е наркоман. Тогава вече фокусът ми не бе съсредоточен върху проблема наркомания. Искам да ви кажа, че усещането е, че си разкрит, че нищо от това, което си првил не е скрито от Бога, а аз действително съм вършил доста неща, от които се срамувам. В този момент на изобличение, изобщо не ми беше до наркоманията ми.

Божията благодат е насочена към човека още от рождението му, но докато той не осъзнае греховното си състояние пред Бога, той не може да почувства нуждата си от нея. Затова Христос, преди да бъде възкресен и възнесен в небесата, каза на учениците си, че Светият Божи Дух ще изобличи човека за грях (Йоан 16:8), а следващото Му действие е, като му посочва и изхода от това състояние чрез Изкуплението, което Иисус Христос извърши на кръста за неговото вечно спасение.

Осъзнаването на собствената греховност е подготвителен процес, чрез който Бог води човекът към Себе Си, за да му разкрие същността на спасението и делото на Христос на Голгота, Който изкупва човека за Себе Си.

Осъзнато състояние на греховност

Когато наркозависимият осъзнае, че е грешник, той идва пред Бога първо като грешник, не като наркоман. Тогава вече фокусът не е върху наркоманията. Проблемът не е, че наркоманията пречи на грешника и той иска да се отърве от нея, а че със своя греховен живот е в бунт против Бога и спира благословенията които Бог би искал да му даде. От такава гледна точка наркоманията се оказва средство, което кара грешника да потърси помощ от Бога, и когато се обърне към Него, чрез Библията да разбере своето истинско състояние.

Божията благодат е насочена към грешника, но докато той не осъзнае безпомощното си греховно състояние, не може да почувства нуждата си от нея. Без съзнанието за греховност очите му са затворени за Божията благодат и той не може да приеме нейното спасително дело, нито да се уповава на Бога.

Притиснат под товара на вината и съзнанието за греховността си, човекът придобива способността да види това, което Бог е извършил за него и вместо него на кръста. Осъзнаването на собствената греховност е подготвителен процес, чрез който Бог води човекът към Себе Си, за да му разкрие същността на спасението и делото на Христос на Голгота.

Едва тогава грешникът може да преживее радостта от спасението и да прехвърли целия товар на Христовия кръст, където Богът, пред Когото е грешил, му показва любовта и милостта Си, като въпреки грешното му естество Го изкупва за Себе Си.

Да приемеш Христос с вяра

Бог е извършил това изкупление за всички хора. Спасението не е само за хора като наркозависими, алкохолици, проститутки и др., но то започва да действа у тях и да ги ползва едва когато го приемат лично, всеки за себе си.

Ако човекът вече е осъзнал духовното си състояние и иска да промени статута си от духовно мъртъв към духовно жив, следваща стъпка която Бог очаква от него е, когато Светия Дух му е разкрил какво е направил Иисус Христос за него на кръста, да се обърне в молитва на покаяние пред Бога. Да Го помоли да му прости и да Го покани в живота си.

На теория нещата изглеждат лесно постижими, но осъзнаването на тези прости истини, описани в три точки, на мен ми отне тринайсет години.

В следващата подточка ще разгледам по-подробно и задълбочено тази истина, т.е. основните моменти които проследих в живота си, когато Бог ме подкрепяше и приближаваше към Себе Си.

Вземане на осъзнато решение - приемане на живия Бог Иисус Христос като свой личен Спасител

Свободата, към която се стреми наркоманът, зависи пряко от неговото волево съдействие. В Библията под Божия благодат се разбира водителството и съдействието на Бога в помощ на грешника, който Го търси в целия процес на просветляване на ума му. Още от раждането на човека Божията благодат е насочена към него и тя обхваща процеса на възстановяване на връзката с Бога, на духовно израстване и т.н. до срещата с Него във вечността.

Божие съдействие в живота на ап. Павел (апостол и Божи работник), и не само в неговия живот, но и в живота на всеки, който се приближава към Бога и вече е Негово дете, е изразено в стиха: „И дадената ми Негова благодат не беше напразна, но се трудох повече от всички тях - не аз обаче, а Божията благодат, която беше с мен” (I. Кор.15:10, РИ).

Когато казва: „трудох се” ап. Павел посочва усилията на собствената си воля, но когато казва: „не аз, а Божията благодат” той твърди, че благодатта му сътрудничи, но не когато е пасивен и безгрижен, а когато се напруга и действа.

С други думи, Божията спасителна благодат е съдействаща в спасението на грешника и ще продължава да му съдейства, когато той да вземе решение да продължи да търси Бога. Както видяхме, още от раждането на човека Бог се бори за спасението на душата му, като му съдейства и помага в живота, и го води към делото на кръста, което Той е извършил за него.

Благодатта е постоянната помощ и непрестанната подкрепа от Светия Дух. От нас се очаква волево действие и взимане на решения, а всичко друго, което трябва да се извърши и доведе до край, е дело на Божията благодат, на която сме призвани да сътрудничим в наша полза.

Приближаването на човека към Бога е процес, ръководен от Светия Божи Дух. Единствено това, което е вдъхновено от Христовия Дух, ще стигне до най-дълбоката страна на човека - духа му - и

ще го събуди. Думите, изречени с благодатното съдействие и сила на Светия Божия Дух, оставят в сърцето траен отпечатък.

В Първото послание към коринтяните ап. Павел пише:

„Иговоренето ми, и проповядването ми не ставах с убедителните думи на мъдростта, а с доказателство от Духа и от сила, за да бъде вярата ви основана не на човешка мъдрост, а на Божиата сила“ (I. Кор. 2:4-5, РИ).

Най-важното тук е, че човека трябва да се доверява на Божиата сила. И в това послание се потвърждава, че Божиата благодат се явява чрез сила, съдействаща на невярващия, сила, за която той трябва да се хване. Самият Бог призовава към упование в Неговата сила:

„Или нека се хване за силата Ми, за да се примири с Мен! Да! Нека се примири с Мене“ (Ис. 27:5, РИ).

Съзнателното решение е най-важният момент в приемането на Бога като личен Спасител и на Неговото изкупително дело на кръста.

За да подкрепя с пример силата на този съзнателен избор, ще се позова на наблюдението на Виктор Франкъл, професор по психология, който през Втората световна война е прекарал известно време в лагери:

„А винаги трябваше да се прави избор. Всеки ден, всеки час предлагаше възможност да вземеш решение, което определяше дали ще се подчиниш, или не на онези сили, заплашващи да те ограбят от самата ти същност, от вътрешната ти свобода; решение, което определяше дали ще станеш или не играчка на обстоятелствата... каква личност ще стане неволникът, е резултат от вътрешно решение, а не само от влиянието...“³³

Важната роля на съзнателния избор продължава и след приемането на Христос като Спасител - в процеса на формиране на личността. Това приемане трябва да е съзнателен акт за човека.

Определено мога да кажа, че както аз, така и другите зависими първоначално идваме пред Бога, за да намерим свобода от наркоманията, а след това, когато разберем, че проблемът е в греха, започваме да търсим спасение от самия корен на всяко зло в живота ни.

Библейското покаяние е: „...едновременно боговдъхновена скръб за извършения грях и твърда решимост за недопускането му повторно”.³⁴ „Първата стъпка от християнския живот е наречена обръщение. Това е моментът, в който човекът в покаяние, се отвърща от досегашния си начин на живот и се насочва, към Бога.”³⁵

Според мен, ако Светият Божи Дух е в основата на процеса на примиряване на човека с Бога, и решението на човека, който обръща гръб на греха, е зряло и осъзнато, а не прибързано (просто защото някой го е накарал да се покае, а на човека му е неудобно да му откаже), като следствие от покаянието у него ще настъпят редица духовни промени. Една от тях е, че той възкръсва духовно за нов живот, който вече живее за Бога, не за себе си. Бог влива у него Своя несътворен живот. Това се нарича духовно новородение - човекът получава ново естество, което Бог влага у него.

С духовното новородение Бог изпълнява Своего обещание: „Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във вас, и ще отнема каменното сърце от плътта ви, и ще ви дам сърце от плът. И ще вложа Духа Си вътре във вас, и ще ви направя да ходите в наредбите Ми и да пазите правилата Ми, и да ги вършите” (Езек.36:26-27, РИВ).

Макар да не се „вижда” как Иисус Христос пребъдва в нас, резултатите от Неговото присъствие са видими.

Вследствие на единството с Бога у човека се поставя началото на една трайна вътрешна промяна, която нито един психолог, хипнотизатор, екстрасенс и изцелител не може да извърши.

Ако в човека, след покаянието, са налице плодовете на новия живот (свидетелства лично, че е преживял свободата, има мир с Бога, покой, започва да мрази греха), вече можем да го възприемаме като духовно новороден човек с библейски статут - Божие дете, на което му предстои духовно израстване.

Духовното израстване е и следващата тема, която ще разгледаме.

Нова самоличност (ново самосъзнание/самоопределяне) в Христос

Искам в началото да поясня, че изразът „в Христос” предава идеята за това, което сме и притежаваме, след като сме преживели духовно новородение и сме се съединили с Него. Този израз на практика означава, че сме прекъснали стария начин на живот според светските стандарти и преминали към новия живот под Божие ръководство. Когато се примиряваме с Бога и се съединяваме с Него, в нас настъпват множество промени: ставаме Божии деца, придобиваме Христов ум, вече сме новотворение в Христос и т.н.

Както при физическата смърт на тялото то вече не е част от този свят, така при обръщането към Бога и съединяването с Него ние прекъсваме връзката си със съзнателния греховен начин на живот и започваме нов живот. С други думи умираме за стария начин за живот и възкръсваме за нов живот в единение с Бога.

Така от грешник се превръщаме в Божие дете, нов човек. Този нов човек започва да израства пред Бога и да се запознава с Божиите истини за себе си, както малкото дете израства и научава от своите родители за себе си, за своя род и т.н. Подобен процес протича и при Божието дете, когато чете Библията, моли се, среща се с други вярващи.

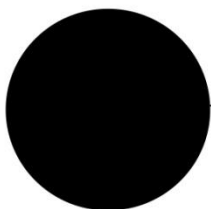
Този процес на опознаване е съпътстван с лични битки. Тъй като преди да стане Божие дете, човекът е бил грешник и у него са изградени определени греховни навици, защитни механизми, характер, формиран под влиянието на нечистия му живот, всичко това подлежи на преобразуване. Точно в този период на незрялост нечистите демонични сили успяха да ме измамат, да ме заведат в харизматичната църква и да ме отклонят за определено време от здравото библейско учение.

Независимо че човекът е свободен от властта на греха, много пъти във всекидневието си той реагира според стари модели на поведение и това се случва поради духовната му незрялост. В такива ситуации не е нужно да се самообвинява, а просто трябва да продължи да следва Бога и израствайки, да се преобразява постепенно според Божия характер. „И не се съобразявайте с този свят,

а се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля - това, което е добро, благоугодно и съвършено” (Рим. 12:2, РИВ).

Умът е основен компонент, когато се формира цялостното съзнание и само-съзнание на човека. Ще се опитам да илюстрирам този библейски стих в схема 4.

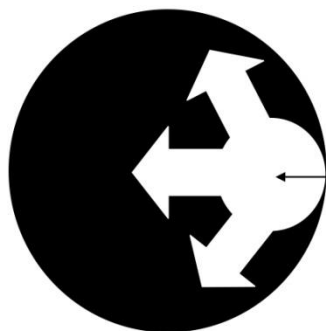
Схема 4

Черният кръг представлява ума на човека, изпълнен със знания и убеждения, съгласно които той възприема себе си и заобикалящия го свят.

Но независимо колко е образован човек, или на какви норми се подчинява, неговият ум е формиран според живота му без Бога.

След духовното раждане в човека започва процес на обновяване на този ум.

Белият кръг и стрелките, излизайки от него, представлява осветената част от ума на човека, съединил се с Бога. Той вече притежава Христов ум.

Но тъй като човешкият ум се е формирал в независимост от Бога, всички знания и убеждения в него, зародили се до момента, в който човекът оправя взаимоотношенията си с Бога, подлежат на сверяване и уеднаквяване с Божия ум чрез Библията.

Изпълването на човешкия ум с Божиите истини и промяната му чрез тях изтласква и поправя всичко, придобито преди духовното му раждане.

Белият кръг е в процес на разширяване – променя се начина, по който мисли новоповярвалият във всяка област от живота си. Колкото повече човек общува с Бога чрез молитва, пост и четене на Библията, толкова повече неговият ум се преобразява. Преобразяването е точно този процес, при който мисленето се формира според Божието слово и Божия поглед върху човека и заобикалящия го свят.

Ако този процес при новоповярвалия спре, човекът остава на етапа на „духовно детство“. С други думи, той може да е духовно роден, но да си остане „духовно бебе“ до момента когато ще застане пред Бога във вечността.

Подходящ нагледен пример за нуждата от преобразяване на ума и начина на мислене откриваме в Библията във връзка с ап. Петър (Деян. 10:1-11-18). Той е формирал съзнателното си мислене като израилтянин и смята езичниците за по-нисшестоящ народ пред Бога, тъй като Божият Закон е даден на Израил и спасението на хората идва чрез Израил.

Въпреки тригодишния му живот с Христос и значителните промени, настъпили у него, за да може Бог да го употреби той да занесе спасителната вест в дома на един езичник, нещо трябва да се промени у ап. Петър и това е начина му на мислене, който в действителност не отразява Божия поглед към езичниците. Затова Бог проговаря на апостола във видение, чрез което му показва, че трябва да промени мисленето си и отношението си към тях. След видението и решението на Петър да се покори на Бога, в текста се описва спасението, което Бог извършва в този езически дом чрез него. За да можеше да бъде Божий инструмент в тази ситуация, той се нуждаеше от обновяване на ума си.

Искам да подчертая, че Бог проговаря на апостола и настъпва тази промяна в отношението му към езичниците, точно когато той бе решил да прекара време с Бога в молитва. Това е важен момент, тъй като промяната в нашите умове се осъществява най-вече чрез диалога ни с Бога, през времето, което отделяме, за да останем сами с Него в молитва, пост, четене на Библията и т.н.

Съзнанието за собствена самоличност на новоповярвалия, преди избавлението му, отчасти е формирано въз основа на множество негативни представи за себе си и комплекси за малоценност. Подобни лъжливи представи за себе си са често явление сред хора, подложени на демонично въздействие и атаки. Ето защо ще проследим как е разгледан този проблем в книгата на д-р Нийл Андерсън „Победа над мрака”.

Духовното изграждане на Божие дете като стабилна духовна личност е пряко свързано с изграждането на неговото самосъзнание като християнин. След като преживее духовно новородение, човек се нуждае от израстване в новото си самосъзнание и самоопределяне и ако той приеме с вяра радикалната промяна на своята същност от грешник в Божие дете и започне да живее и постъпва

според тези истини, във всекидневния му живот ще има положителна духовна промяна.

За да покаже това, Н. Андерсън предава библийските стихове в първо лице единствено число: Кой съм аз в и чрез Христос?

„Аз съм Божие дете (Йоан 1:12).

Аз съм дете на Бога и лукавият (дяволът) не ме докосва (I. Йоан 5:18).

Аз съм син на Бога, Бог е духовният ми Баща (Римл. 8:14-15; Гал. 3:26; 4:6).

Аз съм храм – жилище на Бога. Неговият Дух и Неговият живот пребъдват у мен (I. Кор. 3:16; 6:16).

Аз съм съединен с Господа и съм един дух с Него (I. Кор. 6:17).

Аз съм член на Христовото тяло (I. Кор. 12:27; Еф. 5:30).

Аз съм ново създание (II. Кор. 5:17).

Аз съм примирен с Бога и служител на примирението (II. Кор. 5:18-19).

Аз съм Божие творение – Негово дело, - за да върша волята Му (Еф. 2:10).

Аз съм избран от Бога, свят и възлюбен (Кол. 3:12; I. Сол. 1:4).

Аз съм праведен и свят чрез новото си естество (Еф. 4:24).

Аз съм светия в Христос (Еф. 1:1; I. Кор. 1:2; Фил. 1:1; Кол. 1:2).

Аз съм израз на живота на Христос, защото Той е моят живот (Кол. 3:4).

Аз съм светлината на света (Мат. 5:14).

Аз съм приятел на Христос (Йоан 15:15).

Аз съм участник в Христос - споделям Неговия живот (Евр. 3:14).

Аз съм член на избран народ, на царско свещенство, народ, който Бог е придобил (I. Пет. 2:9-10).

Аз съм слуга на правдата (Римл. 6:18).

Аз съм слуга на Бога (Римл. 6:22).

Аз съм участник в небесното призвание (Евр. 3:1).

Аз съм противник на дявола (I. Пет. 5:8).

Аз не съм „Вечно съществуващият - Аз Съм”, но с Божията благодат съм, това, което съм (I. Кор. 15:10).”³⁶

Всички тези истини разкриват една част от новата самоличност на Божието дете. Той не се стреми да си ги втълпява или внушава, защото вече ги притежава и това е неговата нова духовна същност.

Когато тези истини се препрочитат, Светият Дух просветлява ума на новоповярвалия и му ги открива. По този начин всеки път Божието дете преоткрива нова част от себе си и опознава по-добре новата си същност, която Бог е създал у него за прослава на името Си. „И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето (всичко) стана ново” (II Кор. 5:17, РИВ). Прилагането на тези истини с вяра, помага да се формира характерът на Божието дете. В този преобразяващ процес, се срещат много трудности и неведнъж действията му се разминават с постъпките на едно Божие дете. Но като общува със своя Баща и получава просветление от Него за тези истини, които Той вече е вградил в личността му, с Божията благодат тези моменти се преодоляват. Старите греховни навици и принципи постепенно се заменят от създадените под влиянието на новия живот навици и качества.

Това е една страна от пътя за духовно израстване и формиране на христоподобен характер. Бог постепенно изгражда човека като стабилен и отговорен, способен да оценява свободата и да мрази злото и греха. С течение на времето разбрах, че Божиите истини са не само знание, а - живот, осъзнах, че те са част от самия мен.

В личното духовно израстване участват двама - Бог и самият човек. Най-важното при това са взаимоотношенията между Бога - като Баща и спасения - като Негово дете. Бог е Този, Който продължава да го мотивира и преди спасението му, чрез Светия Си Дух, да му дава да вкусва от „духовния хляб” и да действа в него, така че да желае да Го следва. (Фил. 2:13)

Стремежът на Божието дете за по-дълбоко познание на истината помага да придобива по-голяма свобода от лъжите на нечистото духовно влияние, в които е вярвал и под чието въздействие се е формирал като личност. (Йоан 8:31-32) Тук става въпрос особено

за хора, които са израстнали под въздействието на нечисти духове или хора, които са се занимавали с окултизъм.

Въпреки статута си на Божие дете, в човека все още присъства и подсъзнанието, което е било обект на демонично духовно въздействие. Нерядко бившият зависим (окултист или обикновен човек) е подвеждан и атакуван точно чрез подсъзнанието си, тъй като вече веднъж го е предоставил като поле за действие на демоничните сили и те продължават да се борят за отнетата им територия.

Подсъзнанието е областта на несъзнателните действия на човека, чрез които до момента на утвърждаването и обновяването на ума му ще се проявяват всички негативни характерни черти и навици, диктували поведението му преди, дори когато той не желае това.

Възможно е отново да изпадне в грях (отстъпване от правия път. Например ако в случая е бивш наркоман, може отново да посегне към хероин), но това не означава, че той не е свободен от зависимостта си. Всички падаме в началото по един или друг начин, но по-важен е факта, че човекът има съзнание за духовното си новородение. Този период на падане и ставане в началото на вярата е характерен за новородения човек, но при грижа от страна на пастира, на братята и сестрите, които го подкрепят да продължи напред в своето духовно израстване и с Божията съдействаща благодат - всичко това се преодолява.

Но най-важното в този процес е, че у Божието дете е настъпила промяна. При духовно новородените хора, в зависимост от духовното им израстване, рано или късно постепенно започва и съзнателно разграничаване от греха в различните му форми и проявления. Факт е, че в много отношения днес не мога да се позная и това е благодарение на преобразяващата ме Божия благодат.

Колкото повече Божието дете се моли и чете Божието Слово, толкова по-бързо укрепва, напредва, израства, и придобива все по-голяма свобода във всяка насока за развитие на личността си. Съзнателната активност е важен елемент, защото колкото повече се обновява умът на човека, толкова по-бързо ще се разширят пределите на новото му самосъзнание като духовен човек.

Според мен атмосферата в църквата е средата за изграждането на една зряла личност, която умее да владее себе си и е способна да води и други, но за постигането на това е нужно време и постоянство.

Интеграция на освободената личност в обществото

Аз преживях духовното си възкресение и начална промяна в църква и според мен, тя е важен фактор за духовния живот на новоповярвалия. Църквата е духовното семейство, от което всяко Божие дете има нужда, за да оцелее в светското общество. Църквата и обществото са пряко свързани в живота на всеки вярващ. За интеграцията на Божието дете в обществото му е необходимо духовно израстване в познанието на Бога и на самия себе си, т.е. на новия си образ.

Самооценката има централно място в структурата на личността.³⁷ За да се изгради новото самосъзнание на новоповярвалия и да се утвърди в новата си самоличност в Христос, той се нуждае от време за духовно израстване. През този период човекът възприема и осъзнава истината за това, което вече притежава като Божи син или дъщеря, а също така натрупва все повече практически опит с Бога, когато Бог просветлява ума му за неговото ново положение в Христос чрез четене на Библията, слушане на проповеди и т.н. Освентова, когато споделя личното си свидетелство за своето спасение, продължава неговото утвърждаване в Бога.

Според мен е изключително важно, след като човек повярва, да му бъде поверена някаква отговорност в църквата. Така ще бъде активен и полезен както за другите, така и за самия себе си. Целта е предимно да се избегне и пасивността.

Тази насоченост заема важно място в теорията за личността. Редица автори посочват, че това е най-важното свойство на човека, което изразява основната му същност като създаден да живее в общество.³⁸

Полезно е, специално да обърнем внимание на пасивността, която се равнява на бездействие, безразличие. Християнският живот е живот на съзнателно пребъждане и стремеж към преобразяването на ума (Римл. 12:1-2). Човек, който е освободен от зависимостта си, може най-лесно да бъде въввлечен отново в грех и да се върне към хероина чрез своята пасивност. Целта на демоничните сили е умът на новоповярвалите да остане пасивен - да не се обновяват и пре-

образяват, да не четат Божието Слово, да не участват в служение, да не свидетелстват и т.н. Защото когато демоничните сили лишат Божиите деца от тези всички предимно духовни занимания, духовете на мрака продължават да употребяват някакъв, макар и в по-малка степен контрол в ума на новоповярвалия. Нещата стоят така - или вие израствате духовно и изтласквате тяхното влияние от ума си, или те ви държат на нивото на „духовно бебе“.

Психолозите описват дейността като важен елемент от личността: „Лишете личността от дейността и вижте какво ще остане от нея, лишете дейността от личността и вижте какво ще остане от нея.“³⁹

Съзнателната пасивност на новоповярвалия не рядко отваря врата към подсъзнанието му.

От опит мога да ви споделя, че ако то веднъж е било поле за действие на демоничните сили, достъпът им до него е по-лесен и в началото се изискват повече съзнателни действия от страна на човека, изразени във волева и умствена активност. Това е период, в който се израства в свободата, докато Божието дете се утвърди и укрепне достатъчно по отношение на наркотиците или други пороци.

В началото определено се преминава през много вътрешни борби и атаки с натрапчиви мисли, например: „Ти си се побъркал. Ти си фанатик.“ Това е естествено. Укрепването идва след преодоляването на различни трудности и вътрешни битки, които имат за цел човекът да се научи да насочва вниманието си към това, което казва Бог за него, а не към начина, по който се чувства в момента. Това се случва в началото поради факта, че чувствата се влияят, и съществуват много причини за тяхната нестабилност. През този период новоповярвалият много често се самообвинява и изпада в друг моментни състояния, но това е естествен процес, тъй като все още е ограничено познанието му за неговия Спасител.

Светият Дух изобличава вярващия нежно, с цел да го привидигне, не да го потисне. Лично на мен тук ми е било полезно когато разглеждам подробно Посланието към римляните и по-специално 8:31-39, където Бог разкрива своето отношение към децата Си.

След един период на духовно израстване и стабилизиране Божието дете може да потърси своето място и в обществото, но вече не като лабилен човек, а като зряла духовна личност, способна да посрещне нуждите на това общество.

Свободата на избора остава в сила за новоповярвалия – след неговото духовно укрепване може да му се предостави възможност за служение в църквата, интелектуално и духовно израстване в богословско училище или другоразвитие.

Според психолога Виктор Франкъл: съзнанието за собствената вътрешна стойност се корени в по-висши духовни стойности.⁴⁰

На практика това означава, че за да можеш да устоиш на агресията на това общество, на греховния живот, на духовните демонични сили, които властват в една или друга степен в света, е необходимо да имаш духовно познание за себе си: кой си ти? Какво отстояваш? Накъде вървиш?!

Докъде ще успея сам?

Тук ще поговоря за хората, които, макар и да са малък процент, сами успяват да укрепят волята си и да прекратят наркотиците, но заплащат определена цена за това.

Може ли наркоман със собствени усилия на волята да сложи край на зависимостта си и сам да излезе от духовното демонично робство?

Съществуват много такива случай, когато под контрола на добър психотерапевт наркозависими значително заздравяват волята си и постигат добри резултати. Протича процес на душевна рехабилитация, през който волята на бившия наркозависим се укрепва, и ако той има добра мотивация може да прекрати употребата на наркотици.

Но искам да отбележа, че според мен ако човек веднъж е допуснал нечистите духовни сили да управляват поведението му, той няма да може да спре посегателствата им над ума и чувствата си. В ума му ще възникват всякакви мисли, в кризисни моменти може да се появява глад за наркотик и т.н. Със силата на волята и съзнателния избор той ще устоява, може с години да не се стигне отново до употреба на наркотици, но духовното влияние несъмнено ще избие някъде другаде, например в алкохол, блудство и т.н. Или в най-добрия случай при по-волевите личности ще бъде подтискано, което според мен не е решение на проблема.

След като зависимият спре да взима наркотици, духовната празнота, която присъства при всички хора, при него става много по-осезателна. Това, че той не се подчинява на наркотиците, не означава, че е духовно свободен, в смисъла, в който са свободни избавилите се от всякакъв вид зависимост - духовна, психическа, физическа нечистота - чрез подчинение и обрвързване на своята воля с Божията.

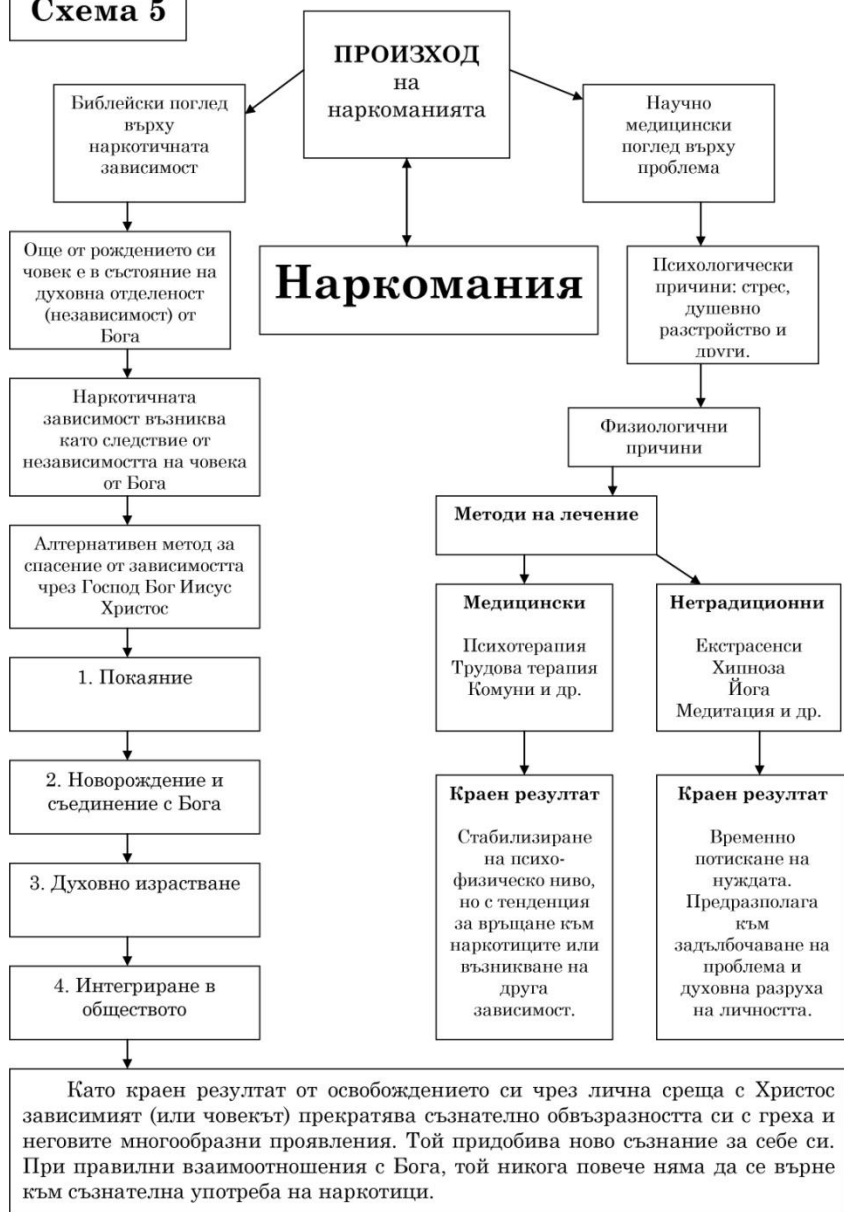
Мога да обобщя, че има наркомани, които се спасяват и чрез силата на волята си и устояват пред зависимостта, но за съжаление няма гаранция, че след време, при възникване на кризисна ситуация или друго събитие, няма да потърсят отново утеха в наркотиците

или в друг вид зависимост. А има и други, които се спасяват от наркоманията и са свободни поради това, че са признали своето безсилие, подчинили са волята си на Бога и са се съединили с Него. В резултат на осъзнатата им свобода при тях няма натрапчиви мисли, желание за дрога, борба за устояване - дали да взема или не. Отпада всякаква потребност от наркотик, алкохол и т.н.

По време на едно от леченията ми психотерапевтът ми каза, че никога няма да забравя наркотика, независимо дали ще взимам, или не, завинаги ще остане поне смътен спомен. Днес мога да свидетелствам, че не само не се сещам за хероин, но у мен изобщо липсва съзнание, че някога съм бил наркозависим. Спомням си зависимостта само за да благодаря на Бога за това, което направи и да го споделя с наркомани, като се стремя да им вдъхна надежда и желание да потърсят Бога. Целта ми е да ги мотивирам да се покаят за греховния си живот пред Него, а зависимостта ще си отиде с идването на Иисус Христос в живота им.

Разликата междутези, които се отскубват от наркоманията със собствени сили и тези, които Бог изтръгва е, че едните плащат цената да устояват на мисли и желания, борят се със спомена, нямат гаранция, че не биха посегнали отново към дрогата или че зависимостта няма да премине в алкохолизъм или да избие в някаква друга форма. Най-важното е, че духовно остават много по-дълбоко неудовлетворени, отколкото са били преди да преминат през наркоманията. Другите се спасяват чрез Христос. В началния период устояват, чрез Неговата благодат, не се борят с мисли, желания и стремеж към наркотика, отсъства съзнанието, че някога са били зависими, имат вечната гаранция че няма да се върнат към наркоманията, изпитват удовлетворение от живота, радват се на изобилен духовен живот. Не се налага да плащат някаква цена, защото тя вече е платена от тяхния жив Изкупител. Те живеят чрез това, което Той е извършил на кръста за тях.

Разработката на тази теза, залегнала в основата на Схема 5, започнах да развивам в дипломната си работа, с която защитих бакалавърска степен във ВЕБИ.

Схема 5

Бележки към трета глава:

- ²⁶ Лейн, Т. Християнската мисъл през вековете. С., Нов Човек, 1999, с. 257.
- ²⁷ Киров, Д., Д. Свиленов, Д. Коруджиев. Християнска етика, С., Слънце, 2003, с.66.
- ²⁸ Дьони. Р. Ж.-Л. Сенон. Енциклопедия – дрогите. С., Рива, 2003, с. 11.
- ²⁹ Пак там с.11.
- ³⁰ Караджов, Ю. Наркотиците – почти всичко за тях. С., Дилок, 2001, с. 12.
- ³¹ Пак там, стр. 116.
- ³² Ериксън, М. Християнско богословие. С., Нов човек, 2000, с. 508.
- ³³ Франкъл, В. Смислът на живота. С., Отворено общество, 1994, с.67.
- ³⁴ Ериксън, М., Християнско богословие. С., Нов човек, 2000. с. 913.
- ³⁵ Пак там с. 908.
- ³⁶ Андерсън, Н. Победа над мрака. С., Ом, с.29-30.
- ³⁷ Трифонов, Т. Обща психология С., Памет, 1992, с.50.
- ³⁸ Пак там с.77.
- ³⁹ Пак там, стр. 61.
- ⁴⁰ Пак там, стр.63.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДОГЪАНИТЕЛНА ПОМОЩ

ПОЛЕЗНИ ПРЕПОРЪКИ КЪМ ХОРА, ПОСВЕТИЛИ СЕ ДА ПОМАГАТ НА ЗАВИСИМИ И ДА РАБОТЯТ СРЕЩУ ОКУЛТИЗМА И НЕГОВИТЕ ПРОЯВЛЕНИЯ

Тук ще говорим най-вече за препоръки свързани с отричането, на което е посветена следващата точка.

Лично съм преживял освобождаващата сила на отричането и мога да свидетелствам как при него се разчупват духовните окови на окултно натоварени и обременени хора.

Лошото е, че повечето наркозависими и обикновени хора изобщо не са с отворени сърца за да слушат за тази практика и още повече да пристъпят към нея. Голяма част от тях, изобщо не вярват в духовния свят, а пък да не говорим за демонични сили и духовно влияние. Това е една от причините, поради които се опитах да разкрия част от демоничните прояви, за да може човек да ги разпознае като влияние върху и в себе си и да потърси съответната духовна помощ.

За разлика от повечето от тях, при мен нещата стояха по друг начин. Аз бях наркоман, но преди да стана такъв съм бил закърмен с разкази, предимно от майка ми, за духовни случки от детството и не само. По-късно станах свидетел на множество духовни прояви по време на тинейджърските ми години, а още по-късно, от опит, се уверих в съществуването на духовния свят. Както споменах, бях чел от Библията, предимно от Новия Завет, и то не веднъж. Освен Божието благодатно действие и подкрепа в живота ми още от най-ранните ми години, от моя страна също вървеше процес на търсене и познание на истината, до която и в последствие стигнах.

Наркозависимите и хората, практикуващи окултизъм в една или друга форма, са предоставяли личността си като инструмент на нечестието и демоничните сили. При тях не само съществува проблем, но той е от духовно естество и се разрешава с духовни методи.

Но макар наркозависимият да спада към категорията на окултно обременените и духовно натоварените хора, демоничните сили, които правят хората пленници на дрогата и алкохолизма, са едни от най-нисшите в духовната йерархия. Библията говори за степени в духовната демонична йерархия. Бил съм свидетел и на изява на дух от по-висок ранг. Давам това пояснение, тъй като не е необходимо на наркозависимостта да се придава толкова силен демоничен характер. Днес ако напишете думата „exorcism” в търсачката - google, ще може да се уверите сами, като видите демонични прояви сред духовно обладани хора.

Когато аз приех Христос, демоничните сили отстъпиха веднага, битката бе по-скоро в процеса, при който осъзнавах Божиите истини и взех решение - до момента, когато признах Христос като свой личен Спасител. От този момент нататък, макар и нечистите духове да имаха все още някакво духовно влияние над мен като Божие дете, посвещението ми да служа на Бога и духовното ми израстване, спомогнаха демоничното въздействие по-бързо да отшуми.

Но наред с нечистите духове, на едно от най-ниските стъпала в духовната демонична йерархия съществуват духове, които не се предават така лесно в борбата за окованата душа.

Такива силни демонични личности се срещат предимно при екстрасенси, хора, който се занимават трансцендентална медитация, астрални излизания, вуду магия, спиритически сеанси, медиуми и т.н. Неслучайно ги изброявам – за подобни хора е задължително да минат през отричане. При тях битката е по-тежка и понякога се изразява открито. Определено, когато такъв окултно обременен човек се отрича от Сатана и нечистите духове, се наблюдават различни реакции от тяхна страна. Виждал съм как нечист дух крещи и тръшка жертвата си, защото разтрогва окултната си връзка с него чрез отричане. Понякога битките продължават известно време. Но е важно да отбележим, че успехът на работата с хората зависи от тяхното съдействие.

Затова искам да препоръчам практиката отричане както с тежко окултно обременени хора (екстрасенси, магьосници, медиатори, медиуми и т.н.), така и в случаите с по-лека окултно натоваре-

ност, например наркозависимите, стига човекът наистина да е узрял за това.

На практика човекът, който работи с окултно обременения, не се занимава с демоните (препоръчително е да им се заповяда изобщо да не се проявяват и да не пречат), той не работи с тях. В началото когато започнах да се интересувам от демонология и да помагам на хора с демонични прояви, имах нездравия интерес да се занимавам със самите духове, които се проявяваха, но това е част от измамата им. Това не е градивно за самата обременена личност, защото работата е с нея, целта е човекът под това демонично влияние да разкъса духовните връзки и да укрепне в Божията благодат. Бог изгражда личността в процеса на битката, с нейното активно волево участие. Ни не можем да направим стъпки към свободата вместо някой друг. Дори Бог да ни даде успех в изгонването на демона от даден човек, без неговото волево участие, след като си тръгнем, нищо няма да попречи на демона отново да се върне у този човек. При опитите си отново да се върне откъдето е излезнал, нечистият дух няма да срещне противопоставящата се воля на човека, а без нея, ще влиза и излиза, когато си пожелае. Много важно е при отричането да се запознаем отблизо с миналото на човека, който ще се отрича. Целта е да се установи дали е посещавал екстрасенси, врачки, баячки, хора, които правят бяла магия и т.н., или дали някой от роднините му е бил пряко свързан с окултни практики, откъдето най-вече да произлизат неговите духовни проблеми. Всякакви подобни действия и родови проклетия допълнително пречат на човека да се приближава към Бога.

При отричането се работи с цялата налична информация за окултната обвързаност на човека с нечистия духовен свят.

ДУХОВНО ОСВОБОЖДЕНИЕ: ОТРИЧАНЕ

Исторически поглед

Още в ранната Църква се е практикувало отричане от окултизма. (Деян. 19:18-19) Тосе прави и днес в Православната църква, когато човек е обвързан с нечистите духове, съзнателно или несъзнателно.

Няма еднозначен отговор как точно демоничната личност влияе върху подсъзнанието на човека или му внушава своите мисли. Библията също не дава конкретен отговор на този въпрос (Екл. 10:5). Но са налице проявите и симптомите на хора, които са водени и използвани от демонични сили. Ние не можем да видим демона в обладания човек, но виждаме проявленията му и последствията от тях.

Д-р Анатолий Берестов споделя опита от своята практика: “Отровното дихание на демоничните сили оставя дълбоки кръвотечащи рани в душите на встъпващите в общение с тях. Такъв човек още дълго може да изпитва върху себе си въздействието на демоните, което се изразява в силни пристъпи на страсти, нахлуване на богохулни мисли и т.н. Както показва практиката на духовния опит, за преодоляването на тези последствия е много полезно да се прибегне към „Отричане от занимания с окултизм””.⁴¹

Тъй като много от страдащите от недъга на пиянството и наркозависимостта, в стремежа си да се освободят от тях, са били на лечение при екстрасенси, магове, гадателки, прибегвали са до кодиране и други окултни практики, помествам в книгата образец на текста - отричане, който ще помогне на страдащите по-добре да осъзнаят своите грехове и с Божията помощ да се избавят от погубващия ги порок.

При съзнателното обвързване човек се е възползвал от услугите на врачки, баячки, екстрасенси, медиуми, хипнотизатори и т.н. или самият той се е занимавал с окултни практики.

За несъзнателно обвързване говорим при жертви на наркомания, алкохолизъм и т.н., когато причините за появата на зависимостта са в основата си демонични и не само.

Отричането е практика, основана на духовните закони поставени от Бога, които Той разкрива в Библията, и посредством които управлява както материалния, така и духовния свят.

В други книги като: „Разчупване на оковите”⁴² на д-р Нийл Андерсън, „Суеверието” на д-р Курт Кох, „Духовни основи на наркоманията” на д-р Йеромонах Анатолий Берестов - е предоставена информация, чрез която можем да разширим познанията си върху отричането.

Преди да се пристъпи към практическата страна на отричането, е необходимо човекът да бъде въведен в библейските истини и духовни закономерности. Полезно е те да се разясняват подробно и ако виждаме, че у него все още няма осъзнат интерес и желание за категорично разграничаване от нечистите духовни сили, ще е по-добре да се отложи и практиката за известно време до узряването му.

Във II. Лет. 15:2 и Яков 4:8 Бог разкрива един от тези духовни закони: ако ние се приближаваме към Него, и Той ще се приближи към нас, но ако ние Го оставим, и Той ще ни остави. Друга духовна закономерност е принципът, че каквото посее човек, това и ще пожъне (Гал. 6:7).

Както вече видяхме при наркомана хероинът е средството, чрез което съзнанието му е под влияние на наркозата, става пасивно и така демонични сили могат да навлязат в неговото подсъзнание. Убедихме се, че за демоничните сили това е една от най-важните сфери на действие в личността на зависимия. Наркоманът не осъзнава, че много пъти е воден подсъзнателно. Когато човек се занимава съзнателно с някаква дейност, неговата активност ограничава въздействието на демоничните сили. Но когато се сблъска с тежък проблем или непреодолима трудност, смърт на близък или друга съществена загуба, при повечето хора съзнанието блокира подтраварана скръбта или трудността и движеща сила става подсъзнанието. Ако в случая ства въпрос за наркозависим, твърде вероятно е в такъв тежък момент към ума му да изплува мисъл от подсъзна-

нието: „Ще взема да се надрусам само веднъж, за да мога да преодолея това по-лесно”, която всъщност може да води началото си чрез внушение от нечистите духовни сили, които отново го връщат към наркоманията. Самият човек също може да реши сам, без духовно въздействие, да отиде и да си вземе, просто като си припомни усещането за мира, спокойствието и пълнотата, която предлага хероина.

Точно тук е мястото да споделя, че човек, който принадлежи на Иисус Христос, в такива тежки моменти Бог го изпълва с мир, който му дава подкрепа да изживее този момент от живота си с Неговата благодат и подкрепа. Споделям това от опит, защото не веднъж Бог се е застъпвал за мен в такива тежки моменти, когато под тежестта на проблема, дори не съм се сещал да се помоля и да извикам към Него за помощ. Това е само една страна от невероятно-то приятелство между човека и Бога и духовната връзка по между им. В такива моменти дори и мисъл не ми е минавала за хероин, като преди да стана Божий син, точно такива моменти са ме връщали отново към дрогата.

Причината е, че съзнателно или не, обремененият веднъж се е предал под контрола на нечистите духовни сили. За разлика от Бога, Който обича човека и очаква той доброволно да се върне при Него и да Го покани в живота си, нечистите духове навлизат с лъжа, нахално и натрапчиво в живота на хората, с цел да ги погубят (Йоан 8:44). Според мен щом един път навлезли в живота на човека, тези сили ще го преследват и вкарват в едно или друго психическо състояние, докато съзнателно и с волево решение не им се противопостави.

Така, както Бог твърди, че който се отрече от Него пред хората и Той ще се отрече от него (Мат. 10:33). Същият закон на отричане действа и по отношение на демоничния свят и духовните личности, с които зависимият се е обвързал съзнателно или не. Когато той се отрича от наркоманията, родовите проклетия, магиите и другите мерзостни грехове, извършени от него (а в много случаи – и от негови близки), всъщност се разграничава от тези нечисти духове, а те от своя страна също са задължени от Бога да се разграничат от човека, който се разграничава от тях в името на Иисус Христос. Това се случва реално в духовния свят.

Бог очаква човекът, който се отрича от Сатана и духовете на мрака, да приеме с ВЯРА свободата си, независимо от факта, че нечистите сили ще опитват да му натрапват лъжи за невалидността на отричането му. Човекът трябва да започне да вярва и да се уповава на действието на този духовен закон - че свободата му е факт в духовния свят. От него зависи доколко ще приеме това като съществуваща духовна реалност лично за себе си, ще започне да го ВЯРВА и да го живее, т.е. ще започне да мисли и постъпва според тази истина.

Отричането е средство човек да се откъсне по-бързо от окултната обвързаност и последствия, да си спести страдание, и да напредне по-бързо в духовното си израстване.

Практически аспект

В Библията Бог обещава: „Излезте от сред тях и се отделете, казва Господ, и не се допирайте до нечисто и: Аз ще ви приема и ще ви бъда Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери, казва Всемогъщият Господ”. (II. Кор. 16:17-18).

Отричането е една от активните форми, с които човек се отделя от това, което е противно на Бога.

Преди да преминем към описанието на конкретните стъпки при отричането, искам да подчертая Божието водителство в този процес за придобиване на свобода от окултното робство. Преди да се пристъпи към него трябва да има молитвена подготовка.

Светия Дух е Този, Който разкрива и припомня на зависимия моменти и случки от живота му, които човекът записва на лист хартия. В момента на отричането, в присъствието на един или двама служители и на самия наркоман (или окултно обременен човек), се прочита всичко това, което Светият Дух му е припомнил. Човекът се отрича от всяко записано свое дело по отделно, като категорично заявява на Сатана и неговите демони, че застава на страната на Христос и повече не иска да има нищо общо с тях. Отричането е активна форма на откъсване на зависимия от духовното робство.

За предпочитане е, когато беседваме с наркоман или окултно обременен човек, да оставим на заден план опита, който Христос ни е дал в предишни разговори. В този момент се нуждаем от Самия Христос не по-малко, отколкото зависимият се нуждае от Него, и нека оставим Бог да употреби нашите знания. Натрупаният ни опит не се губи, но може да ни попречи, ако не отговаря на определената ситуация и конкретния момент. Добре е да имаме план и разбиране накъде вървим и накъде водим зависимия, но все пак сме хора и не всеки път започваме от точното място.

Когато човек застане на страната на Христос и се отъждестви с Него, Самият Бог придава духовна мощ на думите, които той изрича като заповед в духовния свят по отношение на демоничните сили. Христос придава духовна сила, като самият Той се отъждествява с тези думи, изречени в Неговото Име.

Нечистите духове се покоряват на Него. Неговото Слово е това, което ги държи далече, а дотогавашната им жертва трябва да приеме тази истина с ВЯРА.

Вариант на практическите стъпки при процеса отричане

1. Служителят и жертвата (наркозависим, екстрасенс и други) се молят за Божието водителство и закрила от демоничните атаки над тях самите и над домовете им. Молят Бога да застави Сатана и нечистите духове да слушат как се унищожават окултните договори.

Служителят заповядва на Сатана и на нечистите духове да слушат и обремененият заповядва след него:

“Сатана и всички нечисти духове, заповядвам ви в името на Господ Иисус Христос да слушате всяка една дума в процеса на отричането от вас!”

2. Служителят взима листа, в който окултно обремененият е записал греховете и мерзостните си деяния, които Бог му е припомнил чрез Светия Дух, и започва да чете по ред отделните точки. След като прочете първата точка, спира и изчаква обременения да повтори казаното от служителя. Активната роля в отричането е на жертвата, свещенослужителят просто чете списъка например:

Да си представим за момент че това е списъкът:

1. Посещение при екстрасенс (не е задължително да се посочи точно датата);
2. Медитация;
3. Гледане на карти и кафе;
4. Хипноза;
5. Кръвни завети;
6. Кръвосмешение;
7. Всякакви наследствени проклетия (тази точка е задължителна).

Окултно обремененият повтаря думите на служителя като осъзнато и недвусмислено ги насочва към Сатана и духовете, които присъстват в момента на отричането:

„Сатана и всички нечисти духове, отричам се от посещенията при екстрасенс, като изповядвам, че това е мерзостен грях и че не искам да имам нищо повече с теб и лъжите, с които ме беше оплел. Чрез тази заповед се отъждествявам с моя жив Бог Иисус

Христос и се разграничавам от теб, като ти заповядвам в името на Господ Иисус Христос да отстъпиш от мен и от живота ми.”

По същия начин протича отричането при всички останали точки от списъка. След последната служителя скъсва листа и го изхвърля.

После двамата застават пред Бога и обременения моли Бог да му прости всички тези прегрешения, съзнателни и несъзнателни. След молитвата на жертвата, служителят, който непременно трябва да е ръкоположен поне в сан дякон, полага ръка на главата на окултно обременения и се моли с ходатайствена молитва пред Бога за него.

Накрая двамата благодарят с вяра на Бога за свободата.

ПОСВЕЩЕНИЕТО – ИЗТОЧНИК НА ДУХОВНА СИЛА И БЛАГОСЛОВЕНИЯ

Думата „посвещение” се използва често в съвременния език. Днес посвещават книги и всякакви други предмети на скъпи хора, приятели от благодарност или за спомен.

Тук ще разгледаме библейското посвещение като лично и осъзнато решение. Чрез него човекът, приел Христос в сърцето си и вкусил свободата, посвещава доброволно себе си и своя живот на живия Бог, като благодарност за спасението, което му е дал.

Това осъзнателно действие не идва от желанието да се посветиш на Бога, защото има нужда от служители. Според мен тази мотивация не е правилната. Истинската мотивация, която кара вярващия да се посвети на Бога, е основана на дълбокото съзнание за собствена-та греховност и на изпитаната Божия обич към него. Посвещението е естествен доброволен акт на човека, който той предприема, след като осъзнава и оценява, че е спасен по Божията милост.

Ако подтикнем някого да се посвети на Бога, без да е изпълнен с благоговение пред Него, породено от осъзнатите библейски истини, рискуваме да го насочим към служение, което ще се превърне по-скоро в товар, отколкото в радостен и посветен християнин, мотивиран от Божията благодат. При подобно „посвещение”, той ще служи със свой сили пред хора, църкви, институции, но не и пред Бога. Така рано или късно, тъй като ще бъде лишен от съдействието на Божията благодат, ще претърпи разочарование.

Затова в Библията се подчертава, че съзнанието за греховност е опорна точка в началото на живота на вярващия с Бога. Колкото по-дълбоко е преживял грешникът своята немощ, преди да се обърне към Бога за прошка, толкова по-осезаемо ще усети Божията благодат и ще се уповава на нея.

При такова осъзнато преживяване на Божията благодат и своята човешка поквара, простеният грешник се посвещава и отдава себе си в служение на Бога, без някой да го приканва. Той се уповава по същия начин на Божията благодат и в посветеното си

служение. Подобен случай е описан в Библията, когато Бог открива святостта Си пред пророк Исаия. Като естествен отговор на тази святост, и своята греховност пред Бога, Исаия Му се посвещава, побуден от оказаната към него Божия милост да живее, без да го заслужавя (Исаия 6:1-8).

Бог да ни благослови, като ни даде да преживеем разочарованието от своята неспособност да направим каквото и да било по отношение на посветения си живот, за да се освободим от човешките усилия и да се хванем с вяра и упование за Неговата благодат. Тази благодат, която ни е извела от греховното робство.

От собственопит мога да кажа, че посвещението има сила пред Бога и посветените хора получават повече Божий благословения, отколкото номиналните християни, които се занимават през повечето или през цялото време със своите дела.

Когато получим спасението си и се опитваме да го използваме като „застраховка“ за вечността, а продължаваме да живеем, водени от стария си начин на мислене и тревоги потопени в житейските грижи, ние ограбваме себе си и се разминаваме с Божия план за нашия живот.

Дълбоко съм убеден, че посвещението е Божи призив и Божия воля за всеки вярващ, без изключение. Вярвам, че Бог очаква този момент на зрялост от всяко Свое дете, тъй като вече е промислил както за спасението на човека, така и за живота му докато е на земята. Тези, които се грижат основно за своето, следват собствените си интереси и планове за живота си, всъщност отхвърлят пригответното им от Бога благословено бъдеще и се опитват да насочват сами пътя си след спасението. Според мен това е грешна посока.

Не мислете в какво служение да се посветите, възложете тази грижа на Бога. Преди всичко се посветете на Него, а Той ще подреди и останалото. В Библията Бог описва благословението, което дава на хората, посветили се първо на Него. Подкрепата Му ги съпътства изцяло, както в духовния живот, така и в материално отношение - дотолкова, че са благословени да дават, въпреки бедността си: „При това, братя, известявам ви за Божията благодат, дадена на църквите в Македония, че макар и да търпят голямо утеснение,

пак великата им радост и дълбоката им беднотия дадоха повод да преизобилва богатството на тяхната щедрост.

Защото свидетелствам, че те дадоха доброволно според силата си и даже във от силата си, като ни умоляваха с голяма настоятелност относно това даване, дано да участват и те в служенето на светиите. И те не само дадоха, както се надявахме, но първо предадоха себе си на Господа и по Божия воля, на нас.” (II Кор. 8:1-5, РИ)

Тези хора се посвещават на първо място на Бога в този подарен им от Него живот и Той ги прави способни да служат и на другите.

Ако все още не сте посветили живота си на Бога, не е късно да го направите. Можете да се обърнете към Него и да отстраните всякакво човешко усилие, с което се опитвате да подредите живота си. Започнете да търсите Неговото, не своето и всичко в живота ви ще се подреди. Вие вече не принадлежите на себе си, а – на Него. Бог ви е изкупил на първо място за Себе Си, служението идва след това – Той вече го е предвидил, както го бе промислил и за Варнава и Савел (Деян. 13:2, РИ).

Застанете в молитва пред своя Изкупител и Му се отдайте изцяло, посветете Му себе си съзнателно и оставете Той да подреди живота ви както го е запланувал. Вземете решение да се посветите на Бога, направете го с вяра и благодарност, че Той мисли за вас и че е промислил за служението ви и личния ви живот, и вижте какво ще извърши в живота ви чрез Своята преобразяваща благодат. Може би след всички човешки усилия и провали имате нужда да застанете пред Него и за първи път в живота си да Му се посветите истински.

СИЛАТА НА ОБРОКА

В Библията на няколко места Бог говори за оброка и всеки от предоставените по-долу пасаж разкрива различен аспект от него. Ние ще разгледаме някои от тях с цел да придобием по-ясна представа за смисъла, значението и отговорността при оброка, както и да разберем ползата от него.

Далеч съм от мисълта да изчерпя тази дълбока тема и съзнавам отговорността, която нося пред Бога за всяка дума относно оброка, но за мен е важно тези редове да накарат читателя да изследва този въпрос и ако получи увереност от Бога, да прибегне към оброка като мощно духовно оръжие за решаването на определена категория въпроси.

„Библията разказва за хора като нас, които, макар да живеят в друго време, имат същите нужди, попадат в подобни на нашите, трудни и неразрешими по човешки ситуации. Те също грешат, падат, провалят се, но Бог им помага заради: вярата им, ревността им, молитвите им, постове им, оброците им.

За израилтяните оброкът е нещо нормално, както жертвите, децата и приносите на Бога.“

Ние ще се спрем на няколко класически примера за оброк, но нека преди това да се вгледаме в някои библейски пасаж, където се говори за оброка.

Господ говори на Моисей: „Говори на израилтяните: когато мъжили жена направи изричен оброк за назорейство, за да посвети себе си на Господа, тогава да се отказва от вино и спиртни питиета, да не пие оцет от вино или оцет от спиртни питиета, нито да пие какво да е питие, направено от грозде, нито да яде прясно или сухо грозде. През цялото време на назорейството си да не яде нищо, което се прави от лозе, от зърното до ципата През цялото време на назорейския си оброк да не слага бръснач на главата си; докато се изпълни времето, което е обрекъл на Господа, че ще бъде свят и нека остави да растат космите на главата му” (Числа 6:1-5, РИ).

„Когато някой мъж направи оброк на Господа или се закълне с клетва и обвърже душата си със задължение, нека не наруши дума-

та си, а нека извърши според всичко, което е излязло от устата му” (Числа 30:2, РИ).

„Когато направиш оброк на Господа, твоя Бог, да не забравяш да го изпълниш; защото Господ, Твоят Бог, непременно ще го изиска от теб и неизпълнението му ще ти се сметне за грях. Каквото излиза от устните ти, пази го и го върши според оброка си на Господа, твоя Бог, т.е. доброволния принос, който си обрекъл с устата си” (Втор.23:21,23, РИ).

„Обричайте се и изпълнявайте оброците си на Господа, вашия Бог” (Пс.76:11, РИ).

„Примка е за човека да казва необмислено: Посвещавам това, и след като се е обрекъл, тогава да разпитва” (Пр. 20:25, РИ).

„Когато направиш оброк на Бога, не се бави да го изпълниш, защото Той няма благоволение в безумните; изпълни това, на което си се обрекъл. По-добре да не се обричаш, отколкото да се обречеш и да не изпълниш” (Екл. 5:4-5, РИ).

Сега ще разгледаме различни аспекти на оброка и ще се спрем на някои библейски личности, които се ползваха от неговата сила.

Оброкът на Яков (Битие 28:14-15, 20-22)

В Битие четем как Яков, докато отива при своя вуйчо, пренощува под открито небе и Бог му се явява и му дава обещание:

„Твоео потомство ще бъде многочислено като земния пясък; ти ще се разшириш към запад и към изток, към север и към юг; и чрез теби чрез твоето потомство ще се благословят всички племена на земята. Ето, Аз съм с теб и ще те пазя, където и да идеш, и ще те върна пак в тази земя; защото няма да те оставя, докато не извърша това, за което ти говорих” (Битие 28:14-15, РИ).

След като получава това обещание, Яков прави оброк пред Бога:

„Тогава Яков направи оброк и каза: Ако Бог бъде с мен и ме опази в това пътуване, на което отивам, и ми даде хляб да ям и дрехи да се облека, така че да се завърна с мир в бащиния си дом, тогава Господ ще бъде мой Бог и този камък, който изправих за стълб, ще бъде Божи дом; и от всичко, което ми дадеш, ще дам десятък на Теб” (Битие 28:20-21, РИ).

От този диалог между Бога и Яков ще направим два извода за оброка.

Първият е, че Яков прави оброк не със съмнение дали Бог ще изпълни Своето обещание, въпреки че думите му започват с условния съюз „ако”, който на пръв поглед предполага точно това. Напротив, оброкът на Яков изразява готовността и съгласието му да вземе това обещано благословение от Бога дори като се обвърже с Него.

Когато Бог дава някакво обещание в Стария Завет, минава определен период от време, докато се утвърди думата Му. И това не означава, че Той има нужда да размисли, а утвърждаването зависи изцяло от човека, от неговата вяра и воля, и ходене в близост до Бога.

Така е и при оброка с Яков. Той харесва и приема Божието обещание и бърза да го затвърди чрез много мъдър оброк, като обвързва собствената си воля с това Божие обещание.

Вторият важен извод е, че оброкът на Яков се основава не на собственото му желание, амбиция или цел, а на Божието обещание и затова имаше успех. Бог е заложила авторитета Си, когато му дава това обещание.

Оброкът на Яков, с който той се задължава и обвързва да даде на Бога десятък от онова, което ще получи, зависи от изпълнението на Божието обещание към него. При тези условия Бог приема неговият оброк.

Изключително важно е да си изясним на каква основа ще се гради нашият оброк, ако някога решим да се обвържем пред Бога.

Оброкът на Анна (I Цар. 1:11)

Анна е бездетна жена, която страда от това и понася огорчения и обиди поради положението си. Докато стои в храма пред Бога, тя произнася своя оброк:

„И направи оброк, като каза: Господи на силите, ако наистина погледнеш благосклонно към скръбта на слугинята Си, ако Си спомниш за мени не забравиш слугинята Си, а дадеш на слугинята Си мъжко дете, то ще го дам на Господа за всичките дни на живота му и бръснач няма да мине през главата му” (I Царе 1:11, РИ).

Анна живее във време на духовен, морален и материален упадък за израилския народ. Израилтяните вършат грехове пред Бога, водачите и свещениците им са затънали в духовен мрак.

Бог отговаря на оброка на Анна - дава и син, когото тя Му посвещава, както се е вrekла. Но като отплата за нейната жертвоготовност, Бог след това я дарява с още трима сина и две дъщери. Оброкът на Анна не е свързан с нейн личен интерес, тя търси Божието и иска нещо от Господа, за да Му го посвети, като за нея е достатъчно единствено да го получи. Нейното желание всъщност изразява Божията воля и желание да има Свои посветени мъже, чрез които да възстанови принципите и нормите Си в Израил.

При своя оброк Яков се обвързва с Бога въз основа на Божие обещание. А от историята с Анна разбираме, че можем да потърсим

нещо от Бога, което ще бъде за Негова прослава. Но когато го получим, трябва да постъпим според оброка си.

Следващата история говори за сериозната отговорност да изпълним това, за което сме се задължили пред Бога.

Оброкът на Ефтай (Съд. 11:30)

Подобно на Анна, Ефтай живее във време, когато Израил е отстъпил от заповедите на Бога, и е разкъсван от духовен, морален и материален упадък. Според духовните закономерности хората, получили Божията благодат и отстъпили от нея, когато се връщат към Бога, трябва да заплатят определена цена, независимо че воюват на Божията страна. Така Израил не оценявайки Божието присъствие и закрила, Бог се оттегля от тях и ги предава на враговете им. В крайна сметка израилтяните трябваше да воюват, за да възвърнат положението си пред Бога.

Ефтай, този Божи мъж, знаеше, че спечелването на битката и възвръщането на предишното положение на Израил пред Бога, няма да се възвърне без жертва и усилие от страна на народа му. Затова, преди да влезе в битка прибягва до оброк пред Бога, с готовност самият той да пожертва, но да осигури победата на Израил.

„И Ефтай направи оброк на Господа: Ако наистина предадеш амонците в ръката ми, онова, което излезе от вратата на къщата ми да ме посрщне, когато се върна с мир от амонците, ще бъде на Господа и ще го принесе всеизгаряне” (Съдии 11:30, РИ).

След този оброк Бог дава победа над амонците, Ефтай се прибира вкъщи и единствената му дъщеря излиза да го посрещне, което означава, че тя трябва да бъде принесена като всеизгаряне.

„И като я видя, той раздра дрехите си и каза: Горко ми, дъще моя! Ти ме съсипа от скръб и съм напълно покрусен; защото дадох обещание на Господа и не мога да се отрека” (Съдии 11:35, РИ).

Нека се вгледаме в тежката ситуация, в която Ефтай се поставя. Неопределеното „нещо”, което е трябвало да принесе като всеизгаряне на Бога, се оказва единствената му дъщеря. От една страна, той получава това, което поиска от Бога, от друга, му предстои да

изпълни оброка си. От трета страна обаче осъзнава, че се е обвързал неопределено и „онова” всеизгаряне вече е единствената му дъщеря, която Бог няма да приеме като жертва, защото Ефтай знае, че подобно действие ще е мерзост за Бога.

Бог оставя този случай като пример, за да осъзнаем каква сила имат думите ни, когато се обвързваме пред Него. Христос потвърждава това:

„И ви казвам, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в деня на съда. Защото от думите си ще се оправдаеш и от думите си ще се осъдиш” (Матей 12:36-37, РИ).

Христос познава закона и неговата сила, според която не може да се отмени никоя писана заповед. А тази закономерност, дадена от Бога и записана от човек, съществува преди всичко като неотменим духовен закон.

Вероятно някой ще попита: защо след като оброкът е неправилен и Бог не иска човешка жертва, Ефтай трябва толкова да се измъчва? Не може ли просто да не го изпълни? За съжаление не може, тъй като при това обвързване на човека с Бога влизат в действие определени духовни закони. Бог отговори на оброка, защото иска да даде победа на Израил, а не за да постави Ефтай в такова положение. Проблемът е на Ефтай, не на Бога.

Този израилев съдия дори и за миг не помисля да наруши оброка си. Мощната свръхестествена намеса на Бога в битката, реалното Му присъствие и Неговата святост засилват отговорността на човека пред Него и изместват всеки човешки вариант породил се у Ефтай да не изпълни оброка си. Сто процента съм сигурен, че в ума на Ефтай дори не се е зародила мисъл за това да не изпълни оброка си.

Той не се чувства притиснат от Бога, а - заставен от самият факт на Божията намеса в отговор на оброка му. Бремето, което би се стоварило върху него, ако не изпълни оброка, след като е видял явната Божия намеса, би било много по-тежко от дълга да принесе дъщеря си в жертва.

Ако с принасянето на дъщеря си Ефтай щеше да угоди на Бога, той би постъпил така, защото осъзнава отговорността си, засилена многократно поради подарената от Бога категорична победа.

„Съществуват две мнения по въпроса за изпълнението на оброка. Според едното, Ефтай действително е принесъл дъщеря си в жертва.”⁴³ Но лично аз не го подкрепям, тъй като не мога да се съглася че Богът, Който забранява принасянето на хора в жертва, ще приеме такава жертва от своя служител, дори да се е обвързал неправилно.

Към второто, което най-вероятно се е случило, ни водят думите, че дъщерята на Ефтай оплаква „девството” си. За да изпълни оброка, с властта която има като баща над дъщеря си, която все още е девица и живее под неговия покрив, Ефтай избира да даде девството ѝ като принос за всеизгаряне, т.е. “тя да остане до края на живота си девица и да служи в Божията скиния. В този случай всеизгарянето не е буквално, а е духовен принос - проливането на кръв е заменено от девствеността като дар за Бога.”⁴⁴

Ефтай несъмнено допусна грешка с необмислената и неопределена „жертва”, която обещава, но според мен, точното тази неопределеност го освобождава от буквалното изпълнение на оброка.

Когато се обрича, той не казва: „Ще принеса дъщеря си, която е девица!” а говори за: „онова”. По-този начин жертвата не е определена конкретно и Ефтай осъзнавайки, че Бог няма да приеме човешко жертвоприношение от него, за да изпълни оброка си, избира да определи „онова” да бъде нейната девственост като духовна жертва пред Бога.

В текста се потвърждава, че Ефтай е изпълнил оброка си (стих 39). Това, че е традиция станало приятелките момичета да оплакват дъщеря му, не означава, че тя е буквално принесена в жертва. Най-вероятно са оплаквали точно девството ѝ, защото тя така и не изпитва радостта и благословието да бъде майка, за което копнеят момичетата.

Изводът от тази история за нас е да внимаваме какво говорим, защото нашите думи имат сила да ни обвържат и да ни осъдят пред Бога.

Христовият живот, видян като служение на Божи назорей

Видяхме, че в библейските истории всеки от хората жертва някой или нещо, което е получил, или ще получи.

В книгата Съдий се разказва за Божия назорей Самсон, който трябва да живее по силата на оброка за назорейство, т.е. като отделен и посветен на Бога. В текста не се споменава той да е давал оброк пред Бога. Бог си го издига като Свой служител, без да е необходимо някой да го посвещава. Но за назорейството обикновено се дава оброк.

Живота на Самсон завършва трагично, тъй като той изпада в грях и не изпълнява мисията си. Несъвършеният му образ на Божи назорей, който се проваля и не успява да осъществи Божията воля, евярък контраст със съвършената Личност на Иисус Христос, Който също има служение на Божи назорей.

Хората правят оброк пред Бога, като изискват нещо от Него. След като го получават идва ред да пожертват обещаното от тяхна страна, т.е. жертвоготовността е неразделна част от изпълняването на оброка. Някой дават предварително, например постят и се въздържат от храна, като очакват Бог да отговори на поста им. Както видяхме, за определено дело, което изисква сериозна намеса от Бога някой хора се обвързват и задължават с оброк пред Него, като изпълнението на оброка е жертва от тяхна страна.

Макар никъде да не се говори за оброк между Христос и Бога, Христовият живот е примерът, който разкрива в пълнота силата на саможертвата пред Бога. Иисус Христос е Този, за Когото Бог каза: „Поискай от Мен и Аз ще Ти дам народите за Твое наследство и земните краища за Твое притежание” (Пс. 2:8, РИ).

Готовността и желанието на Бога да даде благословение на грешните хора, които не го заслужават, без да пристъпва постановените от Самия Него закони да накаже нечестивите, произлиза от това, че Бог обича човека и Иисус Христос е живата заместническа Жертва пред Бога вместо грешните човеци. Жертва, върху която Бог възлага беззаконията на хората и посредством Която, и чрез Която, връзката между Бога и чоека се възстановява. А последвалото

възкресение на Иисус Христос е доказателството за това, че в Него сме приети и ние.

Христос е истински Божи назорей, Който принесе Себе Си в откуп за нас и плаща с живота Си цената за всички благословения, които днес получаваме, без да сме заслужили. Затова, като живее по силата на тази саможертва пред Бога, заради грешниците, Той има властта още преди смъртта, възкресението и възнесението Си да каже: „Досега нищо не сте искали в Мое име; искайте и ще получите.” (Йоан 16:24, РИ)

Истината е, че ние съществуваме и получаваме добро от Бога, защото Христос е заплатил пред Бога цената за нашия нечестив живот със Своя свят живот.

След това наблюдение върху Христовия живот, видян като служение на Божи назорей, възниква въпросът дали с този жертвен принос от Негова страна не се отменя оброкът като типичен за Стария Завет и вече ненужна практика? Разбира се, че не! Бог не очаква от нас да принасяме себе си в жертва, но чрез Христовото дело се разкрива силата на един посветен живот пред Бога. Преди Иисус Христос хората са жертвали нещо, или някого, но Неговото служение пред Бога е повратна точка в готовността на Божиите служители да посветят самите себе си. Особено когато е обмислено и съзнателно обвързано с Бога дори чрез оброк – т.е да предадеш себе си в жива и свята жертва пред Него, да посветиш собствения си живот за благоухание и духовна жертва пред Него.

Ап. Павел, след Христовото възнесение, продължава да използва силата на оброка.

Оброкът на ап. Павел (Деян. 18:18; 21:23-24)

В Новия Завет не се описва подробно оброкът на ап. Павел, но самият факт, че Бог ни разкрива тази част от личния живот на Своя слуга, означава, че силата на оброка продължава да принася плодове.

Не знаем нищо за целта и мотива на този оброк, нито за продължителността му, но не можем да отречем, че ап. Павел живя чрез силата и святостта на Христовия Дух.

Убеден съм, че църквите, основани чрез неговото служение, са получили духовна подкрепа и сила чрез този оброк.

Обобщение

Както вече видяхме, чрез оброка искаме нещо от Бога, като се задължаваме, когато го получим да изпълним това, което сме обещали.

Може да става дума, че ще пожертваме нещо на Бога или ще се обвържем пред Него за определен период от време.

На практика изглежда така: „Ако Ти направиш това, аз ще направя това” или: „Ако Ти ми помогнеш в това, аз ще посветя себе си на Теб (за определен период от време или завинаги).”

Искам да насочим вниманието си към още две групи хора, които според мен биха могли да се обвържат с оброк пред Бога за конкретен период от време или за целия си живот.

1. Хора, които са бивши или настоящи сатанисти.

При тях обвързването със Сатана и нечистите духове е съзнателно и сериозно и духовните битки, които възникват, когато се насочват към Христос, съпътстват един по-тежък процес на преминаване от царството на тъмнината към царството на светлината.

Както вече споменахме, Бог е определил духовни закономерности, с които се съобразява. При желанието на една по-тежко духовно обременена личност да излезе от окултизма и да се разчупят окултните договори, понякога освен молитва и пост може да се прибегне и към духовното средство - оброк.

Не омаловажавам духовното действие и сила на поста и молитвата, но активното посвещение например на сатанистите спрямо сатана и нечистите духове, делата, скрепяващи този съюз и подпечатани с кървави жертвоприношения на животни, дори на малки бебета, сексуалните оргии и блудства, дават законно право на Сатана да притежава такъв човек и да се бори с всички средства за

него. При подобни кръвни завети когато волята на човека е окована в зависимост от степента, в която се е посветил на Сатана, постът и молитвата невинаги са достатъчното духовно оръжие за по-бързото излизане от това духовно робство. Защото тук става въпрос за напълно съзнателен избор и решение на човека, независимо че не е разбирал естеството на духовната сила, с която се е обвързал.

Проблемът не е дали Бог ще прости греховете на сатаниста и дали е силен да го спаси. Да! Той е силен, но в това спасение сатанистът взима активно волево участие. Нечистите духове са тези, които го преследват до последна възможност.

Колкото повече сатанистът е бил посветен на Сатана, следвал е неговите напътствия и му е предавал волята си чрез мерзостни дела, толкова по голямо е духовното съпротивление на нечистите сили, когато този човек започне да се насочва към Бога, и толкова по-трудно се прекъсва духовната връзка с демоните.

В тази борба демоните не атакуват Бога. Целта им е човекът - неговата воля да не се съедини с Божията, непросветения му ум да не бъде просветлен от Божията светлина. При това Бог помага и дава благодат, но товара и битката също се преживяват от човека.

В Библията Бог казва: „Не сте се съпротивили още до кръв в борбата си срещу греха” (Евр. 12:4, РИ). Как мислите че се случва това? Благодарение на духовните битки тези хора разбират с кого са си имали работа и след това дори не помислят да извършват съзнателен грях. Тази борба е част от процеса, при който човек се откъсва от греха и все повече се стреми да няма съзнателен досег с него.

Само хората, допуснали нечистите духове да действат в живота им и да ги оковат - като сатанисти, екстрасенси, магьосници и т.н., - могат да свидетелстват за преживяната истинска омраза, агресивност и злобана на духовете към онези, които се отскубват от Сатана, и се посвещават на Бога и в последствие разкриват нечестивите дела на дявола.

За такива хора познали отблизо духовните врагове на човечеството, е по-лесно да вземат решение да се откъснат от злото и с радост да се предоставят в ръцете на живия Бог - чрез посвещение или оброк, дори завинаги.

Нерядко тъкмо те стават едни от най-посветените и ревностни Божий служители. Вече има достатъчно такива свидетелства.

2. Хора, които страдат от нелечими болести. На тях отделям по-малко внимание. Става дума за хора, при които медицината е безсилна и които са пред прага на смъртта.

Има случаи, когато ако те предоставят себе си на Бога, чрез оброк (т.е. ако Той ги изцели и ги върне към живота, ще Му се посветят завинаги), Той отговаря, дарява им животи и им дава възможност да Му служат.

Вариант за оброк на Божи служител

„Господи Иисусе, днес (дата, месец, година), след като изследвах въпроса за obroka, който Си постановил в Библията, стигнах до решението да обвържа себе си с Теб. Целта на този оброк е да ми помогнеш в работата с хората, най-вече за - довеждане на спасените до спасение. Разбирам, че единственият начин да успея в това дело, през тези последни времена, е Твоята постоянна, свръхестествена намеса чрез мен в този греховен свят. За мен obroкът е оръжието, чрез което искам да допринеса за спасението на тези души.

Тъй като при obroka Ти очакваш да поискам нещо от Теб и да дам нещо в замяна, моето желание е:

1. Да изявяваш Себе Си чрез мен в пълнота, която Ти определиш, защото знам, че само тогава ще имам истински и траен успех в работата и служението, с което съм Ти се посветил да ти служа.

2. Ако Ти приемеш моето искане, то тогава се задължавам от своя страна да дам максималното от себе си, според силата и благодатта, която ще ми даваш, за да изпълнявам своя оброк, с единствената цел - спасението и изграждането на душите, които ще ми подариш.

3. Задължавам се да Те следвам там, където ме отведеш и да изпълнявам волята Ти такава, каквато е. Обвързвам се с цялата си същност да Ти се подчинявам и покорявам, според силата на този оброк между Теб и мен.

В случаи на напрежение, натиск и моменти на слабост, когато възникнат трудности и не мога да изпълня волята Ти според този оброк, Те моля да не гледаш на греха ми и да не оттегляш благодатта Си от мен, тъй като съм човек и в немошта си исках да допринеса с нещо от себе си за разширяването на Твоето царство.

Затова дръзнах да направя този оброк между мен и Теб и чрез него да засиля връзката си с Теб за благословение, а не за проклятие.

Ако Ти е угоден този оброк и го приемеш, очаквам да го потвърдиш и да позная, че е така на дело и в действителност. Ако не е, посочи ми начин да постигна всичко това, което поисках от Теб, без да се обричам.”

Освещаване на домове

Препоръката за освещаване на дом е дадена въз основа на личния ми опит като човек, който се ползвам от него.

Ще разгледаме това понятие в неговия библейски смисъл. Целта при освещението, е изчистване на нашите домове от нечистото духовно присъствие, проклетия, магии и т.н.

Възможно е нечистото духовно влияние да се премества от едно място на друго заедно със самия човек и да го следва в новото му жилище, както беше в моя случай, тъй като за нечистите духове не съществуват материални прегради.

И така, въпросът е кой и в какви случаи може да прибегва до освещаване на дом? Това действие не е само за определени хора, то е духовна защита, предназначена за всички. Благословенията вследствие от него са за духовно новородени хора, които познават Бога, но все още не са предоставили домовете си за Негово обиталище, за все още духовно ненородени хора, които искат чрез освещението на дома им Бог да се намеси в живота им, и, както вече поясних, за хора, в чиито домове има демонично присъствие и духовни свръхестествени прояви.

Днес се освещават сгради и различни предмети в очакване за закрила и защита, но се съмнявам дали хората разбират правилно освещението, така че наистина да изпитат благословенията от него.

Библейското освещаване е произнасяне на молитва от свещенослужител! С тази молитва той изразява пред Бога волята на хората, обитаващи дома (тук не става въпрос за автомобили и предмети).

Освещението е отправена покана към живия Бог Иисус Христос да дойде и да живее в този дом, като лично се погрижи за защитата на дома от духовно нечисто посегателство, да бъде подкрепа и да подпомага в семейните взаимоотношения между хората там.

Но наред с това се изисква съзнателно решение и поемане на отговорност, че от момента, когато сме поканили живия Бог в дома си, трябва да се съобразяваме с Него като със скъпа Личност, а не

да Го възприемем единствено като „защитно средство” срещу духовете на мрака.

Освещението от библейска гледна точка засяга по-скоро духовната страна, отколкото материалната страна.

Важни са не само самият апартамент или къща, където живеем, а онази област, с която не ни е по силите да се справим, - направени магии, усеждане за демонично натоварена духовна атмосфера, наличие на нечист дух (полтъргайт), други странни проявления и т.н.

Молитвата за освещаване се извършва от свещенослужител, който непременно трябва да има духовен сан поне на дякон.

Когато изявяваме желание домът ни да бъде осветен и да се измоли духовна закрила за обитаващите го, ние го отделяме и представяме за Божие обиталище. След освещаването на дома ни ние няма да станем свършени изведнъж и въпреки Божието присъствие ще продължаваме да съгрешаваме съзнателно или не.

Защо е нужно това обяснение за нашата не свършеност? Защото не искам читателят да пропусне Божиите благословения от освещаването на дома си, тъй като се опасява, че не може да поеме пред Бога отговорността да бъде свършен. Съобразяването с Бога изисква от нас да бъдем отговорни пред Него за действията си, но това в никакъв случай не означава, че няма да грешим. Тук не става дума за свършенство, а за решение да се съобразяваме с присъствието на Бога, и когато съгрешим, да бързаме да възстановим връзката си с Него. Бог познава нашите слабости. Единственият начин, чрез който започваме връзката си с Бога и продължаваме да живеем с Него е - не по заслуги и способности, а като приемаме Неговата милост и благодат.

Когато нашите взаимоотношения с Бога са нарушени, Неговата обич, милост и благодат ги възстановява.

Но за да ги получим в семейните взаимоотношения, личния живот, като закрила на дома ни от нечисти сили, - Бог очаква от нас да вземем решение да се съобразяваме с Него, а нашите слабости ще ни водят единствено към благодатта и милостта Му.

Един съвет! Не се съсредоточавайте само върху условията и изискванията, а вижте, как Бог, поради силната Си любов и милост, е приготвил благодатно съдействие в помощ на хората, които ис-

кат и се стремят да Му угодят, макар и не винаги да успяват в този стремеж.

В Библията е описан случай в Стария Завет, когато след отправена молитва към Бога за освещаване на храма от цар Соломон, от небето пада огън и изгаря всеизгарянията и жертвите, и Божието присъствие изпълва храма със славата Си. Несъмнено това е Божият отговор на молитвата за освещение. (III. Царе 8:22-62 II. Лет. 7:1). Този момент показва какво се случва в духовния свят след освещаването на дома ни. Божията слава го изпълва и това е видимо, материално явление, което потвърждава какво става, след като свещеникът завърши молитвата за освещаване. Не можем да видим с физическите си очи как Господната слава изпълва дома ни. Но с ВЯРА приемаме, че от този момент нататък Бог е сред нас и присъствието Му изпълва нашия дом.

Убеден съм, че ако сме водени от чисти мотиви и желание в дома ни да цари мир и спокойствие, произтичащи от живия Бог, и това е основата за решението ни да осветим и посветим дома си на Него, няма да закъснеят Божиите благословения като отговор на молитвата ни.

Самият акт на освещението, както видяхме, протича като молитва, отправена към Бога от свещенослужител в присъствието на домакините или поне на част от тях (добре е по възможност всички да присъстват).

На това освещение липсва трапезата от ястия, алкохолни напитки и т.н.

Възможна е почерпка накрая от домакините, но доброволно, по тяхна инициатива и според техните възможности, като знак на благодарност към Бога и към свещенослужителя.

Освещението, извършено от свещенослужител, е безплатно. В Библията Бог казва: „Даром сте приели, даром давайте!” (Мат. 10:8, РИ).

Хора, разпространяващи лъжеучения сред народа и християните в България („екстрасенси в църквата”)

В следващите редове ще посоча някои водещи имена, които за съжаление са „авторитет” за вече голям брой български служители, основали духовния си живот върху техните лъжеучения. Не знам доколко мога да се застъпя за тези хора пред народа си, че те са братя и сестри, познали някога библейския Бог. При някой от тях може да се разпознае фрапиращата демонична намеса в живота им.

1. Бенни Хин
2. Дерек Принс
3. Джон Уимбър – „Пауъревангелизъм”
4. Кенет Коупланд
5. Кенет Хагин
6. Кетрин Кулман
7. Паул Йонги Чо
8. Питър Вагнер – „Третата вълна”
9. Райнхард Бонке – „Божията вършачка”
10. Родни Хауърд - Торонтското “благословение” и др.

До този момент проследихме духовното демонично влияние сред наркозависими, музиканти, писатели и други творчески личности, изследователи, медицината, немедицинските „лечители” и т.н. Следващата сфера, подложена на сатанинско въздействие, на която бих желал да се спрем, за съжаление е свързана с църквата. Доколкото, при наличието на тези чужди, сатанински водачи и служители, може изобщо да се нарече църква.

Там, където би трябвало обременените от окултизма и греховете си хора да намерят спокойствие и мир с Бога, те се оказват под въздействието на нечисти духове, с които се съединяват посредством лъжеучения, „изцеления”, „чудеса”, „дарби” и всякакви други съмнителни практики.

Посочил съм най-вече имена на чужденци, които повлияха на много от българските служители, чрез посещенията си тук след

свалянето на комунистическата власт. Има и български служители, които възприеха измамата и я внесоха в България чрез посещенията си в Америка или докато следваха там.

Аз станах жертва точно на такива български служители, които не са никак малко, но съм се въздържал да ги посоча поименно, с изключение на двете църкви, където преживях тези демонични опитности.

Не бих искал да петня имената им, тъй като все още се надявам да изтрезнеят от духовното опиянение, в което са затънали. За това предпочетох вместо имена, да предоставя белезите на лъжечученията, като оставям читателя сам да разпознае проповедниците на сатанинската измама.

След като изтрезнях от духовния опиум, който бях поел в тези среди, успях да осъзная цялата тази демонична последователност в моя живот, започнала от раждането ми, до момента, когато демоничните сили ме вкараха дори в църква, в която се проповядва и антибиблейско учение. С това искам да покажа характера на нечистите сили - те се борят за човешката душа с всички средства до последно и човек трябва да е бдителен.

Ако разпитате хората, които членуват в такива църкви или са под въздействието на това учение, ще забележите, че двама от всеки трима са се занимавали в миналото си с някакъв вид окултни практики или някой от роднините им е бил свързан с окултизма в една или друга степен. Явно тези хора влизат в църквата с демонично духовно влияние и окултна подготовка, която се явява предпоставка за сатанинското въздействие.

В Библията Бог предупреждава, че съществува опасност на хората да се представи друг Исус Христос и след като отворят сърцата си за „него“ вместо Светия Божий Дух, да приемат друг дух: „Защото, ако дойде някой и ви проповядва друг Исус, Когото ние не сме проповядвали, или ако получите друг дух..." (II Кор. 11:4, РИ). Това предупреждение засяга пряко не Личността на Господ Исус Христос, а начина, по-който е представен.

Съчетанието от такава духовна основа и греховния покварен живот на хората влизащи във вече споменатите църква, е благоприятната почва нечистите духове да направят обиталище в тях. На

тези окултно обременени хора не им се проповядва вечно осъждане поради греховността им, а се предлагат „изцеление”, „кръщение с езици”, „дарби”, и т.н., с други думи, това е изкривено представяне на библейския Христос.

Така човекът не приема Божия Син от разкаяние и от скръб, че погива без Него, а приема „Христос чудотвореца”, който върши знамения.

Хора опитали веднъж окултни практики и посещавали „лечители” в света, са лесно податливи на демоничното влияние, което за съжаление на места е силно изразено и в тези „църковни среди”.

Така засегнати от това влияние в света, нечистото духовно присъствие ги посреща отново в „църквата”, но вече загърнато с мантията на „благовестието”. Така, когато попадат в „църковната” среда на тези „служители”, окултно обременените хора от света намират своите „изцелители” там. И в двата случая духовете на мрака се „грижат” за тях.

Съвременните екстрасенси, гадали, врачки, изцелители може да се разпознаят в харизматичната „църква” като хора: „с изцелителна дарба”, с „дарбата да пророкуват”, „да вършат чудеса” и т.н. Да не говорим, че се стигна дотам, да се гонят „духове на хемороиди”. С други думи, нечистите духове в света си намериха място за реализация и в Христовата църква.

Преди време имах възможността да работя по освобождението на измамен човек, попаднал под влиянието на нечист дух, който се представя за бог Яхве, Отец на Исус Христос. Човекът беше влязъл в контакт с този дух, без изобщо да е осъзнал, че е грешник, и че има нужда да бъде очистен от греховете си. Той имаше знание за Христос от това, което духът му бе „проповядвал”, а всъщност не познаваше Исус Христос като личен Спасител. В пряк диалог духът твърдеше пред мен, че е „богът”, описан в Библията, и че „Исус Христос е неговият син, дошъл в плът”.

Нямам съмнение, че чрез този измамен човек не ми говореше Божият Дух, тъй като Бог много ясно ми откри измамата и ми показва, че няма нищо общо с това дело. Но нечистият дух имаше дързостта да се представя за „бог”, тъй като жертвата го беше приела и про-

блемът беше, че му ВЯРВАШЕ, защото се чувстваше добре и се радваше на свръхестественото си общуване с него.

Всъщност той не говореше, за да докаже истинността си на мен (защото знаеше, че аз не му вярвахи, знам кой е всъщност и за кого се предствая), а защото така беше обвързал човека с лъжи и лъжеучения и знаеше, че в момента за него няма никаква опасност да се изявява и да лъже, тъй като тя му ВЯРВА. Той знае, че за да може умът на човека да се просветли от истината е необходимо време - процес, а в тази среща с мен, напротив, духът видя възможност да затвърди измамата още повече, като дръзваше да се подложи на изпитание и продължаваше да говори от името на бога. Каква мерзост!

Споделям всичко това, защото много от посетителите в тези църкви влизат в контакт с нечистите духове посредством вече споменатото изкривено представяне на Христос, без изобщо да Го познават, като получават и практикуват свръхестествени „дарби“, непосредствено от нечистите духове. Тези хора проповядват Христос, Сина на Отца, когото за съжаление не познават, а опитът им почива на „дарби“ и „белега говорене на чужд (непознат) език“. И когато им отнемеш „дарбите“ остават без нищо. Мислят, че щом имат такива духовни преживявания и говорят за Христос, значи са на прав път, без да си спомнят, че и нечистите духове изповядваха Иисус Христос като Божи Син по време на Неговото земно служение.

Във времето, в което живеем за съжаление е често явление да изповядваш Христос, без да Го познаваш лично. И за това допринесоха хората, които по-скоро приемат окултно съществуващите „дарби“ и „говорене на чужди (непознати) езици“ в петдесятното и харизматичното движение, отколкото да приемат Спасителя.

За такива хора Иисус Христос вече се е произнесъл:

„В онзи ден мнозина ще ми кажат: „Господи! Господи! Не в Твое ли име пророкувахме, не в Твое ли име бесове изгонвахме и не в Твое ли име извършихме много чудеса?“

Но тогава ще им заявя: „Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене, вие които вършите беззаконие.“ (Мат. 7:22-23, РИ).

Не искам да кажа, че Бог не върши чудеса и днес, но съществува библейски постановен ред и последователност, които Той е определил за тази цел.

Във всички тези „чудеса“, които се случват, несъмнено присъства свръхестествена сила, но там не участва Божият Дух. Това е влиянието на нечистите духове, които действат в света чрез екстрасенси, а в „църквата“ - чрез така наречените „апостоли“ и „божии служители“.

Ако преди повече от 2000 г. Христовите апостоли са потвърдени от Бога чрез знамения и чудеса, в ярък контраст с тях, днешните „апостоли“ и „служители“ за съжаление се доказват със своите „чудесии“, като с това за пореден път разкриват с чий „дух“ са подпечатани.

Въз основа на личен опит, наблюдения, изследване на това „библейско учение“, вникване във вижданията на тези хора, разпознаване на сатанинската намеса, стигнах до заключението, че посочените в началото на подточката хора са служители на нечисти духове и разпространяват нечисто духовно влияние. За мен това са вълци в овчи кожи, които пренесоха част от пламъците на пъкъл в живота на много души още тук на земята.

Бог да пази България от това демонично въздействие.

Бележки към четвърта глава:

⁴¹ Берестов, А. Духовни основи на наркоманията, с.134.

⁴² Разчупване на оковите, с. 144. и с.50.

⁴³ [<http://www.propovedi.org/eftay.pdf>] с. 6.

⁴⁴ Пак там, с. 8.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Целта на тази книга бе да постави пред читателя някои жизненоважни въпроси, свързани предимно с духовното му състояние и окултното духовно влияние, в което е затънал съвременния човек. Наркоманията се разгледа в светлината на Библията като поредното средство на нечистите духовни сили да проникнат у него.

Запознахме се с възникването на наркоманията в резултат на нашата духовна отделеност (независимост) от Бога, която е основната предпоставка човекът да се окаже под влиянието не само на наркоманията, алкохолизма и всякаква поквара, но и да стане уязвим за нечисто духовно въздействие.

Разглеждахме, че човекът може да бъде въввлечен в наркозависимост от нечисти духовни сили, т.е. зависимостта да е резултат от неговото окултното минало.

Други хора предоставят себе си на духовното въздействие в последствие, чрез наркотичното опиянение, като търсят в него утеха, пълнота и други всевъзможни „заместители“.

По принцип хората със силна воля, силен характер и морално възпитание, макар да живеят отделени от Бога, обикновено не попадат под робството на такива „заместители“ като наркотици, алкохол и т.н. Те не са чак толкова достъпни за нечистия духовен свят, тъй като са волеви, с принципи, а това е основната пречка за нечистите духове - човешката воля. Но пък те са уязвими в друго отношение.

Не искам да кажа, че всеки човек е под пряко духовно влияние, така силно изразено, както при наркозависимостта, но вероятно голям процент от хората са давали достъп на нечисто демонично влияние до себе си, демоничните сили са ги привличали, било чрез нетрадиционни методи на лечение, било чрез суеверие. Ако само се замислим - колко хора са суеверни и са подчинявали ума си и волята си в дадени ритуали, без дори да подозират че това е сатанинско служение (например празника „задушница“, чрез който хиляди се покланят на демоните).

Затова предоставих по-обхватен материал и засегнах сфери, в които е безспорно доказано духовното демонично действие.

В прегледа на историческото развитие на наркоманията проследихме как чрез наркотичното опиянение, шамани и жреци са влизали в контакт с духове. Ако тогава това е било достъпно само за тях, сега този достъп може да получи всеки, който търси мир и покой в хероиново опиянение. От друга страна, видяхме по какъв път човекът под наркоза отваря врата за духовната демонична намеса в подсъзнанието си чрез пасивното си съзнание.

Запознахмe с факти, които показват, че наркотиците в някои случаи се употребяват целенасочено единствено като средство за въвеждане на човека в контакт с духовния свят.

Видяхме как възникват наркотиците, как се употребяват и най-вече вярвам, че се убедихме в нечистото духовно влияние, което ги съпътства при съзнателната им употреба с цел несъзнателно компенсиране на липсващата духовна връзка с Бога.

Целта ми не беше да се занимавам най-вече с наркотиците, с душевната и физическата зависимост спрямо тях, нито конкретно с нечистите демонични сили и тяхното демонично духовно влияние в света и в различните сфери на живота. Най-важната ми задача беше да се опитам, до колкото е възможно, да посоча пътя на духовно мъртвия човек в случая - наркозависим, към неговото спасение от греха и в последствие освобождение от наркоманията, чрез срещас живия Бог Иисус Христос.

Посочих различни методи за лечение на наркозависимите от традиционната и нетрадиционната медицина, като същевременно отбелязах опасните практики, чрез които нечистият духовен свят намира достъп до човека.

Подобни методи, които не са основани на съзнателна волева активност, обвързват човека в окултно духовно робство и вместо да му помогнат, допълнително утвърждават робството му. Като анализирахме разгледаните методи на лечение и библейската алтернатива - спасение чрез Господ Иисус Христос - можем да заключим, че търсенето на ресурси за освобождение в самия човек, без намесата на Христос, не само не дава постоянен резултат, но дори влошава духовното, душевното и физическото му състояние.

Въз основа на личен опит и след задълбочено изследване на действието на демоничните сили непосредствено в подсъзнанието на човека, мога да заключа, че нетрадиционните лечения при наркоманията и други болести чрез хипноза, внушение и т.н. не са в състояние да доведат до траен оздравителен процес при духовно поробения, а напротив - водят до деградация.

В четвърта глава разгледахме, отново въз основа на личен опит, процесите на отричането и посвещението. Също запознах читателя със силата на оброка и възможността да се възползва от освещаването на своя дом.

Изключително важно тук е предупреждението за лъжеученията, предназначено за неосведомените в тази духовна област.

Така чрез проблема за наркоманията стигнахме до истинската причина, посочена в Библията, за възникването на всяка зависимост – нашата духовна независимост от Бога.

Различното, което Христос предлага, е начало на нов живот, свобода от греха, вътрешна промяна. Бог се интересува именно от личността, а не от следствието на греха - независимо дали е наркомания, алкохолизъм или друга зависимост. Наред с тази свобода от зависимостта Иисус Христос унищожава всякакви родови проклетия и демонични намеси при човека.

Като краен резултат от свободата, получена чрез срещата с Христос, зависимият прекратява съзнателно връзката си с греха и неговите многообразни проявления, придобива ново самосъзнание, което е определящо в структурата на личността.⁴⁵

Той възкръсва духовно, заживява пълноценен духовен живот, както за него самия, така и за хората около него. Душевното му състояние се стабилизира на ниво ум, воля и чувства. Бившият зависим придобива духовна сила да противостои на трудности и напрежението в живота, като същевременно с течение на времето става все по зрял в познаването на Бога и на самия себе си.

Чрез живот в духовна чистота, общуване с Бога в молитва, упование в Него, четене на Божието Слово, не само протича процес на обновяване на ума и стабилизиране на чувствата и волята, но и той придобива нови качества, черти, навици и христов подобен характер.

Най-важното за бившия зависим е, че след оформянето на самосъзнанието му и след като познае себе си като Божие дете, никога няма да се върне към наркотиците и няма да изпита съзнателно влечение към различните форми и проявления на греха.

Единствено чрез Христос е възможно човекът да се изгради като духовно устойчив, способен да противостои на злото и греха и да посвети живота си в служение на Бога и хората.

Бележки към заключението:

⁴⁵Трифонов, Т. Обща психология. с. 49.

Речник

Ад, пъкъл. Място, където човекът е лишен от възможността да вкуси нещо добро през цялата вечност, подложен е на вечна скръб и мъчение, отделен е от Бога завинаги. Такава е крайната участ на всеки, който не е оправил взаимоотношенията си с Бога, докато е живял на земята.

„Ангелски смях“. Неконтролируем смях, предизвикан от нечисто духовно влияние, в който изпадат хора предимно от харизматичните църкви, но се среща и в някои петдесетни среди. Това е сходно със състоянието на хората, пушили марихуана (трева).

Апостол. Пратеник - от гръцката дума апостелло. Така са наречени дванадесетте ученици, които Христос избира да благовестяват учението Му.

Баене против урочасване. Окултна практика, при която баячът прави някакви движения с ръка и същевременно произнася определени думи. В някои случай се бае в съд с вода, като в нея се слага въглен, и след това с „осветената“ вода се поръсват или измиват хора, предмети и т.н. Баенето при хората се прилага най-често при ечемик на окото. Смята се, че човек е урочасан когато

го погледнат с лоши очи или, както често става по селата, случай, когато някой погледне със завистливо око нечие домашно животно и то се разболява без причина. Понякога при такива обстоятелства животни умират. Лошият поглед е определено на окултно обременен човек, който не просто изпитва завист, а чийто поглед излъчва нечисто духовно влияние.

Библейска доктринална основа. Учение, изградено върху библейските истини, подредени в правилната им последователност.

Благовестие. Прогласяване на богатата (добрата) вест, че чрез Иисус Христос Бог изкупва, оправдава и примирява грешниците със Себе Си, както и че всеки, който иска, може да намери спасение, ако приеме тази вест.

Божий Дух, Свети Дух, Христов Дух. Има се предвид Светият Дух, Който слиза в деня на Петдесетница върху апостолите и Христовите ученици. Този Божий Дух обитава в сърцата на вярващите, които са се примирили с Бога. Първо Светия Дух изобличава човека за греховете му, след това му разкрива изкупителната жертва на Христос. И едва когато човекът приеме изкупителното дело на Христос, Светият Дух го новоражда духовно и започва да обитава у човека, но вече след като той е очистен от греховете си чрез пролятата на кръста Христова кръв.

Божие Слово. Има се предвид Библията.

Грях. Действие или мисъл, насочени срещу Божията воля. Нарушение на изискванията в Божия закон. Състояние на бунт срещу Бога.

Дарба за говорене на разни, чужди, неразбираеми, ангелски или непознати езици". Чрез нея днешните християни се опитват да повторят опитността на първите вярващи, които посредством Божия Дух имат способността да говорят разбираеми езици, например на партяните, мидяните, еламитите, жителите на Месопотамия, Кападокия, Понт, Азия, Фригия, Египет, страни от Ливия и т.н., като разказват за великите дела на Бога. С тази дарба днес спекулират предимно петдесетните и харизматичните църкви, като сатанинският дух я имитира с неразбираеми звуци, срички, кръсци и т.н. На тези неразбираеми думи към Бога се придава тайнствено значение, което за съжаление и срам на изговарящите ги, не веднъж

се доказва, че са псувни и други нецензурни думи по отношение на Бога.

Демон, нечист дух. Безплътна духовна личност, отпаднала от Божието присъствие.

Демонично влияние или нечисто духовно влияние. Изразява се в много форми, като най-често срещаните са душевна потиснатост без видима причина, натрапчиви мисли, извратени сексуални желания и стремежи, изразена нетърпимост към слушане на Божието слово и т.н.

Духовно жив. Човек, който е възстановил взаимоотношенията си с Бога и поддържа жива връзка с Него.

Духовна смърт. Изразява духовното състояние в което се ражда всеки човек на тази земя.

Изкупление. Заличаване, опрощаване на греха от Бога чрез Христовата жертва на кръста и връщане на хората към правилни взаимоотношения с Него.

Измамливо кръщение със „светия дух“. Изкривено представяне на библейските истини по този въпрос и на тяхната последователност. Тук човекът иска от Бога да го кръсти със Светия Дух и като белег на това - да проговори на „чужд“ или „непознат език“.

Изповед. Осъзнато разкриване и признаване на греховете пред Бога.

Кръщение със Светия Дух. Библейското кръщение със Светия Дух изразява свързването на човешкия дух с Божия. Това се случва при покаянието на грешника, когато той приема Господ Иисус Христос с вяра в сърцето си.

Лъжеучение. Изкривено представяне на библейските истини.

Нечисти сили. Обобщено название на нечистите духове като цяло.

Новорождение. Идва от гръцката дума палингенесиа, - означава пресъздаване, обновление. Има се предвид духовното раждане на човека, оживяването му за взаимоотношения с Бога.

Окултно обременен. Човек, попаднал под нечисто духовно влияние вследствие на окултни практики или тъй като негов роднина се е занимавал с някаква форма на окултизъм.

Окултизъм. Думата означава нещо тайно, скрито. Окултната духовна среда е средата на нечистите духове, които се изявяват, като предават свръхестествените си способности на съвременните екстрасенси, магове, гадатели, магьосници, хипнотизатори, лецителители и т.н. Всички те са инструменти и проводници на духовната сила, която им се предава от демоничен духовен свят.

Петдесятна църква. Църква, която основава учението си на „кръщението със Светия Дух” и „дарбата да се говори чужд (непознат) език”. Т.е. ако си кръстен със Светия Дух, трябва да говориш „непознат” език, в противен случай нямаш Светия Дух у себе си.

Петдесятна консервативна църква. Църква, чието учение също е петдесятно, но в нея се набляга върху изучаването на Божието Слово. Нейната консервативност се изразява в това, че макар и някои от членовете ѝ да са измамливо кръстени с „чужд” език, той не се използва така явно, както например в харизматичните църкви.

Петдесетница. Празник, на който Бог изпълнява обещанието Си да излее Своя Свети Дух.

Петдесетно учение. Основава се на несполучлив опит да се преживее онова, което преживяха първите християни преди повече от 2000 години. Изливането на Светия Дух на Петдесетница по времето на апостолите и Христовите ученици е съпроводено със способността, дадена от Него да говорят на езика на партяните, мидяните, еламитите, жителите на Месопотамия, Кападокия, Понт, Азия, Фригия, Египет, страните от Ливия и т.н., каторазказват за великите дела на Бога. Разликата е в това, че днес всички, които искат да преживеят това приемат този „дух”, започват да говорят неразбираеми думи, срички и дори нередко издават животински звуци.

Покаяние. Промяна на ума, мислите и отношението към греха. Съпроводено е със скръб, породена от греховния начин на живот. Човекът взема решение да оправи взаимоотношенията си с Бога, като за тази цел иска прошка от Него за греховния си живот дотогава, и изразява искрено желание за промяна и започване на нов живот с Него.

Полагане на ръце. Действие, описано в Библията. Полагат се ръце (или ръка) върху някого, за да се даде израз на определено духовно действие. Преди Христос са се полагали ръце върху жер-

твените животни, като израз, че човекът се отъждествява с животното и греховете му преминават върху жертвеното животно. Друг смисъл на полагането на ръце е изразяване на духовно благословение, или при въвеждане в духовен сан.

Полтъргайт. Нечист дух, който обитава някои домове и се проявява чрез местене на предмети, почукване по мебели и т.н.

Помазание. С тази библейска дума се спекулира предимно в петдесятните и харизматичните среди, като ѝ се придава антихристиянско значение. Те свързват с нея изявата на „светия дух”, но всъщност това е изявата на нечистия измамлив дух, когото са приели чрез измамливото кръщение и лъжеучението. Нечист дух, който най-често в крайната си форма на изява, чрез това „помазание” въвежда хората в „ефирни” състояния на съзнанието им, чувствени преживявания, „ангелски смях” и др.

„Почиване в духа”. Състояние, при което човек остава паднал на земята, след като „божи служител” е положил ръка на него, или седи на стола в църквата „повален” от присъствието на „светия дух”, който го посещава. Предизвикано е от нечисто духовно влияние, чрез което демоните се изявяват както чрез окултистите в света, така и чрез „божиите служители” в църквата.

„Пророческа дарба”. Изкривено разбиране на библейското понятие. Често срещано явление, предимно в петдесятните и харизматичните среди, при което човек пророкува за някакви бъдещи събития или изказва конкретно „пророчество” към някого от името на Бога. „Пророческата дарба” може да се изяви и като видение. Зад нея стои нечист дух, който познава живота на човека. Повечето хора се подвеждат от факта, че „пророкът” им разкрива тайни и съкровени неща от живота им. Това е чиста форма на окултизъм или, по-конкретно, врачуване. Самата информация за бъдещите събития най-често се оказва лъжлива, като достоверното изпълнение на „пророчеството” определено зависи от някого или от нещо. Целта е човекът да започне да се вслушва в думите на лъжливия дух, после се получава постоянна зависимост от този глас и постоянно очакване на „пророчество”. Подобна ситуация се среща в света, когато хората ходят от един гледач на друг в търсене на „духовно знание” или сменят екстрасенсите, за да намерят най-добрия.

Сатана. Безплътна духовна личност. Библията го определя като княз на всички демони.

Харизматична църква. В нея се набляга най-вече върху чудесата, знаменията, дарбите, говоренето на езици, виденията, пророчествата, изцеленията и т.н. Учението е като на петдесятната църква.

Църква. От гръцки - еклесиа, - събрание. Няма се предвид зданието, в което се извършва богослужението, а общност към която доброволно се числят хора, приели благовестието и след това съзнателно приели свято водно кръщение в името на Иисус Христос.

„Чужд език, неразбираем език, ангелски език, непознат език” – става въпрос за едно и също проявление на нашумялата „дарба” да се говорят неразбираеми думи към Бога, като им се приписва тайнствено значение. Възприема се като „дарба” произлизаща от Светия Божий Дух. Практикува се предимно в петдесатни и харизматични църкви.

Библиография

1. Авдеев, Д., Православна психиатрия. Света Гора, Антон, Славянобългарски манастир „Св. вмчк Георги Зограф”, 2004.
2. Акенбърг, Д., Уелдън, Д. Факти за окултизма. С., 2000.
3. Алексиев, архим. С., Болна издрава мистика. С., 2004.
4. Андерсън, Н., Победа над мрака., С., ОМ, 1994.
5. Андерсън, Н., Разчупване на оковите., С., ОМ, 1996.
6. Берестов, А., Духовни основи на наркоманията. изд. Варна, Варненска и Велико-преславска митрополия, 2003.
7. Берестов, А., Числото на звяра. С., Св. Апостоли евангелист Лука, 2004.
8. Библия, С., Св. Синод на Българската Църква, 1982. (СИ)
9. Библия, Четвърто ревизирано издание. С., Българско библийско дружество, 2006.
10. Библия, Ревизирано издание. С., Верен, 2002. (РИВ)
11. Виле, Р., Пристрастеност и дроги. С., Лик, 1998.
12. Дако, П., Триумфът на психоанализата. С., Колибри, 1998.
13. Даскалов, Р., Дрогите. С., Антипод, 2001.
14. Дьони, Р., Ж.-Л. Сенон. Енциклопедия - дрогите. С., Рива, 2000.
15. Дюкет, Л., Моят живот с духовете. С., Аратрон, 2001.
16. Ериксън, М., Християнско богословие. С., Нов човек, 2000.
17. Караджов, Ю., Наркотиците – почти всичко за тях. С., Дилек, 2001.
18. Кенън, Д., Те вървяха с Исус. С., Аратрон, 1998.
19. Киров, Д., Д. Свиленов, Д. Коруджиев, Християнска етика. С., Слънце, 2003.
20. Крачунов, Б., Наркоманията като социален проблем и някои методи за борба с нея. Дипломна работа. С., Виш евангелски богословски институт, 2006.
21. Ладевиц, Д., Наркоманиите. С., Лик, 2000.
22. Лутер, М., Поробената воля. С., Нов човек, 1998.

23. Лейн, Т., Християнската мисъл през вековете. С., Нов Човек, 1999.

24. Над 3000 наркомани излекувани безплатно в Московски православен център. - http://news.ibox.bg/news/id_1851239227, 23 март 2004.

25. Питърс, С., М., Литълтън, Истината за рока. С., Авида, 1998.

26. Проценко, Е., Наркотици и наркомания. С., 2000.

27. Станкушев, Т., Наркомании. С., Христо Ботев, 1998.

28. Съвременен тълковен речник на българския език. В.Търново., Абагар, 1995.

29. Трифонов, Т., Обща психология. С., Памет, 1992.

30. Уелч, Т., Пристрастявания. С., Динамика консулт, 2004.

31. Франкъл, В., Смисъла на живота. С., Фондация Отворено общество, 1994.

32. Хувър, Д. Как да отговорим на окултизма. С., 1995.

33. Chevereau, G., We dance because we can not fl y. Sovereign World 2002.

34. Koch, K., Christian Counselling and Occultism. Grand Rapids, Michigan, Kregel Publications, 1972.

Източници от Интернет:

1. <http://www.dveri.bg>

2. <http://www.ncn-bg.org>

3. <http://www.hipnoza.org>

4. <http://www.propovedi.org/eftay.pdf>

Препоръчителна литература:

1. Брестов, А., Окултните корени на наркоманията.

2. Брестов, А., Да се заавърнеш към живота.

3. Брестов, А., Узаконените магьосници.

4. Брестов, А., Числото на звяра.

5. Бюне, В., Игра с огъня.

